

Knizner B. Sylvia

Bukás és tündöklés **Az elveszett élet**

A „Kompromisszum és megalkuvás” folytatása

Copyright ©: Kniznerné B. Szilvia

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

„Az elveszett élet”

Knizner B. Sylvia

Bukás és tündöklés

Az elveszett élet

A „Kompromisszum és megalkuvás” folytatása

A regényben részleteket olvashatnak a *Kompromisszum és megalkuvás*, és *Emma naplója* című művekből, melyek szorosan kapcsolódnak eme történethez.

I.

A kislány egy pillanatra megállt az út szélén, és hatalmas szemeket meresztett a túloldalon lévő divatáruház ablakára, melyben ott tündökölt, egy csodaszép, arannyal díszített, kék selyem estélyiruha. Ezt kereste már órák óta, éppen ilyet. Na jó, nem pont ezt, de valami egyedit, valami gyönyörűt, amitől minden fiú szája tátva marad, és amit irigyelni tudnak a bálozó lányok, asszonyok.

Több divatüzletben megfordult már nővérel, de ezidáig sehol nem találta meg a neki megfelelő ruhadarabot. De most... de ez, teljesen lenyűgözte.

Nem gondolkodott, sosem tette. Világ életében önálló személyiség volt, ha valamit akart, azt megszerezte. Így tett most is. Csak lelépett az útról, és rohamos léptekkel sietett át az üzlethez. Fejében már lejátszotta a várva várt nagyjelenetet is, *ahogy belép a terembe abban a ruhában, és minden szem rászegeződik, ő pedig egy széles mosollyal nyugtázza, bizony, ő a legszebb minden lány közül.*

Mélyen elmerült gondolataiban, talán azért nem hallotta meg a kiáltást a háta mögül, és nem látta meg azonnal a sebesen száguldó hintót, amely éppen felé tartott. Csupán akkor vette észre a bajt, mikor a két hatalmas kanca már csak centiméterekre volt tőle...

Unalmasnak és egysíkúnak indult ez a reggel is. Ráadásul hűvösebb volt, mint tegnap. Hiába, közeledett a tél. Mindez látszott a járókelők ruházatából, és a nyitott fogatokat felváltó zárt hintókon. Egyre kevesebben jártak, sétáltak az utcákon, a legtöbben visszavonultak már vidéki birtokaikra. De akadtak, akik kivárták a báli szezont lezárta, és megvillogtatták magukat még utoljára.

Máté tudta ezt, mégis úgy figyelte az embereket, mintha azok bármi újat tudnának mutatni neki. Pedig ide s tova három éve, minden nap ugyanott várja a reggel és az este, a tatai tó partján, közel az egykor viruló, mára kissé leépült várhoz. Nap mint nap ugyanabban van része, ugyanaz a táj, ugyanazok a madarak, ugyanazok a fák. Csak az idő változik, amihez már nagyon jól tudott alkalmazkodni. Melegben, a szabad ég alatt töltötte az éjszakát. Amikor pedig nagyon-nagyon hidegre fordult, a vár egyik sarkában húzta meg magát.

A napok lassan teltek, így szórakozásképp kiment az út szélére és az embereket figyelte. A gazdagok odadobtak neki néhány krajcárt, de volt aki egy egész ezüstforintot is. Nem szégyellte, magához vette mindet. Tudta, ebből legalább lesz egy-egy tál meleg étele, ami a tél közeledtével nagyon is jólesik. Mert míg az őszi napokon a fák, bokrok terméseivel is jóllakott, ilyenkor bizony már nincs lehetősége erre.

Az utat nézte. Konfliktusok száguldoztak az utcán, mintha igen sietős dolguk lenne. Urak rohantak tova cilinderben és bottal. Amott egy idősebb hölgy sétált egy kisleánnyal, másutt fiatal pár merengett az egyik kirakat előtt. Nem sokan voltak, mégis elűzték legalább a mindennap egysíkú unalmát.

– Anna! Anna, állj meg! – hallotta a kiabálást a szemközti oldalról. Odanézett, ahogy mindenki más is, aki arrafelé járt. Egy huszonöt év körüli, elegáns, teltebb ifjú hölgy sietett – szinte rohant – egy pár évvel fiatalabb lányka után.

A jelenetben nem volt semmi különleges. Úgy tűnt, mindketten úri házból valók, a legújabb divat szerint öltözködve. Egyikük már majdnem futott, a másik lemaradt. Legalábbis másoknak olybá tetszett, és nem is foglalkoztak vele tovább. De Máté, ahogy az idősebbikre pillantott, arcán látta az aggodalom jeleit, ahogy az ifjú kisasszonyén a teljes elszántságét.

Hol is láthatott hasonlót? Igen, jól emlékezett rá, odakünn a harcmezőn, mikor Bem oldalán vívta a szabadságért folyó csatát. Nem látott és nem hallott mást, csak az ellenséget, akik rászálltak, uralmuk alatt tartották a hazát. Akárhányszor csak tükörbe nézett, ugyanaz az arckifejezés ült vonásain, mint most ezen a lányén. A másik pedig, szinte apjáié lehetne, hiszen úgy aggódott az is érte egykoron, de hat ökörrrel sem tudta volna visszatartani.

Egy fikus gördült be a sarkon, és hatalmas sebességgel róttá az utat. A kocsis a lovak közé csapott, azok pedig prüszkölve, de engedelmesen húzták a hintót.

Máté már észrevette, ahogy azt is, hogy a kisasszony nem figyelt másra, csakis saját gondolataira, a célra, amiért olyan sebesen indult a túloldalra.

Csak egy pillanaton múlt minden. A kocsis elordította magát, de hiába húzta a gyeplőt, túl közel volt a lányhoz, aki abban a pillanatban halálra várva, dermedten megtorpant, és képtelen volt

másra, mint ijedten, tágra nyílt szemekkel nézni az egyre közeledő, hatalmas lovakat.

Csak egyetlen másodperc, amit más talán képtelen lett volna felmérni, de Máténak éppen elég volt, hogy átlássa a helyzetet és cselekedjen. Azonnal odaugrott, akár egy szélvész vagy villámcsapás, elkapta a lány derekát, és ugyanazon lendülettel a földre teperte, majd át is gördítette magán, hogy minél távolabb kerüljön a lovak patáitól és a kocsi kerekeitől. Azután nyomban elengedte, és felállt, mert tudta, nem illik ifjú hölgyeket nyilvánosan ölelni, bármilyen jó és kellemes az érintésük. Bármennyire is emlékeztetik valakire... *hisz az a lány éppen ebben a korban volt, üde és fiatal. Formás alakjába és csodásan csillogó szeméibe bele tudott veszni. Milyen jó is volt vele minden perc, minden óra. Mennyit beszélgettek, akár estig képesek voltak vitatkozni az adott politikai helyzetről ugyanúgy, mint egy újonnan divatba jött ruhakölteményről. De aztán megváltozott minden.*

– Te jó ég! – A fiatal hölgy hatalmas szemeket meresztett megmentőjére, és hosszú ideig képtelen is volt másra. Zavart tekintetében ott tükröződött a gyermeki kíváncsiság. Mikor a férfi hátrább lépett és udvariasan meghajtotta magát, azzal a megszokott és el nem feledhető mozdulattal, amit gyermek kora óta sulykoltak belé, a lány arcáról az értetlenség tükröződött vissza. Mintha szeretne a gondolataiba látni, mintha tudni akarná a titkot, amit őriz.

Máté, felé nyújtotta kezét, hogy felsegítse a földről, ahol némán ücsörgött, de egy hang megelőzte ebben.

– Anna! Ó, magasságos! – Az idősebbik kisasszony termett ott mellettük, és azonnal gondjaiba vette a lányt. – Így megijeszteni! Mit mondtam volna apusnak és anyusnak, ha bajod esik? Jaj, húgocskám! Hát semmiből nem tanulsz? – segített neki talpra állni, s korholta, de szavai tele voltak aggodalommal testvére iránt. Gondoskodó és szeretettel teli volt viselkedése, és nem csak húgával, de a férfival szemben is, akire – miután látta, hogy Anna jól van – azonnal felfigyelt, és ráemelte mandulabarna tekintetét.

A megmentő azonban nem akarta magát kérdések hadának kitenni, nem óhajtott sem dicséretet, sem díjazást azért, amit tett. Sokkal inkább akarta a magányt saját maga választott kuckójában. Össze is húzta kopott katonai zubbonyát, udvariasan, ám teljesen némán meghajolt, és már távozott is. Bár hallotta maga mögött, hogy

szölongatják, a nevét kérdezik, de esze ágában nem volt megfordulni.

Minek tette volna? Hogy néhány úrilány hálálkodjon? Nem volt szüksége rá, nem igényelte. Tette, amit helyesnek gondolt, hiszen évek óta így cselekedett. Már az időt sem számolta. Egyik napról a másikra élt, és ez neki éppen megfelelt.

Sietősen, óriási léptekkel menetelt végig a járdán, majd bekanyarodott a vár felé vezető ösvényre. Mielőbb el akart tűnni az emberek látóteréből, mintha csak egy árnyék volna, egy látomás, semmi több. És amint felért az alkalmilag berendezett kis kuckójába a vár félig-meddig leomlott részén, fújatva leült vackára, miközben abban reménykedett, soha, senki nem talál rá. Miután kifújta magát, a zubbonya felső zsebébe nyúlt, és előhalászott egy régi, ütött-kopott fotográfiát. Egy fiatal, tizenhat éves lányt ábrázolt, akinek mosolya olyan volt, akár a forrásvíz a szomjazónak, egy falat kenyér az éhezőnek, gyógyír a sebzettnek. Itt hordta, mindig a szíve alatt, soha, egyetlen pillanatra sem vált meg tőle. Ebben az egy képben benne volt az egész élete. A gyerekkora, a felnőtté válás pillanatai, a szerelme és a halála.

– *Bea!* Kérlek ne nyaggass! – Anna alig kapott levegőt. Még mindig a sok hatott rá, vagy talán egészen más. Ezt ő maga sem tudta, de azt igen, életét egy koszos, szakadt ruhás embernek köszönheti. Nem, valójában nem volt koszos, sem bűdös. Ezt tudta, hiszen saját bőrén tapasztalta közelségének illatát. És bár ruhái kopottak, tépettek voltak, mégis szappanszag áradt belőlük. De nem is ez volt, ami megdöbbenetete, hanem a mozdulat, ahogyan a férfi kifejezte tiszteletét, és ahogy azután elköszönt. Volt benne valami... valami különös.

– Azt hiszem, kisasszony, az a férfi az életét mentette meg – nyugtázta egy idősebb, komor úr, aki a perpatvarra érkezett oda, és segített felállni a lánynak. – Néha hasznos tud lenni a csürhe is.

A szavak élesen csengtek, és Anna örült, hogy a férfi nem hallja őket. – Az életemet – nyugtázta, miközben folyton arra tekintgetett, amerre megmentője távozott. – Vajon hová mehetett?

A kérdést magának tette fel, de Beatrix, aki ott állt közvetlenül előtte, és az összekoszolt ruháját igazgatta rajta, jól hallott minden egyes szót. Fülig el is pirult, hiszen ismerte már a hűgát annyira, hogy tudja, a férfi felkeltette érdeklődését. Hogy mivel? Azt nehéz

lett volna kitalálni, hiszen alig egy-két pillanatig látták, és olyan gyorsan tűnt el a közelükből, mint aki menekül. Igaz, maradéktalanul udvarias volt, ami merőben szokatlan egy magafajtaához.

– Még meg sem tudtam köszönni neki. – Anna tovább merengett, csillogó, álmodozó tekintete szinte már mesét látott, melyben ő maga volt a hercegnő, megmentője pedig a hős lovag. Fantáziája már ki is színezte eme képregényt, és egy méla sóhajra készítette.

– Kisasszony, jól van? Nem esett baja? – A kocsis futott oda halálra vált arccal, miután sikerült a lovakat megállítania, és még akkor sem nyugodott meg, mikor látta, hogy a leány ép és egészséges. – Bocsásson meg, kisasszony! – Észrevette, hogy Anna egyáltalán nem foglalkozik vele, így az idősebb hölgyhöz fordult. – Igazán nem gondoltam, hogy kilép elé az útra. Én nem akartam, elhiheti.

Beatrix egy erőltetett mosollyal pillantott a kocsisra, és megnyugtatta, hogy nem történt semmi baj, ám az még akkor is egyre csak azt hajtogatta, hogy nem tehet semmiről, ne haragudjanak rá. Az öregúr volt, aki végül megelégedte jeremiádját, és csendre intett.

– Hallgasson már, jóember! Senki nem hibáztatja magát.

– Nem, persze, hogy nem – erősítette meg Beatrix is az elhangzottakat, de jobban lefoglalta húga merengő arca, mint a körülöttük álló emberek.

– Még szerencse, hogy ez a fickó itt téblábol folyton. Most kapóra jött. De fene gondolta volna, hogy ilyen gyors. Biztosan valami katonaféle, már ami a ruházatát illeti. – A kocsis csak mondta a magát, és bár úgy tűnt, nem figyelnek rá, a fiatal kisasszony következő kérdése mégis hozzá irányult.

– Tán ismeri?

– Nem mondhatnám, kisasszonyka, de már láttam párszor errefelé. Valahol a vár környékén lehet a tanyája, úgy gondolom, mert mindig arrafelé távozik.

– Igazán? – A kérdés igen felesleges volt, és nem is válaszolta meg senki. Nem mintha Anna várta volna, hiszen a következő percben már nővérét noszogatta az indulással. – Mennünk kellene! Apus már bizonyára vár bennünket.

– És a ruha? Még meg sem vettük a báli ruhádat.

– Nem számít, majd visszajövünk máskor. – A leány elmosolyodott, de olyan édesen, kedvesen, hogy annak nehéz volt

ellent állni. Beatrix tudta ezt, ahogy azzal is tisztában volt, hűgának bárminemű akarata érvényesül, álljon bárkivel szemben is. Ő, mint jó nővére már megtanulta kezelni ezt. Az évek folyamán rájött, hogy hamarabb szabadul, ha ráhagyja eme hóbortját testvéreére. Hiszen kettejük közül úgyis Anna a szebb, okosabb, bájosabb. Még tükör sem kellett ahhoz, hogy ezt lássa, elég volt a kérők tömkelege, akik mind hűga kegyeiért tolongtak, s közben őt semmibe vették.

– Menjünk! – Anna határozottan belekarolt nővérebe, és egy bájosat biccentve a többieknek húzta magával arra, amerről érkeztek.

Lassan sétáltak, és egyetlen szót sem szóltak. Csak Anna nézett olykor-olykor hátra, de mivel nem látta meg azt, akit szeretett volna, inkább maga elé koncentrált, arra ahogyan s amiképp apjának előadja történetét. Nem is kellett olyan sokat gondolkodnia ezen, mert a kanyar után már közeledett is a báró hintója, amivel leányaiért érkezett.

Anna vetett egy sokat mondó, lágy pillantást nővéreére, azután megemelte szoknyáját, és beszállt a mellettük leállt kocsiába. – Apus! Éppen időben! – izgatottan ült le édesapjával szemben, ahogy azután Beatrix is.

– Na, valóban. Hát a ruha merre van? Címre hozzák?

– Nem, apus, nem vettünk ruhát.

– Nem? Hát nem azért kellett ennyit várakoznom, ennyit utazgatnom a város egyik végéből a másikig? – Csak ekkor nézte meg jobban leányait, és amellet, hogy arcukon zavartság ült, szembeötlött Anna ruhájának koszossága is. – Susmust érzek a levegőben. Annácskám, édesem, mi történt a szoknyáddal?

Negédes szavait Beatrix fájón hallgatta. Édesapjuk őt sosem szólította így. Nem volt egyéb, mint Bea vagy Beatrix, semmi több. Neki kellett Annára felügyelnie, és eljátszania a gardedámot, akárhányszor valaki hűgát óhajtotta látni.

– Semmi, apus, igazán semmi, csak egy kis baleset.

A báró összehúzta sűrű, vörös szemöldökét, ami kora előrehaladtával sem barnult semmit. Úgy, mint hosszú, lófarkba kötött haja sem. Csupán egyre terebélyesedő alakján látszottak az évek, de még nem annyira, hogy az ellen tegyen is valamit. Éppen illet feleségéhez, Kamilla asszonyhoz, aki szintén telt alakkal rendelkezett – *ahogy idősebbik leánya is inkább volt teltnek mondható* –, de szépsége még így is ragyogott, ahogy szőke haja, és

pirosposzsgás orcája is. Ezt örökölte Anna, amihez törékeny alkat is járult. Mosolya pedig olyan édessé tette, akár egy csupor méz.

– Baleset? Mégis miféle? – A báró Beatrixra nézett komoran. – Hát nem vigyáztál húgodra eléggé?

A lány lehajtotta fejét, pedig semmi bánni valója nem volt, de nem szerette magáénak tudni apja forrongó haragját. Nem is felelt semmit, inkább hallgatta, ahogy Anna meséli el a történeteket. S mert a leány nagyon jól elő tudta adni mind magát és bármi egyebet is, apja tátott szájjal leste minden szavát.

– Amikor a kirakatban megláttam azt a csodásan csillogó ruhát, tudtam, ott, abban a pillanatban tudtam, hogy beleszerettem. – Hogy a ruháról vagy másról beszélt-e, nem lehetett tudni, mert olyan átélés volt hangjában, mint egy reményteljes vágyakozónak. – Bevallom, nem is figyeltem másra. Olyannyira lenyűgözött a látvány, mert higgye el édesapám, ilyen ragyogót még soha nem láttam! Siettem. Mit siettem, rohantam, hogy mielőbb megnézhessem közelebbről, hogy kezembe vehessem, hogy érinthessem, mert az a ruha olyan volt, amilyen bizonyosan nincs senki másnak. Szóval... nem figyeltem, és mikor átmentem az úton, kis híján egy hintónak ütköztem. – Látva apja elképedt, ijedt arcát, sietve folytatta, miközben még fel is kacagott, mintha az egész csak egy jó móka lett volna. – Vagyis inkább az szaladt kis híján belém. De ne aggódjon apus, mert van arrafelé egy férfi, aki többször tölti ott az idejét a vár körül. Az most is ott volt, és... – sóhajtott egyet, mikor felidézte magában az elmúlt percek eseményeit, amik az idő múlásával egyre szebbé váltak fejecskéjében –, odaugrott, elkapott, és még éppen időben sikerült megmentenie. Jaj, apus! Ha látta volna, milyen bátor volt! Az életét kockáztatta értem. – Úgy pislogott a báróra, mint aki valami vesztegetésre készül. – Nem lehetünk neki elég hálásak. Nem igaz, apus?

Az öreg, miután felocsúdott ámulatából, Beatrixra nézett, és tőle várta a történet hitelesítését. – Valóban így történt?

– Hát nem hisz nekem, apus? – Anna egészen sértve vette magát, és még szépen ívelő száját is legörbítette, mint egy durcás gyermek.

A báró előrehajolt, szeretettel megpaskolta lánya kezét. – Hiszek hát, hiszek. De a nővéred nyilván jobban meg tudott figyelni mindent, ő két lábbal a földön jár, és nem felette lebeg, mint te. – Nem szidás akart lenni, csupán kedves évődés, így Annának oka sem

volt haragudni érte. – Szóval, Bea, így történt?

– Valahogy így – felelte Beatrix, és várta a reá zúduló szitkokat, mint általában, ám apja csupán visszafordult kisebbik gyermekéhez, és rosszállóan megcsóválta fejét.

– Csak tudnám, mikor komolyodsz már meg!

– Hiszen megkomolyodtam már, apus! Azért mondom, hogy nem lehetünk elég hálásak ennek a férfinak. Úgy hiszem, a jó modor úgy kívánja, hogy köszönjük meg neki.

– Talán ismered?

– Nem, de... a kocsis mondta, hogy elég gyakran jár arra. Biztosan ott van valahol a közelben.

Ezen a báró elmerengett kicsit, majd visszadőlt ülésére, és bólított egyet. – Igaz, illene megköszönnünk, hogy megmentett, de ha gyakran jár erre, bizonyosan itt lesz holnap is. Most fontosabb lenne átöltözködnöd, és rendbe szedni magadat.

– Nem, nem! – ellenkezett Anna. – Apus! Most kell odamennünk, mert lehet, hogy holnap késő lesz. Mi a garancia arra, hogy ott találjuk?

– Nem a kocsis mondta, hogy gyakran jár a környéken?

– De mi van, ha mégsem fog?

A báró a fejét rázta, és Beatrix már ebből a mozdulatból tudta a történet végső kimenetelét.

A várnak igen érdekes az előélete. Vagy négyszáz évvel ezelőtt építtette Luxemburgi Zsigmond, amit aztán Rozgonyi István, majd Mátyás király birtokolt. Ez utóbbi emeltette rá második emeletét és egy új falövet. Halála után fia kezébe került, akitől II. Ulászló szerezte meg. De volt török kézen is, ahogy azután a végvári rendszer egyik fontos vára lett. Külső várfalat húztak vizesárokka, rondellával. A tizenhatodik században három bástyát kapott. Az ezerhétszáz évesekben a vár gróf Eszterházy József birtokába került. A tizenkilencedik század elején pedig le is égett. Mégsem szűnt meg létezni, mert bár romantikus stílusban, de újjáépítették legtöbb részét, és még egy új kápolnát is kapott. Ha valaki csak megállt, és nézte a kék tavat, már lenyűgözte a látvány. A várral együtt pedig úgy érezhette, egy mesébe csöppent. Más volt ez, mint Pesten a Duna mellett, ahol zajosabb az élet, ahol folyton és gyors ütemben változik minden. Itt Tatán, a vár mellett, volt valami merőben megnyugtató az

összképben és a tudatban, hogy nem vészett ki a világból még a szépség.

Ez persze ugyanúgy igaz volt a tájra, mint egy csodásan fénylő szempárra, ami úgy igézte meg a férfit, mint annak idején kedvese tekintete.

Már nem a vár megmaradt romjainál ücsörgött, hanem a kőfalnak könyökölve nézte a vizet, mely olyan nyugodt volt, mint egy alvó gyermek. És eme gondolatra megint csak egy arckép jelent meg előtte, egy tüneményes, piciny gyermeké...

– Apus! Ott van! Ugye mondtam, hogy megtaláljuk?

Máté általában nem törődött a körülötte jövő-menő emberekkel, akik csak szánakozva vagy undorral méregették. De erre a hangra azonnal felfigyelt, és rosszat sejtve fordult a közeledők felé. Mivel még messze voltak, alaposan megszemlélhette őket. A fiatal, temperamentumos kislányt, aki fodros, habos ruhájában olyan sebesen lépkedett, mintha egyenesen a karjaiba akarna futni. Az idősebbik hölgyet, aki szerényen, lehajtott fejjel próbált lépést tartani hűgával, és a mögöttük lépkedő telt urat, akinek tekintete egészen kicsire szűkült, mikor rájött, hová és kihez is vezette lánya.

Amikor egészen közel értek, a férfi meghajtotta magát, és értetlenkedve pislogott hol egyikükre, hol másikukra, mígnem tekintete a kislányon állapodott meg, és némán várta jelenlétének magyarázatát.

– Ugye mondtam, hogy itt lesz? – Lelkesedése édes volt, ahogyan egész kinézete. – Örülök, hogy megtaláltuk!

Máté erre sem felelt, csak fejet hajtott, és talán ettől, talán mástól, de végül az öreg is megszólalt. Utat tört magának a pihegő lányok között, és bizonytalanul a kezét nyújtotta. – Báró Brütter Károly – mutatkozott be. – Ők pedig a lányaim, Anna és Beatrix.

Válaszul a férfi ismét meghajtotta magát, és egy pillanatra átfutott gondolataiban, hogy kezet csókol a hölgyeknek, de azonnal el is hessegette magától ezt a tervet, hiszen már nem volt oka rá, hogy ilyet tegyen. A felé nyújtott kezét azonban elfogadta, miközben őszintén és nyíltan nézett bele mindnyájuk szemébe.

– Esetleg megtudhatjuk a maga nevét is, ha már... ilyen szerencsésen megtaláltuk.

– A nevem... – Ugyanúgy mutatkozott be, ahogyan már tette évek óta.
– Szilasi Máté.

A báró végignézett Máté rongyos ruházatán, de ő is észrevette ugyanazt, amit a kisebbik lánya, hogy sem a férfi, sem ruhája nem olyan koszos, mint amennyire elhasználódott. Alakja pedig harcedzett, erős embernek mutatta. El is merengett ezen, így Annának kellett rászólnia, jelezvén, miért is jöttek.

– Apus!

– Igen, igen. Bocsássa meg, hogy megzavartuk, de leányom ragaszkodott hozzá, hogy megkeressük és megköszönjük, amit érte tett. Bár nem voltam jelen, de Annácska elbeszéléséből tudom, az életét köszönheti magának. Ezért, ha meg nem sértem vele, talán némi pénzt elfogad. – Már nyúlt is a zsebébe, hogy néhány ezüstpénzt nyomjon a férfi kezébe.

Máté tekintete ismét a leányra siklott, aki úgy mosolygott, mintha kedvenc játékszerének ígéretét kapná, majd az idősebbik hölgyre, aki meg úgy állt ott mellettük szótlanul, lehajtott fejjel, mint aki valójában ott sincs. Csak azután nézett vissza a báróra, és a feléje nyújtott pénzre. Nem vette el, mert nem hitte, hogy bármi olyat tett volna, amiért fizetés járna.

– Tessék! – Mikor az öreg látta, hogy a férfi nem óhajtja elvenni a pénzt, még tett hozzá pár bankót. – Talán kevésnek találja? Természetesen a leányom ennél többet ér. Holnap... holnapra hozok egy tisztes összeget. – Úgy gondolta, ezzel letudta dolgát, így már visszavonulni készült, mikor Anna hevesen belekarolt, és ott tartotta maga mellett, miközben nyájas hangon, behízelve kezdte könyörgését.

– Ugyan, apus! Hát csak ennyi telik magától? Pénz, pénz, pénz? Nem lehet mindent és mindenkit megvásárolni!

A báró haragosan villantotta tekintetét, mégsem szólt, és azonnal el is olvadt leánya további szavaitól.

– Apus! A maga szíve aranyból van, tudom. Ne pénzt ajánljon, az egyszer elfogy, aztán nem lesz többé. Ajánljon munkát és lakhelyet! – Hirtelen remek ötlete támadt, amit lelkesen meg is osztott a többiekkel. – Hát nem lovászt akart felvenni? Már meg is találta!

Máté összehúzta szemöldökét, egyáltalán nem volt ínyére, hogy valaki rendelkezzen sorsa felett, pláne aki ilyen fiatal és szeleburdi. Nem értette, mit várnak tőle, és ha őszinte akart lenni, nem is érdekelte. Ezért, mielőtt még bármibe is belevonhatták volna, meghajtotta magát. – Bocsássanak meg! – Majd minden magyarázat

nélkül, egyszerűen otthagya őket, és elvonult a vár mögé, ahol saját kis kuckója volt. Bár tudta, ez udvariatlan lépés, mégis úgy gondolta, saját helyzetében még ezt is megengedheti magának. Arra azonban nem számított, hogy Anna önkényesen uralkodik családján, és szava nagyobb súllyal bír, mint bárki másé. Így amikor elindult a férfi után, a többiek is követték.

– Itt lakik? – Miután a lány belépett Máté után, döbbsen nézett körül. Arcán szánakozás tükröződött, de csupán egyetlen pillanatra, mert mire édesapja és nővére odaért, már elégedetten mosolygott. – Látja, apus? – pillantott apjára, majd szánakozva vezette újra körbe tekintetét a zugon. – Nem hagyhatjuk itt, ezt beláthatja, hiszen az életemet mentette meg! – Miközben ezeket a szavakat mondta, cinkosan a férfira pislogott, de amint apjához fordult ismét, már teljesen komoly volt és esdeklő. – Kérem, apus!

Máté komoran figyelte eme jelenetet, de nem szólt közbe. Nem óhajtott lobbizni sem magáért, sem maga ellen. Azt viszont nem értette, miért ragaszkodik ez a fiatal lány ahhoz, hogy valami úton-módon magához kösse. Némán feltett kérdésére nem kapott választ, így a legtávolabbi sarokba vonult, ami így is túl közel volt kéretlen vendégeihez.

Az öreg krárogott egyet, és látszott rajta, megbánta már, hogy engedett lánya unszolásának. De nem visszakozott, hiszen az méltatlan lett volna hozzá. Mégis kihúzta magát, úgy tekintett körbe, és még véletlenül sem nézett Mátéra.

– Jól van, jól! Legyen úgy – mondta, de olyan bizonytalanul, mintha épp ellenkezni akarna. Ám Anna lelkesedett helyette is, és megkönnyebbülten, teljes örömeivel vette kezébe az irányítást.

– Máris elvisszük innen. Ugye, apus? Hiszen úgyszincs sok holmija. Akkor menjünk! – Azzal távozni készült, mint aki jól végezte dolgát.

A báró csak ekkor szemlélte meg alaposabban leendő lovását, és látszott, kétségei vannak. – Ért a lovakhoz?

– Érték – felelte Máté, maga sem tudta, miért, hiszen nem óhajtott munkába állni senkinél.

– Gondolom, nemigen látott nemes lovakat, mint amilyen a lipicai is. Mert azokkal másként kell ám bánni, mint az egyszerű hátassal vagy igavonóval.

Máté összehúzta szemöldökét, és enyhén megrázta a fejét. – Úgy, mint a holsteini vagy a gibráni lovakkal.

A nevek hallatán a báró meglepettem felhúzta szemöldökét, és vastag ujjáival megvakargatta az állát. – Jó, jó! Látom, nem elveszett ebben a témában. Jómagam lipicaiakat tartok. Nagyon hálás fajta, és gyönyörűek. – Ismét krákogott egyet. – Megkérdezhetem, kinél dolgozott azelőtt?

A férfi lehajtotta fejét egy pillanatra, mintha csak a válaszon gondolkodna, és már úgy tűnt, nem fog felelni, mikor mégis megszólalt. – A haza katonája voltam.

– Igen, igen, az látszik. – Megint végignézett Mátén. – Na de előtte?

Nem akart felelni, hiszen nem volt mit mondania erről, ám ahogy hallgatott, és a csend belevájt szívébe – na meg az emlékek –, mégis megszólalt. Szavai nyíltak voltak és őszinték, mert tudta, nagyon is jól tudta, semmilyen kapcsolatot nem szabad hazugsággal, titkokkal kezdeni. – Nézze, uram! Nyilván tudni szeretné, de bocsássa meg, nem óhajtok a múltamról beszélni. Amennyiben ez akadályt képez, kérem, felejtse el szavát! Nem óhajtom kihasználni jó szívét. – Enyhén meghajtotta magát, és úgy hitte, ezzel le is zárták a beszélgetést, és azok hamarosan újból magára hagyják. Ám tévedett. A báró nemhogy csalódott nem volt, de miután felocsúdott elképedéséből – ami Máté megfogalmazásaiból, szavaiból eredt –, azonnal reagált.

– Ó, nem! Semmi baj! Szívesebben látnám saját szememmel munkáját. Úgy hiszem, nem fogok csalódni. S mint mindig, Annácskának ismét igaza lesz. – Mosolygott, és ettől sokkal barátságosabbá váltak vonásai. Kisebbik leánya belé is karolt, és hízelgett, akár egy macska. – Akkor hát, pakoljon össze, és jöjjön! – adta ki utasításait az öreg, és Annával együtt elindult előre.

Látszott, hogy szabadulni akar, és leányát is biztosabbnak tudta a kis zugon kívül. Csak Beatrix maradt, fejét lehajtotta, mintha szeretne mondani valamit, ám nem volt hozzá kellő bátorsága, mert azon kívül, hogy csendesesen ácsorgott, és zavartan pislogott maga elé, csupán kezeit tördelni volt ereje.

Máté látta ezt, és arcvonásait figyelve beléhasított egy kép. Olyan volt, mintha múltja egy darabja nézett volna vissza rá. Sóhajtott egyet, és akaratlanul lágyabb lett a hangja, mikor megszólalt. – Kisasszony?

Beatrix ijedten rezzent össze, és fülig pirult a megszólítástól. –

Igen – felelte, és látszott rajta szerencsétlensége, ezért a férfi beszélt, hogy így próbálja oldani benne azt.

– Édesapja és húga igazán nagyon kedvesek.

– Valóban – suttogta a lány, még mindig idegesen. – Roppant kedvesek. – Hangja enyhén ironikus volt, de mikor ő maga is rájött erre, sietve magyarázatot adott szavaira. – Húgom bájos gyermek, és képes levenni apánkat a lábáról bárhol, bármikor. Mindennek úgy kell lennie, ahogy ő akarja. Ezt látta ön is. S míg édesapám őrzi is Annát, rólam rendszerint elfelejtkezik. És bár értem ennek magyarázatát, mégis nehezen viselem.

A kitarulkozás meglepte Mátét, mégsem róttá fel, inkább megpróbált enyhíteni Beatrix bánatán. – Nyilván csak figyelmetlenség részéről.

– Úgy hiszi? – A lány egészen felemelte fejét, és úgy nézett bele a férfi sötét tekintetébe. – Egyedül hagyná-e egy gondoskodó apa a leányát egy idegennel? – Mikor Máté erre nem válaszolt, Beatrix megrázta világosbarna fürtjeit. – Bocsásson meg! – Hogy ezt valójában mire is értette, nem lehetett tudni, de bánatos arca mindent elárult. Ő maga azonban csak felemelte szoknyáját, és távozni készült. Csupán válla fölül szólt még vissza, mielőtt követte családját. – Jöjjön, hiszen húgomat elnézve, nemigen maradt más választása.

Máté figyelte távolodó alakját, és nem volt biztos benne, hogy bele akarna folyni ezen család ügyes-bajos dolgaiba. De végül is, mit veszíthet? Hiszen csak egy lovász lesz, egy szolga, semmi más. S ezen elhatározással szedte össze kevéske holmiját, ami belefért egy öreg, kopott táskába, majd egy mélyet sóhajtvá ment ő is a többiek után.

Együtt sétáltak a hintóig, elől Anna és az édesapja, mögöttük Beatrix, leghátul pedig Máté. Bár látta a hölgyek kecsesen ringó alakját, fel sem vette, mintha szíve és érzékei megfagytak volna az évek folyamán.

Amikor odaértek a lovakhoz, a báró pár szóval leecsetelte a kocsisnak a helyzetet, majd felsegítette leányait az ülésre, végül pedig ő maga is beszállt. Máté ezt látva a kocsis mellé helyezkedett, kis csomagját pedig a lába közé vette, úgy várta az indulást.

A báró megkocogtatta a kocsit botjával, így lassan nekiindulnak az útnak. Máté csendesesen figyelte a lovakat, milyen engedelmesen

baktatnak és húzzák nehezekeiket. Biztos volt benne, ezekkel a kancákkal nem lesz nehéz dolga, a munkától pedig nem félt, mert volt ideje megtanulni tisztelni és becsülni azt. Bár, ha belegendolt, valójában sosem vetette meg, csak nem tudta úgy értékelni, ahogy azóta, mióta véget ért a szabadságharc.

– Te meg hunnan gyüttél? – szólította meg a kocsis a maga mogorva hangján. – Mer nem láttalak még a környékbe.

Máté rápillantott a mellette ülőre, akinek bajsza lassan hosszabb volt, mint a haja, mégis udvariasan felelt. – Pestről. A nevem Szilasi Máté.

– No, Máté fiam, akkó hát, Isten hozott! Ha derék embőr leszel, meglátod, jó dógod lesz!

A hintó hamarosan megállt Tata szélén, egy kastélynak nem mondható, de elég nagy épület előtt. A kocsis leszállt, kitérta a vaskaput, majd visszaült a bakra, és behajtott a füves, virágoskerttel teli udvarra.

Máté gyomra azonnal görcsbe rándult, mikor meglátta a virágoskert rózsáit, melyek ugyanolyan vörösek voltak, mint amik már belé ivódtak régről. Kicsit talán bele is szédült, mégis úgy tekintett jövőjére, mint lehetőségre az új élethez. Nem akarta, nem kérte, de ha már úgy adódott, hát nem ellenkezett. Mégis... ott volt benne a tüske, melyet egy hasonlóan vörös rózsaszál szúrt a szívébe, mint amilyenek ott virultak.

Lelkesedés nélkül, teljesen nyugodtan szállt le a bakról, mikor a hintó megállt a nagy ház előtt. Odalépett a kocsi ajtajához és kinyitotta, majd kezét nyújtva segített kiszállni a hölgyeknek. Azután leszedte csomagját, és várakozón nézett a messzeségbe, majd egyenesen a báróra.

– Na, fiam! – Az öreg kihúzta magát, és fejével az istálló felé intett. – János, a kocsisunk fia gondozza most a lovakat. Majd mindent megmutat, amit tudni kell. Amott meg – intett a ház mögötti kisebb lakra –, adnak egy ágyat, ahol elalhat. – Ennyi, s már nem is foglalkozott új alkalmazottjával, a kocsishoz beszélt tovább. – Ferenc, gondoskodj róla, hogy minden rendben legyen! Hamarosan kijövök, és megnézem magam, addig legyen rá gondod!

– Igen, uram! – hajolt meg a kocsis, és látszott rajta, nagyra becsüli gazdáját.

Máté elmerengett rajta, hogy talán neki is illene hajlongania, mégsem tette. Csupán udvariasan fejet hajtott a hölgyek előtt, és bólintott egyet a bárónak. Ennyi és nem több volt az, amivel kimutatta tiszteletét. Míg Ferenc ledöbbsen ezen, úgy tűnt, az öregnek és lányainak éppen ez tetszik. Főleg Annának, aki úgy mosolygott, mintha Máté legalább a kérője volna. Nehezen is vált meg látványától, és még a házba lépve is vissza-visszanézett. De nem csak ő, Beatrix is vetett egy kósza, szégyenlős pillantást a férfira, aztán bevonult hűgáék után.

– No, fiacskám! Gyere, megmutatok én bíz neked mindent! – Azzal Ferenc visszazállt a bakra, és a lovakat az istálló felé irányította. Csak azután állt meg, hogy Máté is fel tudjon szállni, ne kelljen neki gyalogolnia.

– *A*nyus! El sem fogja hinni, mi történt velünk! – Anna lelkesedése mit sem nyugodott, mikor beléptek a házba. Egyenesen édesanyjához futott, és azonnal rázúdította minden gondolatát. – Bizonyára, el sem hiszi! És apus is milyen jól járt. Ugye, Bea?

Neve hallatán Beatrix is odasétált anyjukhoz, és leült mellé a virágos pamagra. Sőhajtott egyet, s csak azután válaszolt hűga kérdésére. – Még nem tudni, ki is járt jobban – felelte, de Anna csak legyintett rá. Lehuppant a báróné másik oldalára, és nevetgélve mesélni kezdett.

– Láttam egy csodás ruhakölteményt. Anyus! El sem hiszi, mennyire csodás volt! Kék színe, mint a tiszta égbolt, derekán arannyal futtatott selyemzsinor... – Észrevette anyja türelmetlen pillantását, így vállat vont. – De mindegy, nem ez a fontos. Át akartam futni az úton, hogy közelebről is megszemléljem, mikor egy hintó elém vágott. Olyan hirtelen, olyan gyorsan termett ott... – Mikor látta, hogy édesanyja szívből megrémül a hír hallatán, megnyugtatólag az ujjaira helyezte selymes kezét. – Szinte az utolsó pillanatban, de tényleg a legutolsóban – mondta, és ezzel csak Máté tettének jelentőségét akarta kiemelni – elrántott egy férfi, így nem esett bajom. Olyan hősies volt, hogy épségét kockáztatta értem! Hát nem, anyus?

– De igen – suttogta döbbsenten a báróné. – De ebben édesapádnak mi a szerencsés?

– Hát, mert megtalálta a lovását, akit keresett – nevetett Anna, a

maga gyermeki módján.

– A lovászt? De mégis... ki ez a férfi?

– Valami Szilasi Máté a neve – felelt most Beatrix. – Amolyan magányos lélek lehet, mert a vár romjai között él, azon a részen, amit még nem újíttak fel.

– Tessék? – Az asszony a szája elé kapta kezét, és mint egy ijedt özike pislogott lányaira. – És egy ilyen apátok szóba állt?

– Még köszönetet is mondott neki – mesélte tovább Anna, és észre sem vette anyja rosszállását. – Ha látnád és hallanád, anyus! Olyan... olyan más, mint a cselédek. Kérdezd csak apust!

Mint végszóra, a báró is besétált a nappaliba, és letelepedett a nagy, öblös fotelba, onnan szemlélte anyát és leányait. – Mit kell megkérdezni tőlem?

– Hát az új lovászt – mosolygott negédesen Anna azzal az arckifejezéssel, amivel mindig le tudta venni apját a lábáról.

– Mi van vele?

A báróné összeráncolta homlokát, úgy vizslatta férjét. – Leányunk áradozásából arra következtetek, derék ember az új lovászod.

– Ezidáig annak tűnik. Ferenc megmutat neki mindent, aztán kimegyek, magam is utána nézek.

– Miféle ember?

– Hát... – Brütter báró itt elmerengett egy darabig, majd széttárta karjait. – Nem az, akire azt mondják, pornép. Udvarias, igen választékosan beszél, és ami leginkább erőnye, nem beszél feleslegesen. Részt vett a szabadságharcban, most is katonai ruha van rajta. Bár ingyenélőnek látszik, mosdott, tiszta mind maga, mind a ruhája, ami igencsak el van kopva. Erről jut eszembe, szólok Marisnak, vigyen ki neki néhány holmit.

– Az ráér! – legyintett az asszony, és kíváncsian méregette urát. – Nem kellene-e rosszat gondolnom, hiszen szemmel látható, hogy kisebbik leányunk igen nagy méltányossággal viseltetik az új szolgálónk iránt.

Én inkább rajongásnak nevezném – nyugtázta magában Beatrix, miközben elmélázva az ablakra esett pillantása, melynek üvegén át kiláthatott az udvarra. Az udvarra, ahol János épp elővezetett egy fiatal pejt. Máté, az új lovász ott lépkedett mögöttük, és teljesen nyugodtan várta, hogy a fiú megmutassa neki, miként kell bánni egy lóval.

Az egészben nem lett volna semmi különös, de még Beatrix is látta, hogy a ló nem akar engedelmeskedni, és egyfolytában ide-oda rángatja a fiút, miközben fel-felugrál. Olyan mókás volt, ahogy János megpróbálta megtartani a lovat, de az – láthatóan – nem óhajtotta megfogadni utasításait. – Te jó ég! – kuncogott a lány, mire mindnyájan ránéztek, de csupán Anna volt, aki tekintetével követte az irányt, amerre nővére is elkalandozott.

– Nahát! – A kislány felugrott a pamlagról, és az ablakhoz sietett, aminek függönyét egyetlen rántással odébb húzta, hogy jól lásson mindent.

– Anna! – szólt rá anyja, de a gyermek nem törődött vele.

– Nézd, anyus! Ott van! – mutatott a magas, izmos, de szikár férfire, aki abban a pillanatban lépett a pejhez, és nemes egyszerűséggel vette át a fiútól a kantárt. Azután odalépett egészen közel a lóhoz, mintha a fülébe akarna suttogni.

– Mit csinál? – Beatrix, ahogy a szülei is, az ablakhoz sétált, és onnan figyelte a jelenetet. – Ez nem Nádor?

– De az. – A báró eleresztett egy félmosolyt. – Az új lovam, még igen zabos. Úgy látszik, János azonnal a mély vízbe akarja vetni. – Ez nagyon jó lecke lesz neki.

– És mi van, ha csúfosan megbukik? – A báróné kissé ironikus volt, hiszen ő is észrevette lányai leplezetlen figyelmét, ezért jobban szemügyre vette az ideget.

Első ránézésre a ruhája tűnt fel, ami valóban szegényes és kopott volt, akár egy háborút megjárt katonáé. Ám olyan messziről is tisztán látszott, hogy sem arcán, sem kezein nem mutatkoztak az elhanyagoltság jelei. Még meg is volt borotválkozva, teste pedig elég jól karban volt tartva. Ez kitűnt azon, amilyen erővel a kantárt fogta, és húzta a ló fejét egészen közel a sajátjához. Mikor pedig arcuk összeért, Máté beszélt valamit, szabad kezével megsimogatta fekete sörényét, mire a pej szép lassan megnyugodott.

Beatrix szájtátva figyelte, ahogy a ló bár szaggatottan, de végül egészen szabályosan fújtatott, majd engedelmesen bólogatott, mintha értené új gondozója minden szavát. Hát még, mikor Máté egyszerűen a hátára pattant, csak úgy nyereg nélkül, és ahogy a ló vitte, elvágtatott néhány méterre.

Anna felsikoltott, és kikerekedett szemekkel ugrált, miközben jóízűen nevetett. – Ugye mondtam, hogy különleges! Nézzék csak,

hogy üli meg Nádort!

– Az már biztos, hogy ezidáig ő az egyetlen, akinek Nádor ezt engedte – merengett a báró, és látszott vonásain elképedése. – Úgy hiszem, eme tette önmagáért beszél.

– És Annácskának megint igaza lett – nyugtázta Beatrix komoran, apja elejtett szavait.

A kislány tapsolni kezdett, és egészen odafordult édesapjához. – Apus! Nem megy ki megnézni személyesen is?

Persze a báró jól tudta, miért is kérdi ezt a lánya, mégis bólintott, és karját nyújtotta gyermekének, aki boldogan karolt belé, és lépdelt vele kifelé.

Első felindultságában Beatrix maradni akart, de mikor anyja is kísértált a többiek után, mégis velük tartott.

Máté folyamatosan beszélt, vagy inkább suttogott. Hangját nem hallotta más, csak ő és a barna pej. Jó volt így, kicsit visszahozta számára azokat az érzéseket, amiket annyira szeretett.

Hányszor vágatott át éjszakákat, hányszor élvezte a lóháton való száguldást, az ütemet, a kettejük eggyé oladását. Akkor, ahogy most is, elszálltak a gondok, problémák...

Ahogy visszarántotta és megfordította a lovat, meglátta a házból kilépő családot. Tudta, mi az ildomos viselkedés, ahogy azt is, egy paraszt nem tenné azt, amit ő.

Odaügetett a lóval a báróék elé, leugrott a hátáról, majd megragadta a zablát, és meghajtotta magát az idegen hölgy előtt. Nem szólt, és ez többet mondott róla minden szónál.

– Máté, fiam! Engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet, gróf Brütter Kamillát. Kamilla, drágám, ő az új lovászunk, Szilasi Máté.

Már maga a bemutatás is különös volt, szinte úri, és erre a báró – láthatóan – csak akkor döbönt rá, mikor nem messze tőlük János kikerekedett szemel bámulta őket, és a szavak hallatán köhögési roham tört rá.

Máté nem figyelt oda, csak meghajtotta magát, ahogy illett. És ezzel kiváltotta a báróné szimpátiáját is, ahogy Anna ismételt rajongását.

– Ez a ló apus új szerzeménye. Még ezidáig nem engedett senkit a hátára. Ugye tudja, hogy rendkívüli dolgot vitt véghez azzal, hogy megülte?

Felelet helyett Máté biccentett, miközben megpaskolta a pej szügyét, majd várakozón a báróra pillantott. Nem azért, mert tőle várta sorsa nyugtázását, csupán mert nem szeretett volna reagálni a kisasszony leplezetlen csodálatára.

– Úgy hiszem, láttunk mindent, amit kellett – mondta a báró, és elismerő tekintettel nyugtázta a látottakat. – Azt meg tudja mondani, miféle lovat szelídített meg az imént?

– Egy fiatal pejt. – Válasza nem aratott sikert, hiszen ezt még a kisasszonyok is tudták. Ám következő szavai meglepték még magát a bárót is. – Hóka, csüdben kesely, izmos mar, feszes ágyék, egyenes, izmos far, nyitott csánk. Ha nem tévedek, angol telivér, mint Széchenyi gróf kedvenc versenylovai. *És amin én magam is gyakran ültem fiatal koromban* – tette hozzá gondolatban.

– I... igen, igen! – tért magához a báró, hiszen kevesen képesek felismerni egy lovat csupán kinézete alapján. – Ő az egyetlen ilyen lovam. Wesselényi birtokáról való. Még igen zabos, betöretlen. Bár János próbálkozott már vele, makacs jószágnak bizonyult.

– Pedig most nagyon is szelídnek látszik. – Anna szeme csillogott a napfényben, amint tekintete találkozott Máté pillantásával egy röpke másodpercre.

A férfi azonban nem kívánta hosszan magához vonni a lány gondolatait, így hamar el is fordította fejét, és ismét a báróhoz intézte szavait. – Ha megengedi, visszavezném a lovat.

– Persze, persze. – A báró krákogott egyet, majd egy mozdulattal elbocsájtotta Jánost is, ő maga pedig kihúzta kerekedő pocakját, hátrakulcsolta kezeit, és úgy nézte elégedett családját.

Máté ezt látva ismét meghajtotta magát, majd a zablát fogva elvezette a pejt. A ló pedig úgy lépkedett mellette, mintha mindig is ezt csinálta volna, mintha egyetlen célja lenne, engedelmeskednie új gondozójának. Mindezt Máté közelebb hajtotta hozzá fejét, s még séta közben megdicsérte, miközben szabad kezével megsimogatta barna üstökét. Nem is gondolta, de kezdett tetszeni neki ez a foglalkozás, mert ha mást nem, egy barátira már akadt, és ez jelen pillanatban több volt, mint amiről eleddig álmodott.

A nap lassan halványult az égen. Színes síkjai beragyogták az eget. Beatrix az ablaknál álldogált, és onnan nézte a nyugaton pihenni térő óriási csillagot. Sosem vonzotta e látvány, kiváltképp a

lakásból nem bámészkodott feléje sohasem. Most azonban, hogy unalmát elűzze – na és persze, hogy oka legyen az udvart figyelnie –, nagyon is szerencsés dolog volt. Persze nem a nap érdekelte, sokkal inkább a még mindig az istálló körül tevékenykedő új lovasz, akinek kiállása mindinkább felkeltette kíváncsiságát. Miután munkája közben levetette kabátját, még inkább láthatóvá vált izmos felépítése.

Nem, ez az ember sosem volt hajléktalan, vagy ha mégis, hát maga választotta ezt az életformát. Mert ilyen testfelépítéssel, ilyen temperamentummal bárhol, bármikor talált volna munkát és befogadó gazdát magának. De akkor ki lehet? Miért vállalta önkéntes nyomorát? Hiszen azt a vak is látja, hogy úriember, még hozzá tetőtől talpig. Vajon mi készítette rá, hogy megtagadja mindazt, amit magáénak tudott? Milyen sötét titkokat rejthet, amitől ennyire magányos és megkeseredett lett? Mert hogy az volt, az látszott tekintetén, mozdulatain. Szinte alig volt benne élet. Pedig egészen szép szál férfi. Arca markáns, vonásai erőteljesek, szépek, orra egyenes, haja sötét és hosszú copfba lóg. Mi kényszerít rá egy ilyen embert a magányra, a száműzetésre? Talán bűnt követett el?

Erre a gondolatra Beatrix összerezzent, és egészen megijedt. Kezét a szája elé kapta, és már nem is érdekelte sem a lenyugvó nap, sem pedig a férfi. Meghátrált, bár maga sem tudta hová s miért.

Nem, képtelenség – futott át rajta. – Megmentette hűgomat. Nem lehet rossz ember! Még Nádor is engedelmeskedik szavának, pedig a lovaknak igen kifinomult érzékeik vannak, azt mondják.

– Hát te?

Beatrix ismét összerezzent, de most hűga szavaitól, melyek úgy csattantak a csendben, olyan élesen, mintha fennhangon szólna, pedig csupán érdeklődésének adott hangot.

– Én? – Hirtelen felelni sem tudott, de látva, hogy nem menekül, végül ismét kibámult az ablakon. – A lefeküdni térő napkorongot szemléltem. Nézd, milyen szép!

Anna is odasétált, de nem a nap, hanem Máté volt, akit megpillantott, amint az az istállót bezárva megállt, és az eget szemlélte.

– A nap? – suttogta csendesen a lány egy mély sóhajjal. – Van ami még a napnál is szebb látvány.

– Ugyan mi? – Beatrix követte hűga pillantásait, és fülig pirult.

– Vajh, kire gondolhat most?

– Talán csak fáradt.

– Nem, nézd, ahogy az eget fürkészi! Mintha elmerülne gondolatai mélyén. Mintha... mintha szerelmes volna.

Ez a szó villámként hatolt mindkettejükbe, és ott cikázott fejeikben hosszú percekén át. Anna el is szédült tőle, és bizonytalanul pislogott nővéreére.

– Menjünk ki és nézzük meg, hogy fest az apus küldötte ruhákban! Mert innen távolról, igen fessnek tűnik.

– Ez helytelen! – csitította Beatrix, és aggódva a fejét rázta. Nem tudta, mi bántja jobban, az hogy húga ennyire látványosan rajong Mátéért, vagy, hogy őt a féltékenység gyötri.

Hiszen mi végre? Nem is ismerik a férfit, még csak biztosak sem lehetnek benne, hogy tisztességes. Bármit gondolnak, nem tudhatják, ki is ő valójában. Nem, nem rossz ember, de mégis... titokzatossága egyszerre tette félelmetessé és izgatóvá.

– Kit érdekel? – vont vállat Anna, és gyermeki elszántsággal indult ki a lakásból.

– Nem is ismerjük – próbálkozott Beatrix, miközben sietős léptekkel ment utána. – Mi van, ha valójában haramia vagy annál is rosszabb? Mi van, ha egy betyár? Mi van, ha csak azért mentett meg, hogy kihasználhassa hálánkat? Mi van, ha nem te vagy az első próbálkozása, akiknél ily módon akart bevágódni? Vagy mi van akkor, ha gyilkos, és azért bujdosol?

Miközben nővére beszélt, Anna tovább haladt, így mire Beatrix észbe kapott, már ott álltak a lovasz előtt, akinek tekintetén látszott, minden egyes aggályos kérdést nagyon is jól hallott.

Máté meghajtotta magát, mikor a hölgyek odaértek, és szemeit az idősebbik Brütter lányra emelte, akinek szóáradata abban a pillanatban befagyott, arcára zavarodottság és rózsapír ült, mely nagyon is jól illett az este halovány sugaraihoz. Egyébként is bájos teremtés volt, bár néhány helyen kissé teltebb, de ez nemhogy rontott volna szépségén, inkább még édesebbé tette. Kontyba tűzött világosbarna hajából oldalt már lelógott két rakoncátlan, göndör tincs, világosbarna szemeiből áradt a bizonytalanság. Ajka egészen halovány rózsaszín volt, de telt és széles, mintha mindig mosolyra akarna húzódni, és csupán gazdája tartaná kordában komolyságával. Nem úgy Anna, aki folyton nevetett, mintha az életben nem is venne

észre más, mint a boldogságot. Jó természetre vallt, és ennek fejében még szépséggel is párosult. Szőke haját anyjától örökölte, ahogy szemei kékjének csillogását is. Alakja törekeny volt, jelleme azonban határozott. Nem volt benne semmi simulékonyság, semmi szemérmesség. Amit egyszer elhatározott, azt véghez is vitte. Akaratát most Mátéra irányította, aki állta, és komoly, rezzenéstelen arccal várta csivitelését.

– Nocsak, még nem öltötte magára a kapott holmikat? Mert ugye, apus küldött ruhát?

Máté meghajtotta fejét, ezzel jelezve, hogy megkapott mindent, és hálás érte.

– Az ingeket magam választottam.

– Jó ízlésre vall – közölte azért, hiszen látta, a beszélgetés úgysem marad annyiban.

– Mindegyik jó? Ugye nem kicsik, nem túl nagyok?

– Nem volt még alkalmam mindet magamra venni, de köszönöm!

Anna elfordult, és az eget tanulmányozta, mintha éppen azért jött volna ki, hogy a lemenő napot lássa. Ezért Máté újból az idősebbik lányra emelte tekintetét, aki még mindig úgy állt ott leleplezve, szótlanul, mint aki sokkal inkább vágya valahová nagyon messzire elbújni, mintsem állni a kuktaó pillantásokat. Így hát, hogy ne hozza még jobban zavarba, Máté tovasiklott felette, és a ház talapzatán állapodott meg, onnan pedig végigfutott a kőfalon egészen a timpanonig, majd a tetőig. Az már a kinézetéből látszott, hogy akik benne laknak, jól élnek. De ehhez még ház sem kellett, hogy látszódjék, hiszen a két lány ruházata ízléses, csinos és újszerű. Nem beszélve az istállóban álló lovakról. Mind egytől-egyig jól vannak tartva, a nyergek többsége pedig Angliából való, csak néhány fanyereg akad köztük. Ezt látva bárki úgy hinné, érdemes ezeknek a lányoknak udvarolni, hiszen nyilván a kelengyjük is hasonlóan magas összegbe van. Ám Mátét mindez hidegen hagyta. Nem érdekelte sem a hölgyek szépsége, sem gazdagságuk. Valójában ők maguk sem keltették volna fel figyelmét, ha nem ilyen erővel kívánják magukra vonni. Nem is értette, mit óhajtanak tőle, mert egyetlen gazda lánya sem lebzsel ennyit egy szolgáló körül, hacsak nem akar valamit. Ám mivel neki semmije nem volt, csak saját maga, egészen egyértelművé vált minden. A kérdés azonban ott lebegett benne, és mikor Anna teljesen váratlanul megérintette a

karját, nem bírta már magában tartani. A lányra pillantott, és bár nem húzta el kezét, szavaival érezte neheztelését.

– Kisasszony, sokat mondanak mozdulatai, s ha netán édesapja látná, nyilván nem tetszését fejezné ki.

Anna kacagása felszabadultan csengett, és mivel nem kapott nyílt visszautasítást, bátrabban kacérkodott, tette magát. Beatrix, aki ott állt mögötte, döbbenten nézte, és képtelen volt megérteni viselkedését.

– Apus igen drága ember, és nem róná fel nekem, hogy megnézem, hogy van. Hiszen, mi rosszat tettem? Csupán érdeklődöm, rendben van-e itt nálunk – védekezett Anna, de azt is olyan természetesen, mintha valóban nem lenne illetlenség idegen férfiak karját simogatni.

Mert hogy simogatta, azt még nővére is látta, és képtelen volt szó nélkül hagyni. Talán a döbbenete volt rá hatással, vagy lassan kezdte belátni, húga javíthatatlan, olyan erélyesen szólt hangja, mint talán még sohasem.

– Anna! Késő van, menj be a házba!

A lány meglepetten pillantott Beatrixra, és már kész volt ellenkezéseinek egész arzenálját felsorakoztatni, de nővére nem hagyta, és mivel látta, hogy beszéddel célt nem ér, újabb eszközt vett elő tarsolyából.

– Drága, húgom! Úrilányhoz méltatlan viselkedésedet apus sem díjazná. Javaslom, mielőtt fülébe jutna e dolog, térj észre, mert különben nem vagyok hajlandó továbbra is elsimítani ostobaságaid súlyát, és lenyelni gyermeki lázongásaid.

Nem is az volt fenyegető, amit mondott, sokkal inkább az, ahogy mondta. Hangjából eltűnt a kedves testvériesség, a nővér szeretete, aki mindig elnézte húga butaságait, szertelen viselkedését. Határozott volt, ami szintén szokatlan volt tőle, de ezen meglepetés súlya alatt, Anna nem tudott felelni, el is engedte Mátét, majd némán beballagott a házba vissza-visszanézve.

Amint eltűnt az ajtó mögött, Beatrix szemlesütve fordult a lovasz felé, és egészen halkán beszélt, mintha titkolni kívánná mások előtt, ami elhangzik. – Kérem, bocsássa meg húgom viselkedését, még gyermek, s kedveli önt.

– Igen, ez nekem is feltűnt – nyugtázta Máté –, s nem értem, mi végre, hiszen alig ismer.

Beatrix összekulcsolta ujjait maga előtt, s úgy tanulmányozta a földet. – Bár húgom konok és állhatatos, mégis úgy vélem, mostani viselkedése könnyen magyarázható, hiszen megmentette az életét. A hőst látja önben. – Vetett egy pillantást a férjira, s mikor látta, hogy az összehúzza sűrű, sötét szemöldökét, még hozzátette: – Kérem, ne haragudjon viselkedéséért, bocsásson meg neki! – Úgy hitte, ezzel mindent megmagyarázott, ám arra nem számított, hogy szavai milyen hatással bírnak.

– Nincs mit megbocsájtanom, hiszen ahogy az előbb mondta, a húga még gyermek. Mindazon által, bár tudom, kegyed csak védi őt, arra figyeljen, máskor kevésbé alázza meg mások előtt.

Beatrix orcája nem is lehetett volna pirosabb, és ettől nagyon hasonlított a vörös rózsákra, amik nappal virítottak a kiskertben. Ez a néhány szó úgy érte, akár az áramütés. Védekezni akart, de zavarában nem tudta, hogyan s miként tegye, hiszen azt tapasztalta, Máté komoly úriember, ért a szavakhoz, s ehhez mérten, nyilván mindenre megadja a választ. Mégsem hagyhatta annyiban, önérzetén esett csorba, nem beszélve arról, hogy ezzel még inkább elhatalmasodott rajta a mellőzöttség érzése. Ezért kihúzta magát, és szinte dacosan, sértődötten felelt.

– Úgy hiszem, ön sem dicsekedhet azzal, hogy nem tesz hasonlót, hiszen az imént engem oktatott ki.

– Négyszemközt – válaszolta meg Máté.

A lány úgy gondolta, mindent ért. Szíve facsarodott egyet, és egy mély, megadó sóhajjal jelezte keserségét. – Hát nem mindegy? A lényegen mit sem változtat. Ön, ahogy mindenki más védi húgomat, engem pedig semmibe vesz, kioktat. – Egyre jobban belehevült, mikor látta, hogy a férfi komoran, rezzenéstelen arccal nézi, és esze ágában nincs megcáfolni szavait. – Nem is értem, miért nem szoktam már meg, hiszen évek óta így megy. Emberek jönnek-mennek, és húgom megbűvöli, elvarázsolja őket sugárzó természetességével, vehemens temperamentumával. Nekem már csupán egyetlen szerep jutott, támogatni és védeni őt.

Még egy utolsó pillantást vetett Mátéra, majd felemelve hatalmas szoknyáját, szinte rohant a ház felé. Nem sírt, de könnyei ott égtek benne, ahogy sértett büszkesége is. Maga sem értette, miért veszi ennyire szívére, pedig nem ez volt az első eset, hogy hasonló incidens érte. Egy lovásztól azonban nem várta volna.

Máté halkán káromkodott, mikor látta, szavai mennyire megbántották a lányt. Egy ugrással mögötte termett, és mielőtt az elérte volna a bejárathoz vezető virágoskertet, elkapta a karját és megállította. – Kisasszony! – Ahogy Beatrix arcát nézte, szívébe belehasított egy hasonlóan szenvedő ábrázat, könnyes szemek, melynek fénye minden nappal egyre tompult. Szinte ugyanazt látta, és ettől lelkiismeret furdalása támadt. – Bocsásson meg nekem! – suttogta alig halhatóan, a lány mégis engedett, megállt, ám tekintetét elfordította róla.

– Hagyjon!

Máté el is engedte karját, de nem mozdult közeléből. – Szavaimat nem bántásnak vagy kioktatásnak szántam. – Mikor észrevette, hogy Beatrix erre még távolabb húzódott, kicsit másképp folytatta. – Nézze el nekem, hogy nem bánok jól az ifjú hölgyekkel, s nem ismerem a hozzájuk vezető utat. Ha megbántottam, megkövetem érte, bár higgye el, semmi szándékosság nem volt eme tettemben. – Mikor a lány erre sem reagált, kimondta a legésszerűbb dolgot, ami megoldást jelentett minden problémára. – Ha úgy kívánja, azonnal távozom. Kérem adja át édesapjának köszönetemet. – Azzal meghajtotta magát, és szent elhatározással készült, hogy lakhelyéről összeszedje kevéske holmiját, és visszatérjen oda, ahol eleddig lakott, a tatai vár mellé.

Beatrix olyan hirtelen mozdult meg és állt elé, hogy Máténak csupán annyi ideje maradt, hogy elkapja mindkét karját, mielőtt neki ment volna. Ám ahogy megragadta, azonnal el is engedte, és értetlenkedve lépett hátrébb, onnan nézte a zavartan pislogó hölgyet.

– Hát nem ezt szeretné? – kérdezte tőle, mikor látta, hogy a lánynak nehezen nyílik szóra a szája.

– Nem, én nem... – Beatrix a fejét rázta, és gondterhelt homloka ráncba szaladt. – Ha erre kérném, húgom és szüleim is megrónának.

– Ugyan, mi végre? Kegyed csak azt tenné, ami helyes.

– Nálunk már régen nem azt tesszük, ami helyes. Hát nem látja? Helyes az, ahogy húgom viselkedik? Helyes az, ahogy óhajait apus rendre teljesíti, legyen az bármi?

– A szülők már csak ilyenek. Gyermekük a szemük fényei.

– Nem. Csupán egy gyermekük. – Szavai bánatosak voltak, ahogy vonásai is. – Ha most elküldeném magát, a legkegyetlenebb ember

lennék a világon, és még csak megmagyarázni sem tudnám, hiszen valójában nem vétett semmit. Húgomat és engem is rendre utasított, ami apus szemben erény, nem pedig bűn. Ha pedig azzal érvelnék, hogy úgy látom, Anna rajong önért, kinevetne, és elhítené, mindezt azért állítom, mert féltékeny vagyok rá.

– Akkor megyek magamtól, s ezzel megoldódik a probléma.

– Félek nem. Anna ragaszkodása elkísérné, bárhová menne. Néhány éve egy barátjától kapott kiskutyát. Óvatlan volt, s az eb megszökött. Anna rávette apust, hogy kerestessék meg, s ha hiszi, ha nem, az egész kastély a kutyát kereste napokon át.

– S végül meglett?

– Meg. A kertész találta meg az erdőszélen. Hazahozta, s amennyire boldog volt akkor a húgom, néhány hétre rá maga adta örökbe barátnőjének, mert megunta gondozását.

– Akkor hát?

– Nincs akkor hát. – Beatrix elfordult, és lassú léptekkel sétált kissé távolabb.

Máté ezt látva utána indult, s mikor elérte, hátrakulcsolt kézzel sétált mellette. Egy darabig némák voltak, de mikor elérték az istállót, a férfi mégis megszólalt. – Kegyed igazán csodálatra méltó.

Szavainak visszhangja még saját fülében is ott csengett, hiszen régen dicsért már hölgyet, s nem is osztotta akárkinek e magasztalást.

Beatrix is meglepődött, és egy halvány mosoly játszadozott ajkain, mikor megállt és szembefordult a férfivel, s tekintete vonásait kutatta. – Ön igazán különös ember. Nem értem, és ki sem ismerem.

– Ezt hogy érti? – Máté sejtette a választ, mégis úgy tett, mintha nem tudná.

– Bár ismeri a lovakat, és tud velük bánni, sosem volt lovász. Igaz? Bár az utcán élt, szakadt ruhákban, mégsem csavargó.

– Miből gondolja ezt?

Beatrix mutatóujját az alsó ajkára tette, és úgy szemlélte, mérte végig tetőtől-talpig a férfit. – Ön túlon túl úriember. Mindig tudja, mi a helyes viselkedés. Választékosan beszél, és egyenes derékkal jár. Ki maga?

Milyen egyszerű is lett volna elmondani mindent, és hagyni, hogy a régi élete újból megtalálja. De mégis, kinek lenne az jó? Azonnal tudta a választ: senkinek. Vagy ha neki magának mégis, hátralevő életében vezekelnie kellene elkövetett bűneiért. S nem csak ő

vezekelve, vele együtt mindenki, akit múltja valaha mélyebben érintett. Felborítana életeket, s vele újra élnék mindazt a fájdalmat, mint egykor. Nem, nem teheti, és nem teszi meg soha! Erre megesküdött aznap, mikor otthagyták a csatamezőn sérülten, halott barátja vérében fekve. Megesküdött, ha életben marad, elfelejti azt, aki volt, hogy őt is elfelejtsék, és békében élhessenek.

Így hát sóhajtott egyet, és lehajtotta fejét, mielőtt ismét a lány szemeibe nézett. – A nevem, Szilasi Máté. Apám katona volt, de meghalt a szabadságharcban, anyám mosónő, aki apám elvesztésébe halt bele.

Tudta, szavai nem elég meggyőzőek, ahogy abban is biztos volt, ha sokat hangoztatja, a végén úgymint mindenki elhiszi.

– Tudom, hogy nem mond igazat – nyugtázta Beatrix, és tekintete egészen ellágyult. – Valami titokzatosság van szavaiban, s talán nem talál méltónak rá, hogy megossza velem.

A szavak mosolyra készítették Mátét, s az olyan volt, mintha simogatná azt, akihez beszélt. – S kegyed jól ért hozzá, hogy visszajára fordítsa beszélgetésünket, s titkot lásson ott, ahol nincs. Úgy forgatja beszédét, hogy kellemetlenül érezsem magam, s bevalljam azt is, amit pedig el sem követtem.

– Soha nem tennék ilyet – védekezett a lány, de arca nem tükrözött riadtságot, sokkal inkább pajkos játékot, mely olyan jól illett alakjához, egyéniségéhez.

Máté kezdte azt érezni, már nem önmaga. Mintha egy röpke pillanatra a mosoly mögött mást is meglátott volna, ahogy szinte olvasott a zavart tekintetben, a bájos arcvonásokban. S a rózsa, a rózsa mely olyan élénken virított, most még inkább hasonlított azokhoz, melyeket úgy szeretett nézni, simogatni, csókolni. S ettől észhez is tért, s bár egészen csendesen, ám de határozottan meghajtotta fejét.

– Későre jár, s az ilyen finom hölgyeknek nem illik ilyenkor egy szolgálóval sétálgatni. Ha megengedi, visszakísérem a házhoz. – Ösztönösen nyújtotta karját, s eme mozdulat árulkodóbb volt mindennél. Tudta ezt, de most mégsem bánta, ahogy a lány sem, mert belekulcsolta kezét a férfiébe, s hagyta magát visszavezetni.

Alig pirkadt, mikor Máté felébredt. Ez nála már ösztönösen működött, ezért nem esett nehezére, ahogy az sem, hogy felöltözzön

és a dolga után nézzen.

Első útja az istállóba vezetett, hogy ellenőrizze a lovakat. Nem háborgatta őket, inkább csak ott tevékenykedett körülöttük. A csúrból takarmányt vitt a szénatartóba, kiséperte a placcot, megtöltötte a lovak saroglyáit, itatóit, ellenőrizte a nyergeket, szíjakat, zablákát, kantárokat, ostorokat. S jó néhányat meg is tisztított. Mire végzett, felébredt a reggel, és vele együtt elkezdődhetett egy újabb nap.

Máté élvezte elfoglaltságának minden percét. Szerette a lovakat, mert az egyetlen olyan állatnak gondolta, akit közel mert engedni magához. S azok érezték is. Mikor bement hozzájuk, hogy közelebről is szemügyre vegye őket, ellenőrizze patáikat, azok úgy fűrták hatalmas fejüket széles mellkasához, mintha csak hízelelnének neki. Ezt használta ki, hogy rájuk szíjazza a zablát, majd kivezesse őket egyenként a ház melletti füves területre. Rájuk csatolta a vezetőszarát, és kikötötte őket. Épp a pejt vezette, mikor nyílt a ház ajtaja, és Anna, mint a szélvész repült ki rajta, egyenesen feléje. Máté, ha akart volna sem menekülhetett, és ezt előre látta, így kikötötte a lovat, és teljesen nyugodtan várta, hogy a gyermek odaérjen. Közben elnézte hosszú, kibontott haját, melynek vége sietség közben felrepült és hullámozott a levegőben. Világos, buggyos ujjú ruháját, melyen látszott, hogy kissé bő rá, és a kivágása igen mély volt, mélyebb, mint amelyet mostanában hölgyeken látott, s így feltételezte, Anna idegen tollakkal ékeskedik.

Az egész lány maga volt az üde báj, s bárkit elvarázsolt volna, ha éppen erre szottyán kedve. Máté szentül hitte ezt, s próbált tartózkodóan viselkedni, s nem adni okot bárminemű feltételezésnek vagy pletykának, sem pedig kósza gondolatoknak...

– Jó reggelt! – pihegte Anna kipirultan, izgatott várakozással tekintetében.

– Jó reggelt, kisasszony!

– Látom, korán kelt.

Máté önkéntelenül is elmosolyodott. – Látom, kegyed is.

– Igen. Mert... – vacillált, mintha csak a szavakat keresné – mert meg akartam nézni Nádort.

Mindketten a nyugodtan legelésző lóra pillantottak, de az rájuk sem hederített. A csend azonban, mely hirtelen közéjük állt, zavarba ejtette őket. A férfi volt, aki ezt könnyebben reagálta le, s képes volt megszólalni még akkor is.

– Bocsásson meg, kisasszony, nem akarom feltartani.

– Nem tart. – Mintha csak véletlenül tenné, kissé előrébb hajolt, hogy dekoltázsa mind inkább mutasson. Máténak félre is kellett fordítania a fejét, hogy ne égesse szemét a látvány.

Nem, mintha nem tetszett volna az a két kerek dombocska, melynek vonala és formái éppen beleillettek tenyerébe, de illetlenségnek tartotta nyíltan bámulni, még ha ilyen egyértelműen fel is kínálták.

– Kisasszony! Bizonyára már keresik...

– Nem! – vágta rá Anna, s ezen szavai arra készítették Mátét, hogy kegyetlen legyen, sőt durva.

– Kisasszony! – szólt ismét. – Ne kísértse senki emberfiát ledérségével, mert kegyedden eshet a legnagyobb sérelem!

– Talán bántana? – Ezt is olyan pajkosan, olyan játékosan mondta, mintha semmi komolyság nem lenne benne.

– Miért feltételezi, hogy nem?

– Mert talpig úriember! – A lány játékosan ide-oda fordult, mely által szoknyája táncolt a fűben.

Máté mégsem ezt nézte, hanem saját maga ruházatát. A szénától poros nadrágját, kopott ingét, s piszkos csizmáját. – Drága gyermek! Hát így néz ki egy úriember? – fakadt ki, de abban a pillanatban felnevetett, mikor a lány csillogó szeme hívta, csalogatta.

S Anna szájátva állt, és beleveszett a kacajba. Szíve hevesen dobogott, a vére cikázott ereiben, a feje pedig úgy szédelgett, mintha serpenyővel vágták volna tarkón. Megszólalnia is nehezebbre esett, mégis kiprésel magából néhány szót. – Nem... vagyis igen, csak nem... a ruhája nem... ám ön... ön igen – nyelt egyet, s ő maga is mosolygott, de olyan zavarodottan, ahogy életében még soha. – Szavai, a viselkedése, igazi úriemberre vall.

Végre kimondta, s azt várta, ezzel majd megnyitja a férfi szavainak és vallomásának útját, mert, hogy ez következik, abban egészen biztos volt. Máté azonban hallgatott, csak gondterhelten pislogott előbb a lányra, majd valahová a messzi távolba. Merengésén látszott, valóban a szavakat keresi, de egészen másként, mint ahogyan Anna képzelte.

– Bocsásson meg, kisasszony, de téved! Nem vagyok egyéb, csak egy közönséges lovasz.

– Szavamra, nem! Sok fiatal fiú és férfi megfordul közelünkben, de egyiknek sincs beszédében ennyi tisztelet és udvariasság, ennyi... tiszta szó.

– S ha így van is, talán neveltetésem oka, ami nem jelenti azt, hogy más lennék, mint aki vagyok.

– Ha így nevelték, nyilván szülei is igazi úri családból származnak.

– Mert ez a lényeg, ugye?

Az őszinte tekintet s a kérdés meglepte Annát, amitől fülig pirult. – Nem, nem ez a lényeg.

– De még mennyire, hogy ez – felelte Máté, és néhány lépést tett az istálló felé, miközben még egy mondat erejéig megállt. – Kegyed azt képzeled, álruhába bújt herceg vagyok, de ki kell ábrándítsam, mert nincs sem vagyonom, sem címem, nincs semmim. Most pedig, ha megbocsájt!

Anna kikerekedett szemekkel nézte a távozó férfit, és teljesen elámult mind szavaitól, mind attól az egyéniségtől, ami ő maga volt. Nem, még most sem hitte, hogy csak egy egyszerű szegény család fia volna. Ezer és ezer variáció cikázott fejében, s ezen felbuzdulva sietett vissza a házba, egyenesen édesanyja színe elé.

– *M*it művel már megint ez a lány? – Kamilla sóhajtva megrázta szőke fürtjeit, és haragra gyűrt homlokkal elfordult az ablaktól, hogy Beatrix szemeibe nézhessen, aki ott ült a pamlagon, és láthatóan bele volt merülve a hímzésébe. Valami madarakat ábrázoló keszkenőket varrt, de olyan odaadással, mintha több múlna rajta, mint holmi elfoglaltság. – Észrevetted, mennyire odavan édesapátok új lovászáért? Nem átallotta felvenni ruhámat, melyet ifjú araként hordtam. Bár igaz, nagyon jól áll rajta. De mégiscsak egy lovász.

Beatrix nem nézett fel, csupán az utolsó mondatra, és értetlenkedve pislogott édesanyjára. – A lovász felvette édesanyám ruháját?

– Jaj, dehogy! Anna öltötte fel, s abban illegeti magát a lovász előtt. Figyelsz rám egyáltalán?

– Ne haragudjon anyus, de lefoglal a hímzés – fülentette, de közben nagyon is jól értett mindent, szívébe pedig belemart a tudat, hogy húga ilyen nyílt és illetlen viselkedésre ragadtatta el magát.

– Hát persze! Fontosabb holmi keszkenő, mint édeshúgod.

– Nem, nem az! – Beatrix fásultan horgasztotta le fejét, de csak egy pillanatra, azután felállt, és letéve munkáját odasétált anyja mellé,

hogy ő is az udvart pásztázza. – Meggondolatlan és illetlen – nyugtázta húga viselkedést.

– S nem kellene ott lenned mellette, hogy ne hozza magát és bennünket ily kellemetlen helyzetbe?

– Nekem? – A lány, anyja kemény, tanácstalan vonásait kutatta, miközben azon tanakodott, hogy miért nem szeretik őt is úgy, mint Annát.

– Neked hát. A nővére vagy!

– A nővére – ismételte a szavakat Beatrix. Vértelt a szíve, sikítani, tombolni vágyott, törni-zúzni, kiszaladni a világból, mégsem mozdult. Ott állt az ablak előtt, és tekintete hűgáról Mátéra siklott. Magas, fess termetére, izmos lábaira, keskeny csípőjére, vékony derekára, széles vállaira, mely a kopott ruhákban is igen mutatós volt. Sötét, barna hajára, kemény, kedves vonásaira és bánatos szemeire. Nem csodálkozott rajta, hogy hűgát is elvarázsolta a férfi, hiszen kinézete mellett modora is olyan volt, akár egy úré. És bárhogy tagadta is, Beatrix biztos volt benne, hatalmas titkot őriz.

– Meg kell hagyni, az új lovász valóban jó kiállítású férfi. – Kamilla merengve, magának, mégis kellően hangosan mondta ki gondolatait. – Milyen magabiztos, milyen határozott. Még sosem találkoztam hozzá hasonló szolgálóval. Még az inasunk sincs ennyire egyenes jellem. Tiszteletet sugárzó, ugyanakkor tiszteletet követelő. Mily érdekes!

– S nyilván Annát is ez fogta meg – nyugtázta a lány, mire anyja olyan szemeket meresztett rá, mintha csak akkor ébredt volna tudatára, hogy nincs egyedül.

– Az meglehet – mondta mégis, miközben elfordult a látványosságtól, és a nappali másik végébe sétált. – Úgy hiszem, eme lángolás csupán a lovász kiállításának, jellemének szól, nem lehet komoly. Mindazon által, amennyiben hűgod nem fogja vissza magát, valószínűleg előbb-utóbb behálózza ezt a Mátét.

Beatrix szenvedőn lehunyta szemeit. Még hallania is kellemetlen volt, anyja mint nyugszik bele húga szeszélyeibe, ahelyett hogy megvétőzná tetteit. Hiszen hogyan is engedhetné a tizenéves leányát egy szolgálóhoz?

– De hiszen lovász.

– Édesapátok nem olyan biztos ebben. – Hangja sokat sejtetően csegett, amire Bea is felkapta fejét.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy nincs a világon olyan paraszt, aki ilyen nyíltan és szenvtelenül bele mer nézni gazdája szeméibe. Ilyet csak az urak tesznek, akik tudják, hogy megtehetik. Úgyhogy ma is annak jár utána, ki lehet ez a titokzatos lovász. – Az utolsó szót kihangsúlyozta, majd egy sejtelmes mosolyt küldött nagyobbik lánya felé.

Nyílt a hatalmas tölgyfa ajtó, s Anna lépdelt be rajta valami ádáz elszántsággal szeméiben. Nem szólt, csak nagy szoknyáját fogva odasétált a pamlaghoz, és kecsesen helyet foglalt éppen ott, ahol nemrégben Beatrix ült. Csak azután nézett fel, s mikor látta, hogy nővére az ablak előtt ácsorog, elhúzta piros ajkait.

– Csak nem leskelődsz utánam? – Hangja élcelődő volt, így Beatrix fel sem vette, de anyjuk annál inkább.

– Úgy látom, utánad kell is. Láttam, mit művelsz, mily kacér vagy. Illik ezt? – Korholó akart lenni, de Anna mit sem törődött ezzel. Csak egy hirtelen mozdulattal felállt, és ő is ablakhoz sétált nővére mellé, és a kint tevékenykedő Mátét nézte.

– Micsoda látvány! – mosolygott, majd édesanyjára pislogott kihívóan. – Nemde, ez a legjobb ablaka nappalinknak? – Miután visszafordult, és figyelte a lovászt, orcája pirostól a sápadtig, s vissza változott. Olybá hatott, mint egy pillangó, amely ki-be csukogatja szárnyát.

– Nem inkább az tetszik, akit rajta át látsz? – korholta anyja, miközben ő maga is leánya mellé ballagott. Így immár hárman lesték az ifjú szolga tevékenységét.

Percekig némák voltak, szinte még a külvilág is megszűnt körülöttük, s mind ugyanazon tanakodtak, hogy miként lehetséges, hogy egy ilyen kellemes férfi nem úriember?

A báró abban a pillanatban lépett a nappaliba, és igazán meglepődött azon, amit látott. S miként a többiek is rájöttek lelepleződésükre, olyan hirtelen távolodtak el az ablaktól annyi irányba, ahányan voltak, hogy Károlynak nevetethnékje támadt. De amint az tekintete az ablak felé tévedt, és azon át megpillantotta lovászát, azonnal lehervadt ajkáról a mosoly.

Krakovogott egyet, majd hátrakulcsolt kézzel, egyenes derékkal lépkedett a fotelhoz, ami előtt háttal megállt.

Előbb nejeére nézett, udvariasan meghajította fejét, majd leült.

Vaskos lábait keresztbe fonta, ahogy szemöldökét is rosszállóan össze. – Úgy látom, nem hagyhatlak benneteket egy percre sem egyedül. Miféle viselkedés ez?

Anna, aki soha nem tudta elviselni apja haragját, odasétált elé, és édes mosollyal száján a fotel karfájára telepedett, úgy hízelkedett a bárónak.

– Ugyan, apus! Csak azt figyeltük, miként végzi dolgát az új lovász.

– Hát persze. Miként végzi... vagy inkább, hogyan mutat izmainak játéka munka közben?

– Apus! – Anna sipákolva felállt, és haragosan pislogott édesapjára. – Hogy képzeled? Hát miket gondol rólunk?

– Miért? Tán az én kedvemért vetted fel ezt a... cseppet sem szolid ruhadarabot?

A leány sértetten elfordult. Mindegy volt merre, csak apjának legyen háttal, hogy az érezze, neheztel rá. Ez bevált mindig, s tudta, most is beválik majd.

Az öreg meredten nézte egy darabig lánya hátát, majd enyhülten felsóhajtott. – Jól van, jól – paskolta meg Anna karját –, nem gondolok én rosszat felőled, tudod. De nem szeretem a felelőtlen viselkedést.

Beatrix a szemeit forgatta, és talán daczból, talán másért, visszaült a pamlagra, kezébe vette hímezését, és azzal foglalatzkodott. Ujjai ügyesen, fürgén jártak, s el is merült benne, gondolatai elkalandoztak, és már a beszélgetésre sem figyelt oda. Mátéra gondot, és még maga is hihetetlennek tartotta, mennyire vonzóan látja – nem csak ő, de húga és édesanyja is – a férfit. Nem is ismerik, nem is tudják, miféle, mégis... mégis volt benne valami érdekes, valami titokzatos, valami magányos.

Igen, ez látszott vonásain és réveteg tekintetén, ahogy olykor – mikor azt hiszi, nem látják – a messzeségbe bámult. Olyankor egészen megváltozott arcának kifejezése, és teljesen ellágyult. S valami ilyesmi történt vele előző este is, de akkor nem a távol volt szemeinek célpontja, hanem éppen ő, Beatrix. Milyen kedvesen szólította meg és kérte bocsánatát! S mosolya... Milyen más, mikor szája keskeny vonallá húzódik össze, miközben jókedvének apró jele mutatkozik.

– Drága férjem uram! Hagyja már azt a leányt, inkább azt mesélje

el, mire jutott ama ügyben, amiért oly korán távozott ma reggel? – szólalt meg a báróné unott, rendre utasító hangon, s próbált úgy pislogni a délcegnek már nemigen nevezhető férjére, hogy az ne is sejtse izgatott várakozását.

– Hát, ami azt illeti – Károly felállt, és hátrakulcsolt kézzel járkálni kezdett a szobában, mintha csak sétálni támadt volna kedve –, Szilasi Máté valóban létezik. Egy katona és egy szolgáló egyetlen fia. A szülei egymás után haltak, a fiuk meg beállt a seregbe és végigküzdötte a szabadságharcot. Azt mondják, serege otthagyta a csatatéren félholtan, s csoda, hogy egyáltalán életben maradt.

Anna szájtátva hallgatta apja szavait, de lelkesedése a hallottak alapján nemhogy csillapult volna, nőttön nőtt. – Apám azt mondja, majdnem odaveszett? Otthagyták, és mégis életben maradt? Akkor tényleg igazi hős!

A báró gondterhelten felsóhajtott, és kissé megrázta fejét, mégsem felelt leánya szavaira, csak tovább szötte beszédét. – Ha lehet hinni a beszédnek, amik ezt elregélték, a fiatalember sok nehéz dolgon ment keresztül, s bizonyára ezt emészti most is, azért választotta a magányt bármi más lehetőség helyett.

Ezzel talán mindnyájan egyet is értettek, csupán Beatrix volt, akinek sehogyan nem akart összeilleni a sok-sok képkocka, amit látott. Mégsem szólt, csupán a kérdés motoszkált benne olyan nagyon még akkor is, mikor húga ismét az ablakhoz ugrott, hogy onnan lesse a daliás lovászt. Hogyan lehetséges, hogy valaki ilyen úri viselkedésű, holott – ahogyan az este mondta – egyszerű mosónő fia? Talán katona apja tanította úri modorra? De milyen keményen plántálhatta belé, ha úgy viseli, mint koronáját? S szavai? Egy alacsonyabb társadalmi rétegben élő ember – még ha olyan körökben megfordul is – nem képes úgy elsajátítani eme beszédet, mint azok, akik beleszületnek. S lám, Máté mégis ezt tette volna? Nem, ez igen kétséges felvetés! Így azonban, egyik kérdés szülte a másikat, aminek Beatrix fejében nem akart vége szakadni. Talán édesanyja célirányos kérdése volt, ami legközelebb állt gondolataihoz, s némiképp tükrözte is azokat.

– Mégis, miként magyarázandó ama bátorsága e lovásznak, mellyel olybá tűnik, akár egy úr?

A báró vetett egy pillantást nejeére, majd kisebbik lánya kipirult orcáját fürkészte, mintha látni vágya gondolataiban. Pedig nem volt

szüksége rá, hiszen leolvashatta orcájáról minden vágyát, ahogy odakint megtekinthette vágyának tárgyát. Ez azonban most még határozottabbá tette, s egy heves krákogás után még inkább kiegyenesedve folytatta lépteit, úgy felelt.

– Magam sem tudom. Talán szülei rokonságában keresendő a válasz. Minden esetre, ami tény, az tény marad, Szilasi Máté csupán egy alacsony sorsú család gyermeke. – Hangsúlyja alapján a témát befejezettnek tekintette, s ennek zárásaként még sóhajtott, majd egy biccentéssel elhagyta a nappalit. Nyomában úr keletkezett és néma csend.

Mindkét leány, s anyjuk is saját gondolataiba merültek, s a megtudott tények alapján próbálták szemlélni a helyzetet. De csupán Beatrix hitte úgy, az iménti beszéd bizonyára csak ráció, hiszen az aki odakint a lovak körül járt-kelt, teljes valójában úri volt. Még járása is határozott, délceg, amilyen még apjuké sem volt soha. Leginkább Füzesy gróftól lehetne hozzá hasonlítani, akivel – így belegendolván – igen azonos jellemük. S ez a gondolat, ha már felmerült, el is tárolódott elméjében, és egyre szötte szöveteit odabenn.

*M*áté úgy végezte dolgát, mintha mindig is az lett volna feladata, hogy a lovakat ellássa, ápolja, gondozza, s körülöttük rendbe szedjen mindent. S az állatok szerették is, pedig alig került közelükbe. De érezték rajta a békét, nyugalmat, odaadást, s azt a szeretetet, amit feléjük árasztott.

Hová máshová is adhatta volna, hiszen nem volt senkije, és ahogy a helyzete állt, nem is óhajtott magának egyebet a lovakon kívül. Mindezt nem önzetlenségből, tudatosan akarta így, csupán érzései vezették, amelyek most oly biztosak voltak, mint a tatai vár alapzata. Mégis tartott tőle, nehezebb lesz hallgatása, mint a senki bőrébe bújít életet élni. De tudta, fogadalmát akkor sem szegné meg, ha ezen múlna élete. Az élet, ami abban a pillanatban veszett semmivé, mikor utoljára látta ama gyönyörűen csillogó égszínkék szempárt. Hogyan is feledhetné? Beléivódott már gyerekkora óta, s ott élt szívében, lelkében. Mennyi ostobaságot követett el, csak mert nem akarta tudomásul venni a valót, az igazat! Másképp tenné most? Minden bizonnyal. S ami a legfontosabb, nem önmaga boldogságáért, hanem érte élne.

Ábrándozott, s eme fellegekben járása egészen elvarázsolta egy röpke pillanatra. Mintha tervezhetne bármit is, mintha megválthatná a múltat.

Hangok ütötték meg fülét, s úgy vágta mellbe a valóság és jelen helyzete, hogy egy pillanatra megsemmisülni vágyott a fájdalom nehéz terhe alatt, amit hordozott.

János szólította a maga egyszerű modorában, hogy megbeszéljék, mikor szokott kikocsizni a báróné lányaival, melyik lovat kell a hintó elé kötni, és az ehhez hasonlatos egyéb tennivalót. Máté hallgatta is, nem szólt közbe, nem tett javaslatot, s egészen úgy bánt a kocsis fiával, mintha az a felettese volna. Pedig János is érezte, látta, sem tulajdonságaiban, sem tudásában nem áll az új jövevény fölött. Így még csak nem is vette a fáradságot arra, hogy oktatóan lépjen fel, csupán mint tényeket közölte vele mindazt, amit tudatni akart. Mikor pedig befejezte beszédét, Máté némán bólintott, és tette, amit reá mért a sors, s annak a szeleburdi fiatal leánynak az apja, akit – tudta jól – nehéz lesz kiábrándítania magából. De hogy ezt kell tennie, ahhoz kétsége nem fért. Már csupán a mikéntjét kellett kitalálnia, mert ahogy kitűnt, a ridegség, a távolságtartás, vagy a kettejük közötti szakadékok emlegetése, nem vezet sikerhez.

Délután, mire a báróék befejezték az ebédet, s pihentek kicsit, Máté előkészítette a fekete hintót a délutáni kocsikázáshoz. Fogatba kötött két lipicait, egy acélszürkét és egy pej, és velük maradt addig, míg Ferenc, a kocsis meg nem érkezett. Akkor átadta az irányítást neki, ő maga pedig bevonult az istállóba, hogy a dolga után nézzen.

Hamarosan hallotta, ahogy a kocsis nekiindul, s a ház bejárata elé hajt. Anna hangját is ki tudta venni, ahogy kacarászva, izgatottan beszél, bár szavai nem nyertek értelmet számára. Nem bánta, úgy hitte, azok vagy két órát távol lesznek, s az alatt ő is ki tud lovagolni, már ha a báró ezt engedélyezi. Nem akart messzire menni, csak a vár környékére, de tudta, azzal is megelégszik majd, ha csak birtokon belül kap szabadságot.

Alig tervezgette el a következő órákat, mikor a hintó megállt az istálló előtt, és Ferenc öblös hangja kiabált be hozzá.

– Máté, fiam! Gyere mán ki!

Meglepődött, de eszébe sem jutott az öreg kérését teljesítetlenül hagyni, ezért letette kezéből a nyerget, amit tisztogatott éppen, és

határozott léptekkel a kocsi bakjához sétált. Nem kérdezett, de tekintete beszélt helyette, s válaszra várt. Ám Ferenc csak a fejével biccentett a hintó belseje felé, ahonnan Anna hajolt ki, és pihegve, ragyogó mosollyal a száján nézte a daliás lovászt.

– Jöjjön! – szólt neki, s Máté odalépett, mert úgy vélte, bizonyára mondani akarnak neki valamit. Ám a hintó ajtaja kitérült, és a kisasszony már fel is állt.

Máté kezét nyújtotta, hogy lesegítse, ahogy azután Beatrixet is. Csupán Kamilla maradt a kocsiban zavartan pislogva maga elé. Mintha ott találta volna meg azt a valamit, amit néznie egyszerre gyönyörűség és átok. S hasonlatos kellemetlenséget pillantott meg Beatrix orcáján is, aminek magyarázatát Anna azonnal meg is adta, mihelyst földet ért.

– Ötözzön fel tisztességesen! Eljön velünk kocsikázni.

Ez kijelentés volt, nem lehetőség, és ezt Máté jól értette, mégsem mozdult, s nem mutatott semmi hajlandóságot arra, hogy egyáltalán valaha fog is.

– Nem értette? – Az ifjú hölgy közelebb lépett, s már-már kihívóan pislogott a jóval magasabb férfi arcába. – Elkísér bennünket.

– Valóban? – Máté hangja kétkedőn csengett, s Anna helyett Beatrix felé fordult, mivel jóval értelmesebbnek és közlékenyebbnek találta, mint hűgát. S a lány meg is adta, amit kért.

– Húgom szerint, annyi veszély leselkedik manapság az ifjú hölgyekre, hogy elkél mellénk egy erős férfi óvó tekintete. S mivel édesapánk nem szereti a délutáni kocsikázásokat, húgom önre gondolt. Úgy hiszem, a többit már nem kell mondanom.

Nem, valóban nem volt rá szükség, mert elnézve Anna rajongó orcáját, Máté is értett mindent. Ám nem óhajtotta megadni magát a lánynak, s azt a látszatot kelteni, hogy felette is hatalma van, s úgy ugráltathatja, ahogy csak szeretné. Ezért behajolt a hintó ajtaján, egyenesen a bárónéhoz beszélt.

– Asszonyom! Amennyiben valóban szükségét érzik kíséretemnek, úgy indulásra kész vagyok.

Kamilla láthatóan meglepődött mind a nyíltságtól, mint a tekintettől, ami egyenesen a szemébe vájt. Habogott néhány szót, aminek értelme alig volt kivehető, és mikor erre maga is rájött, sietve kihúzta derekát, és a tőle telhető legnagyobb higgadsággal felelt.

– Persze, igen.

Ez a válasz sem volt kellően határozott, de Máté úgy tett, mintha mindez fel sem tűnt volna neki. Hozzá volt szokva, hogy megjelenése, egyénisége, jelleme tiszteletet kovácsoló. Így hát ismét a fiatal hölgyekre pillantott, előbb Beatrixre, aki ugyanolyan komolyan ácsorgott, bár szemöldökét összehúzta, mintha magyarázatát keresné a férfi viselkedésének, majd Annára, aki viszont lelkesen, szinte már ugrálva fejezte ki örömét.

– Akkor hát, öltözzön! – közölte a lány Mátéval, mire az végignézett gyatra ruházatán, ami nagyon is megfelelt egy szolgálónak.

– Amint látja, kisasszony, fel vagyok öltözve – felelte Máté, s cseppet sem mozdult.

– Ugyan már! Hát nem gondolja, hogy így kísér majd bennünket végig a városon? – Hangja felháborodott akart lenni, s hogy Máté ezt tetézte, és talán hogy még inkább feszítse a húrt, mosolygós szemekkel állta a lány tekintetét.

– Lovász vagyok. Ugyan mi baja lehet bárkinek az öltözékemmel?

Anna csípőre tette kezeit, s rosszállóan rázta szőke sörényét, mely az enyhe szellőben olykor zászlóként lobogott fel ott, ahol nem kötötte gúzsba sem konty, sem csatt. Kék szemei, melyek nagyon hasonlatosan voltak a legszebb lány tiszta ég színű tekintetéhez, most haragosan villantották meg erejüket. Alakján megfeszült homokszínű muszlin ruhája, mely alig volt szolidabb darab, mint amit reggel viselt. Csupán a rózsaszín selyemsál takarta valamelyest keblének vonalát, ami most még inkább szembe öltött.

Persze Máté rá sem tekintett sem a sálra, sem pedig az alatta lévő sejtelemre, csupán a leány orcáját fürkészte, s beleveszett szemeinek világosságába. S talán el is merült volna benne, ha Anna szavai fel nem ébresztik.

– Komolyan gondolja, hogy mocskosan, bűdösen akar elkísérni bennünket?

– Az akarat inkább kegyedé, mint enyém – felelte meg a férfi, s már nem csak ajkain játszott mosoly, de szemeiben is, miként Anna orcájának változásait figyelte.

Édes volt, nagyon édes! De édessége egyben veszélyessé is tette. S mivel Máté nem óhajtotta sem egyiket, sem pedig a másikat, hirtelen meghajtotta magát, és otthagynva mindnyájukat, egyenes járással ment a kis lak felé, ahol szobája állt.

Bár nem akarta az időt húzni, magán érezte a lovak gondozásával járó szagot, ezért nem csak ruhát cserélt, de alaposan le is csutakolta magát a hideg vízzel, amit reggel készített oda, hogy majd miután kilovagol, le tudjon mosakodni. A helyzet változott, mégis jól jött eme apróság, mert bárhogy szította is a szeleburdi kisasszony ellenkezését, szégyent nem akart hozni rá. S ha már úgy lesz, hogy kísérőnek szegődik, hát abban ne legyen semmi hiba.

Így, miután megtisztálkodott, magára vette az inas által hozott ruhák közül a legjobbat, egy fekete pantallót, hozzá fekete csizmát, fehér inget és egy egyszerű sötétszürke mentét. A haját is megigazította, s így inkább hasonlított egy úriemberre, mint eleddig. Bár ruhája szegényesnek látszott, inkább volt paraszti, mint nemes, ő mégis úgy tudta viselni, hogy senki meg nem mondta volna alacsony származását.

Beatrix felsóhajtott várakozásában, s hűgát szemlélte. Milyen bájos és szép volt születése óta. S külleme azóta sem változott, csupán jellemén lenne csiszolni való, amit szüleik elnéző nevelése mellett nehéz lenne véghez vinni. Azt hiszi – s talán némileg jogosan –, hogy az élet játék, s benne minden ember a játszópajtása. Ezt fiatal tudatlanságára is lehetne írni, de sokkal inkább volt természete az, mely neki ilyenre festette az életet. Mégis, azok, akik látták Annát, azonnal büvkörébe kerültek, mintha elvarázsolódnának általa. Hogy is lehetne versenyre kelni vele? Hogyan józaníthatóak ki azok, akik egyetlen kortyot is ittak a vidámság és bohóka eme nedűjéből?

Beatrix szíve ezen gondolatokra egyre nehezedett, hát még akkor, mikor Máté megjelent tisztán, illatosan, s olyan délceg járással, ami hasonlatossá tette a fiatal nemesekhez. S bár korban inkább a közép korosztályt taposta, bármely ifjonccal felvehetne volna a versenyt.

S ha nemrégén Füzesy grófhoz hasonlította, ebben az öltözékben még inkább hajlott rá, hogy az egyezéseket meglássa benne. Ez pedig olyan mértékkel ámította el, hogy észre sem vette, miként bámulja az egyre közeledő férfit, mert csak az járt az eszében, hogy pontról pontra végigjárja magában, felidézze Tamás külsejét.

Magas, szikár termet, izmos karok, keskeny derék és csipő, egyenes tartás, határozott jellem. Így emlékezett Füzesy grófra. Bár még kislány volt, mikor először látta. Akkor még szerette a mókát, kacagást, de ahogy felnőtt férfivé vált, sokkal komorabb, csendesebb

lett, éppen mint Máté. S néhány vonása is szakasztott olyan volt, amilyenek a lovász arcán is megtalálhatók. Véletlen, nyilván, hogy az, de hogy ízig-vérig nemesi sarj, ahhoz nem fér kétség!

– Hölgyeim! – hajolt meg Máté, mikor visszaért a hintóhoz. – Ha gondolják, indulhatunk. – Azzal kezét nyújtotta, s előbb a szájtátva bámuló Annát ébresztette tudatára, majd Beatrixot is, aki pedig fülig pirulva vette tudomásul lelepleződését. Mert ahogy a férfi sötét szemei a tekintetébe váltak, mintha azt mondanák: *Tudom, mire gondol!* S bizonyára tudta is.

Zavartan fogadta a felé nyújtott erős ujjakat, miközben beszállt a kocsiba húga után. Akkor az ajtó becsukódott mögöttük, s Beatrix alig foglalt helyet anyja mellé, Anna már húzta is el az ablak függönyét, s szemével Mátét kereste.

– Mit csinál? – kérdezte tőle értetlenkedve, mikor látta, hogy az a hintó eleje felé tart.

– Épp felszállni készültem – közölte a férfi teljes nyugalommal, mégis megállt, és visszanézett a lányra.

– Hová? – Mikor Anna erre válaszként csak Máté összehúzott szemöldökét kapta, legyintett magában, s kinyitotta a hintó ajtaját. – Jöjjen! Ide jöjjen!

Szavaira nem csak Máté, de Kamilla is meglepődött. Döbbsent szemeit leányára meresztette, és nemhogy ellenkezni, de megszólalni sem bírt. Nem értette, mi készteti Annát arra, hogy lépten-nyomon saját érdekeit – vagy ki tudja miét – helyezze előtérbe, és őt, na meg a konvekciókat teljesen háttérbe szorítsa. Persze, megértette, hogy imponál neki a jóvágású, kellemes fiatalember, akinek modora sokkal inkább volt úri, mint bármely kéréké, de mivel családi háttere éppoly siralmasnak bizonyult, mint anyagi helyzete, nem volna szabad maguk közé hívnia. Persze, bizonyára tudta ezt ő maga is, mégsem törődött vele, ahogy nem törődött sohasem. Szemeiből anyja is kiolvashatta boldogságát, sóvárgását az új játékszer után, melyet lassan, de biztosan az ujjá köré fog csavarni. Mert hogy így lesz, abban egészen biztos volt.

*E*lső döbbenete után Máté visszalépett a lányhoz, de nem rá, hanem annak anyjára nézett a kitárt ajtón keresztül. Úgy mélyedt szemeibe, hogy még az is kitűnt számára, amit az asszony gondolt és érzett. Így hát, csupán egyetlen választ adhatott, amivel kellőképp

lecsillapíthatja a nem éppen pezsgő kedélyeket.

– Kedves kisasszony! Megértheti, s édesanyja bizonyára egyetért velem abban, hogy a magamfajta lovász, bármily elviselhetően is van öltözve, nem való kifinomult, elegáns hölgyek közé. Kérem, ne hozza kellemetlen helyzetbe se szülőjét, se nővérét azzal, hogy illet kér tőlem! Higgye el, semmi keresnivalóm nincs a hintóban, sokkal inkább a bakon.

– Ugyan! – legyintett Anna, anyja legnagyobb ijedtségére. – Egy ilyen finom úriembert szívesen látunk magunk között. Ugye anyus? – Kérdésével egy időben oda is fordult Kamilla felé, aki zavarában azt sem tudta, mit feleljen. Mivel ezt Máté is jól kivehette orcájáról, segítségére sietett, és szelíden, de józanul megrázta fekete sörényét.

– Kisasszony! Bocsásson meg nekem, de nem szeretnék központja lenni sem összetűzésnek, sem neheztelésnek. – Már el is fordult, s előbb a tűzpiros arcú, kényszeredetten lehunyt szemű Beatrixra pillantott, majd a falfehér Kamillára. – Amennyiben gondolják, indulhatunk.

Úgy hitte, ennyi éppen elég Annának, hogy észhez térjen, és befejezze gyermeki viselkedését, ezért is lepődött meg, hogy a leány nem áttalott kihajolni a hintóból és megragadni karját, hogy így tartsa vissza, és ismét az ő akarata érvényesüljön. De Máté ezt is nyugodtan viselte, és egy mély sóhaj kíséretében ujjait Anna selymes kezére helyezte, szájához emelte, és egy lágy csókot lehelt rá.

Persze tudta, a legnagyobb megilletődöttséget ez fogja okozni mindnyájuknál, mégsem tehetett mást. Az a könnyörgő szempár, aminek senki emberfia nem tudott volna ellenállni, úgy hasított szívébe, mint egy másik, égszínkép tekintet oly sokszor... túl sokszor. Hiába is próbálja feledni, már beleégett, s nem múlt el sem nap, sem óra, sem perc úgy, hogy ne jusson eszébe. Azt remélte, az idő majd begyógyítja a sebet, s már csak múltó emlékének fátyola kísérti, de tévedett. Nemhogy halványultak volna a képek, de egyre élénkebbé, egyre nehezebbé váltak számára. S azt kívánta, bárcsak látná még egyszer, csak egyetlen egyszer!

A mozdulat tudatalansága után meghajtotta fejét, és elengedte az aprócska kacsót, s talán ettől, talán mástól, Kamilla is megébredt, s olyan mérgesen csattant fel lányára, ahogy Máté még sosem hallott anyát nyilvánosan.

– Anna! Viselkedj! Ül vissza a helyedre végre, különben sehová

nem megyünk! Igazán elegendem van gyermekem játszóudásodból. – Azzal egyenes derékkal, dühösen méregette másodszületőt.

Máté csak ezt várta, biccentett a bárónő felé, és miután becsukta a hintó ajtaját, előre sétált, és felült Ferenc mellé. Bár az öreg kérdőn emelte rá szarkalábas tekintetét, a férfi nem óhajtotta megfelelni. Inkább elvette az öregtől a gyeplőt, majd hangos utasításokkal indította a kocsit.

– Hát te még ehün is értesz? – mormogta Ferenc, és úgy pislogott a fiatal férfira, mintha csodát látna.

– Meg sok máshoz – nyugtázta Máté, mire az öreg a hintó hátulja felé bökött ősz fejével.

– Meg a hölgyekhez is e. Hun tanultad ezt?

– Otthon – suttogta a lovász egy mély, emlékező sóhaj kíséretében. S hogy ne nyomja vállára súlyát a múlt, elterelte a beszélgetés fonalát egészen más témára. – János igazán jól végzi a dolgát a lovak körül. Nagyon ügyes fiú.

– Az már igaz! – Ferenc melle dagadt a büszkeségtől, miközben a fiáról beszélt. – Jó gyerek az. Csak hát, sok neki a munka. Mert az úr nagyon szereti a lovakat és a lúversenyeket. Látod te is, lassan több lesz a lú, mint amennyit a gazdaság elbírna.

– Nem hiszem, hogy bármi gond lenne itt a gazdasággal. Ha túl nagy az állomány, ki kell választani a kevésbé értékeseket és eladni. De ezt a báró is tudja. Okos embernek látszik.

– Az is! Csak hát ez a lányka... – Az öreg a hintó felé bökött ismét. – Amit az kíván, annak úgy köll lennie. Sok baja lesz még ebből neki. Kár, hogy engedte így a fejére nőni.

– Igen, az kár – nyugtázta Máté, és bár teljesen egyet értett Ferencel, inkább hallgatott. Ő már tudta, az élet különös dolgokat produkál, és sokszor egy gyermek, bármilyen szigorúan vagy épp enyhén fogták is, az elvárásokkal ellentétesen teljesít dacból, konokságból vagy ki tudja, miért. Mindezt saját bőrén tapasztalta, ahogy azt is, idő kell a változáshoz, leginkább azoknak, akik nem képesek felmérni tetteik súlyosságát, és mennek saját gondolataik, ösztöneik után. Pont ilyen Anna, amit nem csak ő maga fog megsínyleni, de szülei, sőt nővére is.

Lassan elérték a tópart nyugati részét, ahol Máté megállította a lovakat, majd az öreg kezébe nyomta a gyeplőt, ő pedig egyetlen ugrással a földön termett, a hintó mellé lépett, és kinyitotta a

hölgyeknek az ajtót. Kezét nyújtotta, s úgy segített le előbb Kamillát, akinek már merev tartásán látszott elszigetelődése. S jobb kedvű Anna sem volt. Orcája égett, mint akit szokatlan szidalmak értek. De a kezét elfogadta, s még meg is szorította. Elengedni sem nagyon akarta, de Máté még éppen időben – mielőtt a báróné észrevehette volna – kihúzta ujjait, s már Beatrixnak ajánlotta fel segítségét.

A társaságból ő volt az egyetlen, aki nyugodtnak, higgadtnak látszott. S ezzel együtt olyan élvezettel helyezte ujjait Máté tenyerébe, hogy az érezte keze inainak minden rezdülését.

Máté ajkán egy mosoly játszadozott, de még idejében útját állta, nehogy elburjánozzon rajta, s elengedte a lányt, úgy fordult Kamilla felé, hogy esetlegesen javaslatot tegyen a tó legszebb részének meglátogatására, de ideje sem volt szólni, sőt, levegőt venni sem, mert a báróné szokatlanul határozottnak bizonyult, és kisebbik leánya felé nyújtotta karját.

– Anna! Gyere és légy támaszom a séta alatt! Biztonságosabb, ha velem maradsz. Nem szeretném, ha maholnap az egész város arról pletykálna, hogy egy lovással udvaroltatsz magadnak.

– Igen – sóhajtott megadóan Anna, miközben vetett egy bizonytalan pillantást Mátéra, mintha csak mondani akarná szíve óhaját, és kérni, mentse ki anyja karmai, konvekciói alól. De a férfi nem tett semmit, csak megadóan lehajtotta fejét, és megvárta, míg azok elindulnak a tó mentén a vár felé.

Értette Kamilla minden szavát, s talán fájnía kellett volna lealacsonyító beszédének, mégsem volt rá semmilyen hatással. Inkább csak megmosolyogtatta a dolog, ahogy az eddig engedékeny anya szigorúságot öltött magára, miközben tekintete óva védi kisebbik leányát, és elfeledkezik a nagyobbikról. Hiszen Beatrix még mindig ott állt mellette, s ő is a távozókat nézte.

– Anyánk közölte húgommal, hogy viselkedése, rajongása ön iránt nem csak bosszantó, de ízléstelen is – közölte Beatrix egészen halkán. – Megtiltotta neki, hogy nyilvánosan nevetségessé tegye magát azzal, hogy önnel sétál. Úgy mondta: *Bármilyen jóvágású, elegáns és úri is a modora, nincs nemesi származása sem vagyona. Tehát kizárt dolog, hogy közel engedjelek hozzá!*

Máté szívből elmosolyodott a szavak hallatán, és a leányra emelte sötét szeméit. – S kegyedet nem félti tőlem, ha már így itt hagyta?

Beatrix ámulva rázta meg barna haját. – És ezen még nevet? Hát

nem bántják a szavak?

– Mely szavak? Melyek őszinték? – Egy pillanatra lehajtotta fejét, mert megrohanták az emlékek. Az emlékek, melyeknek súlya egyre nehezebbé vált. Képek; egy talált lányka sírástól maszatos arca, egy lázas kisfiú koszos kezecskéje, s az akkori harag, az akkori düh, mely ott égett benne milyen sokáig, és milyen nehéz is volt elfogadni, együtt élni vele. Ahogy lehetetlenség elfogadni másoknak ugyanezt. – Cseppet sem bántanak. – Felnézett, és egy mély sóhajjal kísérté szavait. – Tudom hol a helyem, tudom, ki vagyok. S ezen ha lehetne sem akarok változtatni. Higgye el, nekem éppen így a jó.

– Nem, nem hiszem – felelte a lány őszintén, miközben lassan indult meg hűgáék után. Vissza-visszanézett, hogy lássa, Máté követi. Mégsem elégedett meg ezzel, inkább bevárta, és ott lépkedett tovább mellette. Járása kecses volt, s ruhája éppen úgy illett telt alakjára, hogy attól valóban szépnek volt mondható. Kerek, dús kebleit kihangsúlyozta mély dekoltázsa, mely egyre emelkedett és süllyedt léptei alatt, fodrai libegtek, szoknyája ringott, akár a csípője. Napernyőjét kezében tartotta, zavartan forgatta, de nem nyitotta ki. Haja kontyba volt tűzve, de néhány tincs szabadon cirógatta pirosposzsgás orcáját. Rózsaszín, telt ajka szóra nyílt, s Máténak beletelt néhány pillanatba, hogy oda tudjon figyelni rá elkalandozásából.

– Azt mondja, valóban nem szeretne gazdag lenni? Meg van elégedve az életével? Azzal, hogy azelőtt nincstelenül a várnál élt? Azzal, hogy most lovászként dolgozik, és szemére vetik polgári voltát?

– Kedves édesanyja semmit nem vetett a szememre. – Máté hátrakulcsolta kezeit, és úgy sétált, ahogy mindig is tette, akár egy nemes. S talán épp ezért, semmilyen megütközést nem keltett jelenléte, sem az, hogy egy báró leányával beszélget.

– Igaz, de célzott rá.

– S ha célzott, jól tette. Mert míg én tudom, mit engedhetek meg magamnak, addig kegyed húga még csak nem is sejtí. Vagy ha sejtí is, lerázza magáról, és ez igen helytelen. Neki egy szóke herceg járna, ki a tenyerén hordozza egész életében.

– Úgy? – Beatrix hangja keményebbé vált, s ernyőjét is erősebben szorította. – Hát nekem? Nekem ki járna?

– Kegyed igazán nemes lélek, s emellett szerény, ami nagyon

tetszetős minden férfiembernek. Mondhatnám, hogy kegyed mellé is egy herceg illenék, de higgye el, nem érezné jól magát veled. Sokkal inkább látnám valakivel, aki úgy tudja szeretni, hogy közben képes kihozni a legjobb tulajdonságait. Úgy gondolom, olyan férfit kellene választania, akivel megtapasztalná az igazi életet.

A lány még pirosabb lett, mint eddig, s keble úgy hullámszott, mintha kilométereket futott volna. S bár úgy látszott, nem meri, mégis feltette a kérdést, mely ott motoszkált benne. – Mint ön?

Máté kíváncsian fordult a lány felé, és már kész volt a háritó válasszal, mikor Beatrix lába megbicsaklott, és egy halk sikoly kíséretében belekapaszkodott a mellette megálló férfi erős karjába.

– Mi történt? – tudakolta Máté, és mikor már biztos állásba tudta Beatrixot, aggódva mérte végig.

– A cipőm – nyögte a lány szenvedve. – Azt hiszem, kitörött a sarka.

Mosoly jelent meg Máté arcán, elengedte a lányt, majd letérdelt, és a kezét nyújtotta. – Mutassa!

– Nem, én...

– Nem sok választása van. Vagy ide adja a cipőjét, és meglátom, mit tehetek veled, vagy a karjaimba kapom, és úgy viszem vissza a kocsihoz.

Beatrix zavara csak most lett igazán nagy, s hirtelen azt sem tudta, mi tévő legyen. Főleg, mert anyja és húga is visszafordult, és aggódalmasan pislogtak felé. Így kénytelen-kelletlen, hogy nagyobb néző közönségük ne legyen, kinyújtotta lábfejét hatalmas szoknyája alól.

Csodásan kivarrt lábbelijének magas sarka valóban csálén állt. Máté lágyan megfogta a fehér bokát, és úgy vette le róla a cipőt, mintha egy királynőt vetkőztetne éppen. A pír, mely Beatrix arcát előntötte miatta, végigfutott egész testén, s megremegett belé még a lába ujja is. A férfi nem is engedte el azonnal, előbb észrevétlen végighúzta ujjait a boka belső oldalán. De azután már csak a lábbelivel foglalkozott. Letörte lógó sarkát, majd úgy rakta vissza viselőjére.

– A másikat is – közölte a lánnyal, és az szó nélkül teljesítette kérését, miközben egyszerre figyelt kíváncsiskodó hűgára, és Máté matatására.

A lovász megszabadította a másik cipőt is a sarkától, majd

visszabújtatta belé Beatrix formás lábfejét, s még azt sem mulasztotta el, hogy megsimogassa. Csak azután egyenesedett fel, és a két felesleges résszel kezében egyenesen Beatrixra nézett, de olyan szenvtelenül, mintha az imént semmit el sem követett volna.

– Nem tudom, kényelmes-e ilyen csonka lábbelivel hosszabb távot megtenni, de amennyiben úgy gondolja, visszakísérem. – Mikor erre nem jött válasz, pimaszul megrándult a szája. – Vagy ha nem tud benne menni, felajánlom, hogy karjaimban viszem a hintóhoz.

Nem számítottak rá, de az első reakció nem tőle, hanem Annától érkezett, akinek haragos szemei úgy villantak, akár a villám. – El sem bírná.

S míg szavaira Beatrix falféhérré vált, Máté azt is megfelelte.

– Dehogynem. S amennyiben szükséges...

Nem tudta végigmondani, mert az idősebbik leány azonnal ellenkezni kezdett. – Ha kicsit ügyetlenkedve is, de tudok menni. Viszont valóban kényelmetlen így. Talán az lesz a legjobb, ha visszamegyek a hintóhoz. – Édesanyjára pillantott, és várta annak reagálását, mert amilyen harapós kedvében volt az idefelé vezető úton, attól félt, itt Máté előtt fogja megalázni valamivel. Úgy lüktetett a szív, hogy azt hitte menten ki is ugrik helyéből, míg a válaszra várt.

A báróné arca megrándult mérgében, mégis uralkodott magán, és mint egy valódi dáma nézett leányára. – Igen, valóban az lesz a legjobb, ha visszasétálsz.

– És nekünk is azt kell tennünk. Ugye anyus? – szólt bele Anna is, és már húzta volna szülőjét, de az határozottan mozdulatlan maradt.

Máté jól látta, Kamilla azon elhatározással volt, hogy ők is idősebbik leányával tartanak, ám Anna heves reagálását hallva meggondolta magát, mintha csak távol akarná tartani csemetéjét tőle. S hogy így volt, az mindnyájuk számára bizonyossá vált.

– Nem, gyermekem. Ha már egyszer sétálni jöttem, hát fogok is. Úgyhogy ne ellenkezz, és kísérj csak szépen tovább!

– De... Anyus! – A lányka arca szenvedőn megrándult, miközben reményt veszítve pislogott Máté felé. – Nem hagyhatjuk Beát egyedül vele!

– Ugyan – legyintett a báróné szabad kezével. – Beatrix okos lány, tud magára vigyázni, és nem hozza olyan kellemetlen helyzetbe sem magát, sem a családját, mint te.

A szavak olyan mélyen martak, hogy Máté egy pillanatra megsajnálta érte Annát. A megalázás olyan kín volt, amit ő maga is átélt már, és nem kívánta senkinek sem. De míg ő férfiként le tudta reagálni – ahogy édesapja is mindig mindent jól és helyesen tudott kezelni –, addig egy ifjú hölgy védtelen volt még ezzel szemben is. Mégsem tett semmit, hogy megvédje, inkább karját nyújtotta Beatrix felé, és mikor az erősen megkapaszkodott benne, lassan elindultak a kocsi felé.

Bár nem néztek hátra, hallották, amint Kamilláék egyre távolodnak tőlük, s a báróné leányát győzködi arról, hogy végre el kellene felejtenie hóbortjait, és ideje lenne megkomolyodnia.

*H*ogy Anna erre hogyan felelt, már nem jutott el hozzájuk, leginkább azért nem, mert Beatrix képtelen volt másra figyelni, mint Máté izmainak játékára, közelségének biztonságot nyújtó melegére, és arra, hogy milyen jó volt ott lépkedni mellette. Kicsit sántán, kicsit bizonytalanul, s épp ezért a férfi oly erős támasznak bizonyult, hogy a lány egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy valóban elbírná, fel tudná emelni még őt is. Mégsem óhajtotta kipróbálni, mert elég nagy látványosság lennének, abban biztos volt.

A hintóhoz érve, Beatrix beült a kocsiba Máté segítségével, s azt várta, hogy majd a férfi is mellé telepedik, és meghitt beszélgetést folytathatnak. Maga sem tudta miben, de reménykedett. Ám Máté odakint maradt a kocsi ajtajánál, onnan nézte a némán ücsörgő lányt.

– Jól van?

– Persze, semmi bajom – felelte Beatrix egészen halkán. – Csak a cipőmet sajnálom.

A férfi megforgatta kezei között a két sarkat, miközben felelt. – Pedig gyanítom, ezt már a legjobb cipész sem tudja újjá varázsolni.

Hallgattak, s eme csendben még a lovak prüszkölése is úgy hangzott, mint az ágyúlövés. Máté el is fordította fejét, és tekintetét az egyre távolodó alakok felé irányította.

Anna nehéz szívvel lépkedett anyja mellett, s mikor lehetősége adódott, hátrapillantott féltékenyen villanó szemekkel. Féltette a Máténál megszerzett pozícióját, mert hogy volt olyan, abban biztos volt. Hogyan is lehetne másként? Hiszen a lovászuk maga volt a megtestesült férfi, akinél többet és jobban egyetlen nő sem kívánhat.

Olyan, mint ami a szerelmes leányregényekben meg van írva. Nem is olyan régen olvasott egyet Jane Austentől a *Pride and Prejudice* -t. Igaz, ott a hősnő az, aki elszegényedett nemesi családból való, a hős pedig gazdag, ugyanakkor jellemében nagyon hasonlít Mátéra. Tiszta, határozott, egyenes ember. Inkább hallgatásba burkolózik, minthogy feleslegesen fecsegen, és ott van, mikor szükség van rá. Akár Jane *Mr. Darcy*ja. Legalábbis Anna éppen olyannak képzelte el. Kellott neki, minden perccel egyre jobban. És mikor látta, hogyan karol belé Beatrix, úgy érezte, megbolondul az őrjítő irigységtől.

Vágyakozón, unottan sóhajtott, és mikor édesanyja épp egy ismerősének intett a túloldalon, ismét hátranézett, csakhogy lássa, csakhogy tudja, mit csinálnak nővéréék. S amint látta, hogy Beatrix már nincs az utcán – mert nyilván beszállt a hintóba –, de Máté még ott ácsorog a kocsi mellett, és láthatólag esze ágában nem volt ellépni őrhelyéről, kissé megnyugodott. Hát még, mikor a férfi feléjük fordította fejét, és egyenesen – ezt Anna biztosra vette – ránézett. Tekintetüket összefonódni vélte, s ezzel egészen jókedvre derült, mert hitte, nyeregben van, s végül úgymint akarata szerint alakul majd minden. És hogy mi is volt az? Lassan körvonalazódott számára, ahogy egyre mélyebben ivódott belé Máté minden porcikája.

– *Úgy látom, édesanyjáék nélkülözni tudják testőri jelenlétem – közölte Máté. S mialatt azon morfondírozott, mi végre van itt, kezdte egészen kényelmetlenül érezni magát. Nem mintha bajban lett volna a viselkedési normákkal, vagy bármi ilyen problémája adódna, de régen volt már, mikor hasonló helyzetben kellett helyt állnia egy csinos hölgy oldalán. S akkor, önkén vállalta e feladatot, méghozzá örömmel. Most viszont, részint csak kényszert érzett. Persze ezt nem óhajtotta bevallani, sem pedig terhelni vele Beatrixot. Csupán a szívébe hasított bele fájdalmasan a legszebb tekintet csillogása, a legcsodásabb rózsába borult orca szépsége, ami ezidáig éltette, és amit nélkülözni volt kénytelen. Nem értette, mi végre sóvárog utána egyre többször, holott évekig élt nélküle. Hiába nem akart rágondolni, ki akarta üzni fejéből egészen; azzal, hogy újra társaság, hölgyek vették körül, óhatatlanul is ugyanarra vitték szívét és lelkét.*

– Csodálom, hogy Anna nem lázadt fel, pedig odahaza még nagyon makacsul ragaszkodott önhöz – felelte Beatrix eligazgatva magán szoknyáját. – Apus és anyus kénytelen volt beleegyezését adni,

különben valószínűleg órákon át hallgathatták volna zokogását, és engesztelhetnék napokon át.

– Szülei túlon túl engedékenyek kedves hűgával. – Máté a leányra pillantott ismét, és teljesen őszintén mondta ki azt, ami a fejében járt.

– Valóban különös, ahogy makacsságát tolerálják.

– S ez által minden egyebet háttérbe szorítanak.

– Főleg kegyedet.

Beatrix lesütötte szemeit, s arca keserű kifejezést öltött. – Születése óta így van, s már igazán megszokhattam volna, s az ég látja lelkem, próbáltam is, de nem tudom. Még most sem tudom. Rossz nővér vagyok, igaz? – Szemei esdeklően pislogtak Mátéra, aki csak egyféleképp felelhetett, s nem csak mert kedvezni akart, hanem mert az igazságosság így kívánta.

– Nem! Kegyed a legjobb nővér, akit csak ismerek. S bár ezzel a mondatommal szüleit sértem, remélem, megbocsájtja.

Beatrix halványan elmosolyodott, s látszott, a szavak meg is nyugtatják. S úgy ahogy akkor, egész délután merengő kedvében maradt. Máté pedig így még szívesebben tartózkodott közelében, minthogy a báróné szúrós tekintetét kelljen elviselnie, vagy épp Anna leplezetlen figyelmét. Mégis, alig várta, hogy visszaérjenek a házhoz, s végre levetkezhessen úri mivoltát.

2.

*H*etek teltek el, hosszú, virágos hetek. Anna egyre szebben ragyogott, ahogy szülei minél jobban megkedvelték, bizalmukba fogadták Mátét. Mindez abban nyilvánult meg, hogy immár a tél beköszöntével, egyedül kísérte el délutáni kiruccanásaikra a Brütter lányokat. Anna még azt is elérte, hogy lovászuk új ruhatárát kapjon, ami leginkább illet a kocsikázáshoz és persze hozzájuk. És bár Kamilla tartott tőle, hogy kisebbik lánya rajongása olyannyira elburjánzik, hogy jó házassághoz kötött reményeik szertefoszlanak általa, úgy tűnt, Károly támogatja Anna minden kérését, ugyanúgy Mátét is.

Igaz, a lovasz nem kért, és hajlandóságot sem mutatott arra, hogy gazdája leányait komolyabban venné, mint ahogy bármely hölgyet, akivel találkozott, s talán a báró is éppen ezért fogadta bizalmába családjá terén. Máté mégsem élt vissza helyzetével, és nem akart több lenni egy egyszerű lovásznál. Még ha bejárása is volt a házba, nemigen tette be lábát, csak ha nagyon muszáj volt. Mint ahogy vendégek előtt sem mutatkozott. Ha ilyen esetekben lóra volt szükség egy-egy kilovagolás, kocsikázás alkalmával, azt mindig János intézte.

Ezt megértette mindenki, kivéve Anna, és rendre apját füzte, hogy Máté ne csak kísérőjük legyen, de egyben testőrük is, aki ugyanúgy jelen van a házban és vigyáz rájuk, ha vendégeik vannak. És ahogy mindig mindent, a leány itt is elérte célját, mert a tél eleji első bálban – amit a ház urának születésnapja alkalmából adtak –, Máté kénytelen-kelletlen frakkot öltött, és mint a Brütter leányokra vigyázó őrszem, gárdista és egyéb titulusokkal ellátott személy, maga is megjelent a szalonban. Olyan fess volt elegáns ruhájában, olyannyira úri, hogy a vendégek észre sem vették szolgálói mivoltát. Rendre azt kérdezték Annától és Beatrixtól, hogy ki az az úriember, aki az ablak előtt állva figyeli a nyüzsgést, a zsvajt, a szórakozást, miközben ő maga nem óhajt részt venni semmiben sem.

A név, amit a lányok megadtak, senkinek nem mondott újat, és mivel Anna tréfásan csak „*az én testőröm*”-mel jellemezte, „*akit apus fogadott fel mellém*”, nem is sokat törődtek vele. Legalábbis a vendégek nem, de Anna úgy és ott illegette magát, hogy Máté mindig

lássá. Fel szerette volna hívni magára a lovász figyelmét, és kihozni belőle féltékenységét. Tekintete, önfeledt, kihívó kacaja, a fiatal férfiakkal való flörtölése mind erre az egyre volt hivatott. Mert felragyogó szemei egyfolytában csak egyetlen pontra tévedtek, Mátéra. Úgy bővölte, úgy szuggerálta, hogy az kezdett minden körülötte lévőnek feltűnni. Nem utolsó sorban Beatrixnak. Nehéz sóhajjal nyugtázta húga viselkedését, s leginkább ő érezte kellemetlenül magát, mivel minden ifjú Anna körül legyeskedett, őt pedig – mint mindig – kizárták. Idősebb volt, s kevésbé csinos, így nem illett bele abba a közegbe, ami hűgát előszeretettel hordta tenyerén. Csak ücsörgött a kanapén anyja és más asszonyok társaságában, és hallgatta az „*én a te korodban*” anekdotákat. Unta, igazán, tiszta szívéből unta, és szeretett volna kitörni, megsemmisülni, nem lenni. Annát nézte, s irigyelte szépségét, fiatalságát, miközben cseppet sem vágyott természetére, mert azt taszítónak találta. Bár úgy látszott, ezzel a véleménnyel egyedül volt az egész társaságban.

Jó darabig bírta a megpróbáltatásokat, de mikor az egyik vendég odahajolt hozzá, és húga szépségét, bájosságát dicsérte, nem bírta tovább. Sietve elnézést kért, felállt, és a szoba másik sarkába sétált lehajtott fejjel, akárcsak egy hajótörött, s az ablak sötétítőjét tanulmányozta, mintha felfedezett volna rajta valami érdekes néznivalót.

Máté komoran, hátra kulcsolt kézzel állt, és az embereket figyelte. Látta Anna gyönyörű selyemruháját, melynek világoskék színe hasonlóan ragyogott, mint ő maga. Alakja fenséges volt, ahogy a felsőrész dekoltázsa sejteni engedte melleinek vonalát, és a szoknyarész karcsúsította amúgy is vékony derekát. Haja kontyba volt tűzve, melynek minden fűrtje mérnöki pontossággal illeszkedett, kitűnt, hogy nagy gondnal, odafigyeléssel készítették. A nyakában lógó ékszer pedig igazán feltűnően fénylett, mintha elejétől a végéig drágakő lett volna. Persze szépsége mellett feltűnt rajongó pillantása is, melyet egyre-másra küldött feléje, ahogy viselkedésének magára vonó jelentősége is.

Nem tudott, és nem is akart kezdeni vele semmit. Anna csupán kislányi mivoltát erősítette benne. Viszont tapasztalta, míg a kisebbik Brütter lány vigad, nővére percenként lesz egyre magába fordulóbb.

Pedig csodásan festett világosbarna selyem estélyiében, mely kiemelte és hangsúlyozta kerek idomait, ami annyira jól állt neki. Hajának laza kontya alól kilógó néhány tincs egyszerűen édessé varázsolta, s mert természetében sem volt semmi kivetnivaló, Máté nem értette, mi végre fordul mégis ennyire magába.

Lassan, komótosan, egyenes tartással – ahogy szokott – odasétált Beatrix közelébe, s megállt mellette, onnan figyelte a jókedvű társaságot.

– Úgy látom, nem érzi jól magát – szólalt meg, csak hogy oldja valamelyest a lány idegességét. – Miért nem vegyül el a társaságban? Úgy látom, igen jól mulatnak.

Beatrix felnézett a férfire, és tekintetében ott volt az egyenes válasz, amit Máté nagyon jól értett. Nem egyszer látta már a hasonlóan könyörgő szemeket, a tiszta, ártatlan, félénk arckifejezést, mely most is oly mélyen lüktetett benne. S mert olyan jól ismerte mindazt, ami egy ilyen félénk szívben lakozik, tudta azt is, mi a helyes lépés. Már száján voltak szavai, mellyel meginvitálja Beatrixot egy sétára, mikor a terem másik sarkából a báró vált ki, és egyenesen felé tartott.

Öblös lépteit visszább vette, s arcán látszott önfeledt jókedve. Amint odaért Máté elé, kedvesen megveregette annak erős vállát, s úgy szólította meg, mint közeli, kedves rokonát, nem mint egy szolgálot.

– Drága barátom! Asztalhoz ülünk kártyázni, s amott már megvannak a párok, csak mi maradtunk nejemmel és kedves barátnémmal – feleségem hűgával – páratlanul. Nem csatlakozna hozzánk egy-két parti erejéig? – Mikor Máté habozott a felelettel, sietve hozzátette. – No, nehogy azt higgye, hogy valami nagy csata folyik, s mi ádáz kártyajátékosok vagyunk. Magam is alig konyítok hozzá, de a társaság megkívánja, és hát, a ház ura nem mondhat nemet, ugyebár.

Máté, bár cseppnyi kedve sem volt játszani, mégis bólintott, és elnézést kérve a csalódott Beatrixtól, követte a bárót egy másik helyiségbe, ahol már fel voltak állítva a kártyaasztalok, s néhányan már el is helyezkedtek székeikben.

– Ne nyugtalanodjék, a kezdő tőkét én állom, s majd segíték a kártyában is – suttogetta Károly, és szavaiból kitűnt, szentül meg van győződve róla, hogy lovásza nem konyít eme mesterséghez. És Máté

nem óhajtotta felvilágosítani, olyannyira nem, hogy még akkor is meghagyta ebben a hitben, mikor megérkeztek asztalukhoz.

– Asszonyom! – hajtotta meg magát Kamilla előtt, s emígyen tett a báróné hűgával is, miközben Károly elvégezte a szertartásos bemutatást, és Mátét, mint kedves ismerősét mutatta be, aki részt vett Bem oldalán a szabadságharcban. Nem mondott róla egyebet – hisz nem is igen tudott –, inkább a játékhoz invitált mindenkit.

Máté is helyet foglalt a báróné hűgával szemben, akit Katalinnak mutattak be, s igen csodás, nagy szemei voltak. Olyan ámulattal volt képes nézni, hogy attól egészen ártatlannak hatott. Lehetett úgy harminc esztendő, csinos, vékony, formás teremtés. Haja tejszőke, amitől orcája igen sápadtnak tűnt. De vonásai kifejező mivolta elvárásolta nem csak Mátét, de a bárót is. Természete pedig egyszerűen tündéri volt, tele bájjal, kellemmel, eleganciával. Persze más volt, mint amihez Máté hozzá volt szokva, s akihez szíve napról-napra egyre jobban húzta, mégis olyan jól érezte magát társaságában, hogy a lovász egészen eltűnt belőle, s helyette egy igazi úriember lépett, aki nem csak kedvességében és mosolyában volt nemes, de – a báró legnagyobb döbbenetére – a kártyát is úgy forgatta, hogy nem akadt versenytársa sem annál az asztalnál, de bizonyára másiknál sem. Rendre nyerte a partikat, pedig igazából oda sem nagyon figyelt a kártyajárásra. Beatrixot figyelte, aki otthagya a többieket a másik szobában, és csatlakozott a kártyázókhoz. Igaz, nem játszott, s nem is óhajtott téblábolni, csak elhelyezkedett a kanapén, onnan nézte a játszmákat.

A hatodik kör után, Máté a maradék varázsát is elveszítette a kártyában, ezért elődobva nyerő lapjait, ismét bezsebelte, és az asztal szélére húzta a neki járó nyereményt, majd egy sóhaj kíséretében felállt. – Igazán élveztem a játékot, s köszönöm mindnyájuknak. De ha nem haragszanak, befejezném.

Kezét nyújtotta előbb a bárónénak, hogy csókjával búcsúzzon az asztaltól, majd Katalinnak is. S nem feledte, hogy még egy bókot mondjon, amivel ismét magán érezheti a gyönyörű szemeket.

– Kegyed férje igen szerencsés ember! Ilyen gyönyörű és csodálatos teremtést nemigen találni széles e világon. – Majd a báróra pillantott, és meghajtotta magát. – Persze leányait is beleértve. – S már távozott volna, ám Károly, aki abban a pillanatban felállt, csodálkozva meredt rá.

– Drága barátom! A nyereségét ne felejtse!

– Ó, hát én a magam részéről csupán a szórakozás kedvéért játszottam, s nem pedig a pénzért.

– Olyan nincs! – erősködött a báró. – Amit megnyert, az az öné, úgyhogy tegye el! Ne sértsen meg bennünket azzal, hogy amit elnyert tőlünk – hiszen minket egyetlen játszmában sem hagyott felülkerekedni –, most alamizsnaként meghagyja nekünk.

Máté bólintott, elvette az asztalról a pénzt, zsebre tette, majd lassan elvonult a szoba túlsó felére az ablakhoz. Kezeit hátrakulcsolta, s úgy meredt a kinti havas, hideg tájra. Melléből szenvedő sóhaj szakadt fel, mely előhozta emlékeit. Nem, valójában az emlékek akkor keltek életre, mikor belépett a házba, s eljátszotta az úriembert, a nemest, aki nem akart lenni. Mikor is játszott így utoljára? Már nemigen emlékezett rá, csupán az arcok maradtak meg, a mozdulatok...

Megrázta fejét, de éppen csak annyira, hogy az ne legyen feltűnő, ám a képzeletében lévő képet így sem tudta elhessegetni. Az a mosoly, az a tekintet, a pajkosság, de ugyanúgy ott élt benne a zokogó hang, a szenvedő ábrázat, az egyre vörösödő rózsák.

Gyűlölte magát, gyűlölte az érzést, a felvillanó képeket. Nem akart emlékezni, el akart felejteni mindent! De akárhogy erőlködött is, sorsa utolérte. Nem tudta, milyen alacsonyra kellene süllyednie, hogy végre semmissé tegye.

– Úgy tűnik, most ön az, aki nem érzi jól magát a társaságban – hallotta meg maga mögött Beatrix lány hangját, s mikor megfordult, ott látta a lányt zavartan, izgalomtól kipirult orcával.

Egy halovány mosoly suhant át rajta, és már egészen a szép hölgyre függesztette minden figyelmét. Úgy hitte, így talán csillapul benne az a másik kép.

– Már az imént fel akartam ajánlani, hogy elkísérem egy sétára, ha szeretne levegőzni egyet.

Beatrix szemei felcsillantak, és olyan rajongva nézte a férfit, ahogy Anna szokta. Egy pillanatra még szája is tátva maradt, de mikor észrevette Máté mosolyát, észbe kapott, és lesütötte szemeit. – Szeretnék – felelte aztán.

Máté fejet hajtott, és a hall felé terelte a lányt. De amint áthaladtak a másik termen, Anna felfigyelt rájuk, és nem tetszését fejezte ki. Azonnal otthagya egyre gyűlő lovagjait, és kecses léptekkel nővéréékhez sietett.

– Hová mentek? – kérdezte tőle, miközben tekintetét Mátén legeltette.

– Levegőzni – felelte Beatrix, s már előre látta, ismét háttérbe kell vonulnia, mert húga úgyis kiharcolja magának elsőbbségét. Így el is lépett a lovásztól, és hagyta, hogy Anna ráakaszkodjon, s kikövetelje, hogy ő is velük tarthasson.

Máté nem ellenkezett, a hallba kísérte a hölgyeket, ahol kikérte nekik kabátjukat, magának pedig felöltőjét. Mire elkészültek, Anna lovagjai közül néhány szintén öltözködött, de nemigen törődött velük senki. Máté előre engedte a lányokat, majd karját nyújtotta előbb Annának – mert ő lépett közvetlenül mellé –, majd Beatrixnak is, akin látszott, hogy értékeli eme gesztust. Így ballagtak az ellapátolt ösvényen egyre messzebb a háztól. De nem voltak egyedül, mert a három udvarló – egy magas, szőke, igazi úri fiú, egy barna alacsony, és egy kissé testesebb fiatalember – néhány méterrel mögöttük haladt ugyanarra. Nem fért kétség hozzá, őket követik. Ahogy ahhoz sem, mindhárman Annát óhajtják magukénak tudni, s nem tetszik nekik, hogy ehhez való jogukat percek alatt semmisítette meg egy számukra idegen férfi. Bár Máté csupán egyetlen pillantásra méltatta őket, azt így is jól látta, féltékenységük már kiült vonásaikra. S ennek egy idő után hangot is adtak, mikor a kapu előtti kisebb, befagyott tavaeskához értek.

– Annácska, drága! Nem járja, hogy minket semmibe vesz, miközben ezzel a ficsúrral sétálgat – mondta a magasabbik lekezelő hangnemben, s tekintetével megvetően mérte végig vélt ellenfelét.

Máté fel sem vette a beszédet, hiszen annak idején a vár sarkánál lakva kapott elég hideget az emberektől. Ám Beatrix megrökönyödött, Anna pedig olyan hirtelen fordult hátra, hogyha nem kapaszkodik olyan erősen Mátéba, elcsúszott volna.

– Mit mondott? – hangja élesen csattant az éjszakába, mintha csak önérzetén esett volna csorba, pedig nem is őt szidták, hanem azt, aki vele volt. – Hogy merészeli?

Máté fásultan felsóhajtott. Semmi kedve nem volt sem vitához, sem egyéb kellemetlenséghez. Már ott, abban a pillanatban felébredt benne az érzés, hogy nem szabadott volna engednie Anna kénye-kedvének, és akkor még ma is csak lovász lenne. De ha már ennyire ostoba volt, és nem kapálódzott kézzel-lábbal az ellen, hogy kísérőt, mi több, úriembert játsszon, hát most ki kellett állnia ezekkel a

taknyosokkal szemben, és megvédenie a hölgyeket az inzultustól. – Anna, kérem, hagyja!

– Nem, nem hagyom! – erősködött a lány, és úgy nézett udvarlójára, hogy az, ha lett volna neki lelke, biztosan furdalta volna viselkedéséért. – András! Azonnal kérjen bocsánatot!

A szőke fiú flegmán előre lépett, hogy arca is láthatóvá váljon a sötétben a többiek számára. – Én ugyan nem! Ha jól hallottam odabenn, ennek a férfinak se rangja, se semmije sincs, Csoda, hogy egyáltalán neve van. Mit akar kegyed egy ilyen senkiházitól?

Ezeket a szavakat már Beatrix sem tűrhette. Értetlenkedve megrázta fejét. – Hogy beszélhet így? Azért mert valaki nem méltóság, még lehet jó ember, sőt, jobb ember mint bárki más. És egyáltalán honnan veszi a bátorságot, hogy sértegesse vendégeinket?

A fiú meg sem hallotta Beatrix szavait, csak Annával volt elfoglalva, aki még mindig mérgesen méregette, és próbálta belátásra bírni. – Magának elment az esze! – közölte vele, s úgy húzta ki magát, hogy kabátjában kidomborodtak tenyérní mellei. – Követelem, hogy kérjen bocsánatot, különben én sem bocsátok meg önnek soha!

– Nem bocsájt meg? Hiszen mindezt kegyedért teszem, Annácska! Hát nem látja, kire pazarolja idejét, ahelyett hogy...

– Ahelyett? – Máté fáulsága egyre növekedett, és ha csak magáért tenné, rá sem hederített volna ezekre a fiatalokra, de mivel a hölgyek is vele voltak, nem vehette semmibe a sértéseket, és nem hagyhatta, hogy mások védjék meg. Így hát elengedte a lányokat, és odalépett egészen közel a fiúhoz, hogy az lássa a kettejük közötti testi különbségeket, ne csak a társadalmi. Remélte, ezzel azonnal le is tudja a vitát. – Mondja csak!

A hangjában lévő nyugalom ahelyett, hogy lehiggasztotta volna, még inkább felhergelte a fiút, akinek arca egészen gyűlöletessé változott. Szemöldökét összehúzta, szája lebiggyedt, mintha valami undorítót látna. Karjait felemelte, és erőteljeset taszított Máté vállain. – Ne higgye, hogy félek magától! Ha csak hozzámér, magának vége! Tudja, ki vagyok?

– Nem, és nem is szeretném megtudni – felelte a férfi még mindig higgadtan, miközben visszalépett a provokáló elé. – Viszont fogadjon el egy jó tanácsot! Ezzel a viselkedéssel egyetlen nőt sem fog tudni meghódítani. Mind csak lenézi majd száználmas viselkedéséért, ahogy

most is. Látja?

Amint beszélt, hangja egyre halkult, hogy kioktatását ne hallhassa más. De a fiú egészen belevörösödött, főleg, mikor látta Máté háta mögött Anna megvető pillantásait. Nem bírta tovább. Egyetlen dühödtt mozdulattal lehajtotta fejét, és nekiment ellenfele gyomrának.

Mindnyájan meglepődtek eme kitöréstől, kivéve Mátét. Így ő ki is tudta védeni azzal, hogy megfeszítette hasát, és kezeit a fiú fejének nyomta. Így ütése kevésbé volt fájdalmas, és egyszerűen le tudta szerelni. Ám a támadóban dolgozó szégyen és balul sikerült verekedésének megaláztatottsága miatt, András már nem hagyta, nem hagyhatta abba. Kiegyenesedett, és intve barátainak, most egyszerre mentek neki a lovásznak.

Máté hallotta a lányok sipákolását, és épp ezért esze ágában nem volt visszatámadni. Hagyta, hogy azok a vesztükbe rohanjanak, és abba vigyék őt is. Jól látta, nagyon is jól, hogy a kis tavacska vékony jégrétege nem fogja elbírní súlyát, és megmenekíti majd szívének egyre lüktető fájdalmától és vállára nehezedő emlékek súlyától. Szinte előntötte a boldogság a tudatra, hogy vége lesz szenvedéseinek, s talán még karjait is széttárta, mikor a fiatal nemesek egyetlen taszítással a befagyott tóra lökték.

Súlyától a jég megriant, és úgy tört ezernyi darabra, akár az üveg. A víz hideg volt, de Máténak nem jutott ideje ezen rágódni, mert húzta lefelé a mély. Szinte pillanatok alatt bezárult feje felett a világ, és az éj sötétje még feketébbé változott. A nehéz víz kiszorította tüdejéből a levegőt, a fagy pedig egyre barátságtalanabbul ölelte körül, ő mégis maradt. Nem kapálózott, nem kért segítséget, csak csendesen süllyedt lefelé, hogy a megváltó halál utolérje.

– „Máté!” – hallotta meg valahol messziről a jól ismert, édes hangot. – „Korán elmentél, és nem tudtam elköszönni... ahogy Hanna sem.” – Látta, tisztán maga előtt látta a szomorú, bizonytalan égszínkék szemeket, a lány arcvonásokat, a szőke haját, a telt ajkakát, a formás, vékony testet, érezte az asszony parfümjének édeskés illatát, és emlékezett.

– „Sajnálom!” – Mintha csak ma lett volna, Máté olyan élesen emlékezett minden szóra, minden mozdulatra, mikor felelt kedvesének. – „Akkor most: Isten áldjon benneteket! Vigyázzatok magatokra, és vigyázz Hannára is!” – Látta az elkeseredett tekintetet, mintha most is nézne rá, és ez úgy nyilallt belé, akárcsak

ha tört döftek volna szívébe. – „*Ne haragudj Eszter, de vissza kell mennem. Jó utat!*” – Menekült, akkor, ott elmenekült előle, ahogy nem csinálná másképp ma sem.

– *Máté!* – hallotta ismét, s a hang oly lágyan zengett, akár az esti szellő. Simogatta bőrét, lelkét, szívét, pedig kihallotta belőle az aggodalmat, a keserőséget, a hiányt. – „*Máté!*” – A szölongatás egyre hangosodott, mígnem egészen közlről hallatszott.

„– *Jó reggelt!* – *köszönt a férfit, és a lány tekintetét kutatta, mely úgy csillogott, akár a gyémánt.* – *Jó vagy?*”

– „*Igen, jól* – *felelte Eszter egy félmosollyal a száján, és kezét lágyan a férfi mellkasára tette, miközben fejét ráhajtotta erős vállára.*”

Beatrix húga hisztérikus kiabálására tért csak magához. Szíve a torkában dobogott, mellkasa ki akart szakadni fájdalmában. Nem is értette, mi történt. Máté az egyik pillanatban még a földön állt, a másikban pedig ráesett a jégre, mely beszakadt alatta, a férfi pedig elveszett a sötétségben. Nem kapálózott, még csak meg sem próbált kievickélni, egyszerűen hagyta, hogy lehúzza a mély. Mi is mondott a gondnok, milyen mély a tó? Úgy három-négy méter? Abba bárki bele tud fulladni, pláne, ha nem tud úszni. De Máté nem olyan embernek látszott, akin kifogna az ilyesmi. Nem! Itt egészen másról van szó, hiszen még csak nem is védekezett a ráért támadás ellen. Talán meg akart halni?

Ez a felismerés úgy vágta fejbe, hogy kissé meg is szédült belé. Ám tántorgására nem figyelt fel senki. Egyikük Annát próbálta nyugtatgatni, másik a tavat fürkészte, míg a harmadik fiú visszaszaladt a házba segítségért. Így magának kellett boldogulnia, és kijózanítania a fájdalom ködfátyolába burkolózott elméjét.

– Nem! – *suttogta halkán önmagának.* – Nem, nem lehet! – ismételte újra, mígnem elég erőt érzett magában ahhoz, hogy közelebb lépjen a tóhoz, és a sötétben megpróbálja kivenni annak felszínét. Ám hiába meresztgette szeméit, semmit nem látott. Ezért odafordult a szőke fiúhoz, akinek arcán nagyobb volt az aggodalom, mint bárki másén. – Van gyufája?

András előbb értetlenkedve meredt Beatrixre, mégis engedelmesen húzott elő a zsebéből egy csomag gyufát, és készséggel átnyújtotta. A lány pedig remegő kézzel, de meggyújtotta, azzal világítva be a tó

azon részét, ahol álltak. De hiába volt minden erőfeszítésük, sokáig semmit nem láttak. Beatrix már az utolsó gyufaszálakat gyújtotta el, mikor valamit úszni látott. Bár ugyanúgy lehetett csupán egy hal vagy bármi egyéb, mégis olyan izgatottan, reménnyel telve kiáltott fel, hogy azt még a házból érkezők is jól hallották.

– Ott! Ott!

András azonnal le is hasalt a hóra, és nem törődve ruházatával, belenyúlt a jéghideg vízbe, és addig matatott, míg keze bele nem akadt valamibe. Akkor erősen megmarkolta azt, és teljes erejével húzta kifelé. Ám minden hiába, képtelen volt megbirkózni vele. – Nem tudom kihúzni! – nézett fel aggodalmasan. Mire a másik fiú – aki eddig Annát vigasztalta – lehajolt segíteni.

Nehezen bár, de sikerült a felszínre húzniuk egy élettelennek tűnő testet, mely olyan sápadt volt, akár a hó. Partra mégsem tudták vonszolni, és tartani is igen nehezükre esett. Kitartásuk azonban megtette magáét, mert nemsokára a báró is odaért néhány vendégével, és ők segítettek kimenteni a tóból Mátét.

– Meghalt? – A hisztéria egyre jobban eluralkodott Annán, ezért Beatrix, aki szintén érezte, hogy hamarosan megőrül a látvány okozta sokktól és fájdalomtól, élesen odaszólt az egyik fiúnak.

– Vigye odébb! – S mikor látta, hogy az engedelmesen átnyalabolja hűgát, lassan letérdelt az öntudatlan Mátéhoz, akit úgy álltak körül, mintha már valóban halott lenne. – Máté! Máté! – Kezét a férfi mellkasára tette, hogy megvizsgálja életjeleit, de semmit nem érzett, ezért fejét is a szíve fölé helyezte, úgy hallgatta szívének alig moccanó lüktetését.

– Él? Ugye él? – Anna arcán patakokban folytak a könnyek, ahogy nővérét figyelte, és legszívesebben ő is odarohant volna, hogy testével melegítse fel a jéggé dermedt férfit. – Mondj már valamit!

– Igen, él – nyugtázta Beatrix félénken, reszketve attól, hogy ha kimondja, már valótlanná válik. Ugyanakkor erőt is kapott saját szavaitól, és immár határozottan nézett fel apjára. – Be kell vinnünk!

Mivel a kiabálásra a szolgák egy része is megjelent, így a báró intett nekik. – Vigyék a házba!

Erre pedig Anna kontrázott rá, mindenkit megütköző szavaival. – Az én szobámba. – Majd sietve magyarázattal is szolgált, mikor látta a rosszalló tekinteteket. – Ott van a legkényelmesebb ágy, és a legmelegebb is.

Ezen senki nem vitatkozott, amúgy sem volt idő holmi eszmeceserére, hogy úriember nem fekszik ifjú lánynak az ágyába, mert tudták, a percek akár a teljes kihűlést is jelenthetik. Hát kétoldalt felemelték Mátét karjainál fogva, egyikük pedig a lábait kapta fel, úgy cipelték be a házba, az emeletre, Anna szobájába. Ott a lányok, na meg a báró szeme láttára helyezték óvatosan az ágyra.

– Hívjátok az orvost! – közölte Károly, mire János úgy ugrott, akár a nyúl, és futott le a lépcsőn, hogy mielőbb teljesítse a parancsot. – Lányok! Ti meg menjetek le a vendégekhez! Majd én megvárom a doktor urat.

Hiába volt a felszólítás, egyikük sem mozdult a szóra, s míg Anna tétován, kétségbeesése teljében ácsorgott a szoba közepén, addig Beatrix nekiállt levetkőztetni Mátét. Nehezen boldogult, de elhatározása kiült arcára, és látszott rajta, történéjk bármi, akkor is véghez viszi.

– Segítsen már! – szólt oda Ferencnek, aki ezidáig fejét ingatva nézte az új lovászt, akinek élete és szolgálata igen kurtára sikeredett. Legalábbis ezt állapította meg magában. De mikor kisasszonya szólt, azonnal lehajolt, és megtett mindent, hogy Beatrix megszabadíthassa Mátét hideg, vizes ruháitól. Már az ingnél tartottak, mikor a báró odalépett lányához, és megragadta csuklóit.

– Hagyd, ezt majd Ferenc elintézi! Nem lánynak való.

– Nem, apám! – A lány felegyenesedett, és egy pillanatra édesapja szemeibe nézett, hogy az lássa, többé már nem hajlik akarátára, többé nem lesz engedelmes, szófogadó kislány. – Vigye csak Annát, hiszen úgyis őt félti legjobban a világon! Vigye, nehogy becsületében kár legyen! Engem pedig hagyjon! Itt és most szükség van rám, máshol meg úgyszíntsen. Hiszen nem számítok senkinek. – Azzal, apja legnagyobb döbbenetére visszafordult, és saját maga gombolta ki Máté ingét, majd vetette le róla óvatosan, de a lehető leggyorsabban. – Ferenc! Ott a szekrényben alul talál törölközőt. Hozzon ide párat! – adta utasításait, mintha rajtuk kívül nem is lenne ott más, és keze már a lovász nadrágját húzta lefelé.

Károly ekkor eszmélt fel, s bár lánya szavai ott csengtek fülében nagyon sokáig, mégis hagyta elsősülöttjét, s megragadta Anna karját, őt vezette ki a szobából, s csak az ajtóból szólt vissza. – Ferenc! Maradj itt leánnyommal, és segíts neki!

– Igen uram! – felelte az öreg, s míg Károly csupán résnyire

hajtotta az ajtót, ő Beatrix utasítására egészen becsukta.

Együtt vetköztették Mátét meztelenre, s bár Beatrixot egészen elgyengítette a csupasz, erős, izmos férfitest látványa, nem engedte meg magának, hogy figyelme elterelődjön. Megfogta hát a törölközőket, és szárazra simította velük a kihűlt testet, majd takarókat, pokrócokat hozatott az érkező szobalánnyal, és Ferencsel alaposan betakarították Mátét. De hiába volt minden igyekezetük, kevésnek bizonyult, mert a lovász nem tért magához, és teste sem melegegett fel kellőképpen.

Beatrix aggódva, könnyeit nyeldesve ücsörgött az ágy szélén, és folyton a takarókat igazgatta, hogy minél kisebb rés maradjon szabadon alatta. És akkor sem könnyebbült meg, mikor apja és János felkísérte az orvost, az pedig kiküldött a szobából mindenkit, hogy majd ketten Ferencsel elboldogulnak. S míg a báró és a szobalány hajlott erre, addig Beatrix szent elhatározással az ágy végébe sétált és ott maradt.

– Kisasszony! – szólt rá az orvos szelíden, mégis kissé türelmetlenül. – Kérem, fáradjon ki a szobából!

– Ugyan! – legyintett Beatrix. – Mivel magam vetköztettem, nincs olyan testrésze, amit ne láttam volna.

A báró kikerekedett szemeket meresztett előbb a zavart Ferencre, majd a lányára. – Beatrix! – szólt rá élesen. De több szót nem talált arra, mennyire megbotránkozik elsőszülötte viselkedésétől. Inkább nyelt egyet, és a fejét rázta. – Legalább a látszatját hagyj meg szemérmességnek!

– Apám! Itt nincs helye ilyesminek, hiszen az élete múlt rajta, hogy mielőbb száraz legyen és melegítsük a testét.

Ezzel az orvos is egyet értett, és már nem foglalkozott azzal, hogy bárkit meggyőzzön arról, miért is kellene elhagyniuk a szobát. Inkább lehajolt, kitalarta Mátét, és elkezdte a vizsgálatokat. Alapos volt, ahogy mindig is, viszont kellően gyors is, hogy a testet ne érje túl sokáig a hideg. Mikor pedig végzett, a még mindig a szobában ácsorgó Beatrixhoz fordult.

– A légzése szerencsére rendben van, viszont a pulzusa és szívverése alig észlelhető. Mi is történt pontosan?

– Bele... beleesett a tóba – magyarázta a lány. – Mikor kihúztuk, már eszméletlen volt, és nagyon hideg.

– Mennyi ideig volt a vízben?

– Nem tudom... igazán nem. Én... olyan lassan telt az idő. Pár percig, úgy gondolom.

– Értem. – Az orvos összehúzott szemöldökkel méregette a lovászt, majd ismét Beatrixra pillantott. – Adtak neki valamit?

– Nem. Csak levetkőztettük és betakartuk. Nem merem mást.

– Jól tette! Nagyon fontos, hogy a testet fokozatosan kell felmelegíteni. Mivel úgy látszik, semmilyen egyéb sérülés nem érte, és van keringése, több esélye van a túlélésre. Gondolom a tüdejébe víz is került, így azt el kell távolítanunk. Szükségem lenne egy lavorra. – Azzal már pakolt is ki táskájából. Egy hosszú csövet vett végül kezébe, és mikor a szobalány – Ferenc utasítására behozta a kért tálat –, nekiállt lenyomni a csövet Máté torkán. Szakszerűen, gyorsan dolgozott, így Ferenc és János segítségével, hamarosan sikerült kivezetnie a férfi tüdejében megüledett fagyos víz nagyobb részét. Mivel azonban eszméletlen betegről volt szó, nem lehetett biztos benne, hogy elég alapos volt e művelet, és abban sem, nem sérült-e valamije közben.

Ezt látva a lány aggodalma, ha lehet, még nagyobb lett, szája elé kapta kezét, úgy próbálta meg visszatartani sírását.

A doktor, miután végzett, a kisasszonyra nézett, és mikor látta elkeseredettségét, lágyan a fejét rázta. – Jól van no! Nem kell azért ennyire elkeseredni – mormogta. – Úgy látom, elég erős emberről van szó, aki átment már néhány dolgon, ahogy a testén lévő sérülésekből látszik.

– A szabadság... a szabadságharcban vett részt – nyögte Beatrix.

– Igazán? Nos, aki azt túlélte, bizonyára ezt is túl fogja. Csak nagyon oda kell figyelni rá. Nem szabad hirtelen mozdítani, sem pedig forróval érintkeztetni. Fő a fokozatosság. Viszont, a legjobb gyógyír az ilyen esetekben, ha egy állandó hőmérsékletű test melegíti fel.

A lány bizonytalanul pislogott az orvosra. – Ezt hogy érti?

– Ahogy mondtam. A kihűlt testet egy másik test tudja a legjobban és leghatékonyabban, mégis lassan felmelegíteni. És ha ezt orvosoltuk, bizonyára tudatára is ébred majd. Előtte azonban számolni kell még néhány szövődménnyel is akár, mint a különböző gyulladások, magas láz. Valaki legyen mellette mindig! Én még csupán annyit tehetek, hogy adok neki egy injekciót, ami remélhetőleg segít valamelyest. A többit kegyed már szakszerűen

elvégezte. És mondom, a másik test melege, ami a legjobb orvosság.

Beatrix bólintott, jelezve, hogy megértett mindent. Megköszönte az orvosnak fáradozásait, majd ugyanoda ült vissza az ágy szélére, ahol előtte ücsörgött. Félve, a sírás határán nézte Máté nyugodt, sápadt vonásait, haloványkék ajkát, és képtelen volt megállni, hogy meg ne simogassa. Felemelte hát kezét, és ujjait végigcsúsztatta hideg arcán. Egy tincset elkotort csukott szemeitől, vissza a turbánnak fejére tett törölköző alá. Közben pedig azon tanakodott, hogy kit fektessen a férfi mellé. Sem a szobalányt, sem másik nőt nem óhajtott megkérni erre, és biztos volt benne, férfi egy sem szívesen tenné meg. Jánosra nézett, aki az ajtóban ácsorgott, és bizonytalanul méregette a fekvő, alélt barátját.

– Jöjjön ide! – mondta neki, és a fiú engedelmesen közelebb lépett, de szemeit nem tudta levenni Mátéről. – Aggódik, ugye? – Mikor János bólintott, Beatrix felállt, és egyenesen a szemeibe nézett. – Hallotta, mit mondott az orvos. Igaz? – Az ismételt bólintás után, a lány sóhajtott egy mélyet, és a betegre mutatott. – Odafeküdne mellé?

A fiú előbb meglepődött, majd kissé bizonytalanul merengett úrnője szavain. – Már, hogy én?

– Mégis ki más? Én csak nem fekhetek mellé. *(Bár szeretnék)* – tette hozzá gondolatban.

János a fejét vakargatta, majd széttárta karjait. – Hát legyen.

Beatrix száját elhagyta egy megkönnyebbült sóhaj, és azonnal adta ki az utasításokat, hogyan, s miként foglalja el helyét a fiú az ágyon. Ám még akkor is ott maradt a szobában, ahogy egész éjjel.

3.

– „Jó estét! – harsant fel Máté baritonja. – Gondoltam, hogy apámuram lovasította meg a ház legszebb virágszálát. Remélem csak azért, hogy nekem megmentse.

– Örülök, hogy ideértél – mosolygott a lány ártatlanul, és azonnal bele is karolt karjával a fiúba, és így sétáltak a házhoz, miközben sietve kivesézték az estélyen résztvevő partikat. Máté a maga ifjonci pimaszságával megállapította, hogy sok szép lányt látott ugyan, de okosat egyet sem. Majd a fiúkat vette nagytitó alá, és szavaival nem kímélte őket sem.

– Gondolom, ezzel azt akarod mondani, hogy te vagy az egyetlen valamirevaló férfi – nyugtázta az apja.

– Még szép! – nevetett a fiú, s ez a jókedv magával ragadta a többieket is.”

– Eszter! Eszter! – nyögte Máté öntudatlanul.

„– Mégis mire gondolsz? – kíváncsiskodott Eszter, felcsillanó tekintettel.

– Hát egy új kérőre.

A lány nevetett, de ebben több volt a csalódottság, mint a jókedv. – Ugyan! Ki akarna elvenni engem? Nem vagyok társasági lény, nem szeretem a bálakat, és az anyagi hátterem is igen kétséges. Nincs is férfi a közelemben apusom, rajtad és édesapádon kívül.

Máté láthatólag elgondolkodott, majd megsimogatva Eszter kezét, a sötét, kinti tájat pásztázta, aztán ráemelte nevető szeméit a lányra, mert különös gondolat jutott az eszébe. – Drága! Ha ennyire nem akarsz Böck báró neje lenni, úgy tán szívesebben lennél Burry?

– Burry? – Eszter hirtelen fülig pirult, s olyan csodásan festett, mintha csak a meséből lépett volna elő.

– Szóval? Mi a válaszod?

– I... igen – suttogta a lány nagy nehezen, miközben idegesen lesütötte ragyogó tekintetét.”

– Eszter! – A kép lassan tisztulni kezdett, s a köd, ami ezidáig Máté gondolatait lepte, egyre élesebb körvonalba rajzolták ki a jelent.

Pillái megremegtek, s míg a sötétben élesen látta Eszter minden

porcikáját, orcájának pírját, szemeinek tiszta kékjét, alakjának formás domborulatait, s egész lényének sugárzását, addig a valóság olyan élesen forgatta meg törét szívében, hogy belehalni vágyott.

– Máté! – Beatrix ujjongó hangja a fülébe hasított, s látszott rajta, legszívesebben csókjaival borítaná, mégis meglegedett azzal, hogy az ágy szélén ücsörögve a kezét szorongassa. De azt olyan erővel, hogy a fiú ujjai zsibbadni kezdtek. – Hála az égnek!

– Mi... – Máté nem találta hangját, s krakogott egyet, hátha így visszatér nem csak emlékezete, de régi önmaga is. – Mi történt?

– Hát nem emlékszik? Igazán nem?

Ahogy egészen tudatára ébredt, sírni, zokogni vágyott, vagy egyszerűen visszatérni az öntudatlanságba. De hiába hunyta le szemeit, az álom eltűnt, s a múlt úgy szakadt el tőle, hogy abba kettétört amúgy is sérült szíve. Időbe telt, mire képes volt újra megszólalni, s immár látni Beatrix megkönnyebbült, mégis félelemmel teli tekintetét.

– Miért? Hogy kerültem...? Hol vagyok?

A lány másik kezével simogatni kezdte a már langyos kezét, úgy adta meg feleletét. – Emlékszik, hogy beleesett a tóba? Alig találtuk meg. De mikor sikerült kihúznunk, idehoztuk hűgom szobájába. Itt van a legkellemesebb idő az egész házban, és az ágy is jó meleg, puha.

Ennyi elég is volt Máténak. Olyan hirtelen akart felkelni, hogy megszédült belé. És csak akkor – mikor lehullt felsőtestéről a takaró – vette észre, hogy egyetlen ruhadarab sincs rajta, s még férfiaságát sem takarja semmi. Úgy hanyatlott vissza a párnára tehetetlenül, mint egy darab fa.

– Hol vannak a ruháim?

– A széken – mutatott Beatrix az ágy mellé, miközben Máté vonásait vizsgálgatta. – Még nem szabad felkelnie! Az orvos... – magyarázta volna, de Máté nem hagyta. Csak átnyúlt nadrágjáért, és magához vette. Majd újból megpróbált felülni, hogy felöltözzön, de a feje úgy húzta lefelé, mintha tele lett volna vízzel.

Felnyögött, s nehezen bár, de mégis sikerült felülnie. – Kérem, mondja meg hűgának, hogy bocsánatát kérem, amiért elfoglaltam a szobáját, s az ágyát – lihegte, s még az is nehezére esett, hogy lábához hajoljon.

– Hűgom maga ajánlotta fel – közölte a lány, s hangja egyre

hidegebbé vált. Már az ágyról is felkelt, és a szoba távolabbi sarkába sétált. Nem törődött vele, mit csinál éppen betege, s mivel a kezdeti örömmön, megkönnyebbülésen túl volt már, és látta, Máté nagyon is jól van, sokkal inkább foglalkoztatta egy név, melyet még nem hallott sosem, de érezte, tudta, nagyobb a jelentősége, mint bárkinek a férfi életében. Így hát sóhajtott egyet, s miközben látta Máté küszködését ruháival, egyszerűen rákérdezett. – Kicsoda Eszter?

A férfi kezei megálltak a levegőben, teste megdermedt, izmai megfeszültek, s lassan, döbenten nézett fel Beatrixra. És csak akkor látta meg szemeiben a fájdalmat, arcán a komorságot, testtartásában az elmúlt napok nehézségeit, fáradságát. Felállt hát, és begombolta magán nadrágját, s már az ingéért nyúlt, hogy azt is vállaira vegye. Csak azután fordult szembe a lánnyal, s kissé szédelgősen, de egy lépést tett felé.

– Kérem, mondja meg mindenkinek, hogy köszönöm a gondoskodást – suttogta, rettegve attól, hogy az iménti kérdés nem merül feledésbe. S ahogy számította, Beatrix újból feltette ugyanúgy, mint előbb, azzal a különbséggel, hogy most nyíltan nézett fel szemeibe, és állta tekintetét.

– Kicsoda Eszter?

Máté a fejét rázta. Ujjait végigszántotta kócos haján, s azon tanakodott, mit tehetett öntudatlanságában, hogy ilyen helyzetbe került. Végül, mikor látta, hogy nem menekülhet el válasz nélkül, megsemmisülve ült vissza az ágyra, és arcát kezeibe temette. – Miket beszéltem?

– Csak ezt a nevet – közölte Beatrix, miközben egyre közelebb lépdelt a férfihez, s megállt közvetlenül előtte. – Ki ő? Ki az a lány vagy asszony, akit még a legnagyobb lázban sem feled, s aki akkora hatással van önre, hogy napokon át mást nem hallani szájából, csak az ő nevét?

A hideg zuhany sem lehetett volna józanítóbb, mint a kérdés maga, s hozzá a hangsúlyban lévő fájdalom, keserűség, lemondás. Féltekenységnek nyoma sem volt, s ez volt benne a legkegyetlenebb. Máté felnézett kezei közül, s ismét csak a fejét rázta. – Ne akarja tudni!

– De akarom! – Beatrix szemében könnyek gyűltek, s oly vádlón pislogott, hogy a férfi nehezen bírta néma szemrehányásait. S mikor a lány felemelve szoknyáját visszasétált az ablakhoz, Máté lehajította

fejét, és a sima padlót tanulmányozta meztelen lábai alatt. Csak akkor nézett fel ismét, mikor Beatrix újból megszólalt. – Mikor a vízbe esett, azt hittem kapálózni fog, mint minden értelmes ember. De ön meg sem mozdult. Mintha... mintha élni sem akart volna. Azt hittem, talán beverte a fejét... Tudja, mit éltem át? Szerettem volna maga után ugrani. Én... Azt hittem, belehalok az aggodalomba. Mikor aztán végre megtaláltuk és idehoztuk. Az orvos azt mondta jó esélyei vannak rá, hogy életben marad. De nem láttam mást, csakis egy mozdulatlan, átfagyott, élettelen testet napokon át.

– Napokig? – törte meg szavait Máté, és összehúzott szemöldökkel merengett az idő hosszúságán.

– Igen, napokig. Itt virrasztottam ágya mellett, s megtettem mindent, hogy jobban legyen. Jánost fektettem ön mellé, mert az orvos azt mondta, a kihült testet egy másik test melegítheti csak fel a leghatásosabban. S mikor már ez a veszély elmúlt, ön belázasodott. Itt ültem, borogattam, s közben ajkáról hallgattam a nevet: Eszter. – A lány már meg sem próbálta könnyei eltakarni, csak nézte a magába roskadt férfit, s úgy hitte, ha azonnal nem kap választ, ő maga fog ágyának esni és haldokolni. – Megértettem, miért nem akart kijutni a vízből, s miért hagyta, hogy elnyelje a mély. Ha akkor valami nem löki felszínre, akkor már... – elnyelte a mondat végét, s szipogva felsóhajtott. – Ki ő?

Máté teste megremegett a visszaemlékezés súlya alatt. Behunyta, összeszorította szemeit egy pillanatra, hátha maga mögött fogja tudni, hátha könnyebb lesz már. De nem így lett. Mikor ismét felnyitotta pilláit, ugyanazt érezte. Szünni nem akaró keserőséget, amit tetézett a bűntudat, melyet hűségese ápolója csalt ki belőle. Tagadhatta volna, de nem látta értelmét. Viszont maga a kérdés felkészületlenül érte, és nem tudta, hogyan fogalmazhatná meg válaszát úgy, hogy ne áruljon el vele többet, mint amennyit feltétlenül muszáj.

– Szülei? – kérdezte végül, csakhogy megtörje a beállt csendet.

– Húgom a baleset óta emészti magát ön miatt. Apámék úgy gondolták, jót tesz neki a friss levegő, ezért elvitték magukkal baráti látogatásukra. Úgy fél órája mentek el itthonról.

Feleletként Máté bólintott, majd felállt, és a szoba sarkába sétált. Bár tagjai még nehezen mozogtak, fel sem vette. Sokkal inkább foglalkoztatta beszédük, mint testének neheze. A lányra emelte

pillantását, és alaposabban szemügyre vette. Láta kócos fűtjeit, melyek már kilógtak hirtelen készített kontyából, gyűrött ruháját, melyet ujjánál feltűrt, nem kímélve annak rendeltetését. Arca fáradtságot tükrözött, tekintete pedig fájdalmat. Szép volt, nagyon szép, sokkal de szebb, mint eddig bármikor. És talán éppen ezért, a férfi nem is habozott tovább, kitárta szívének eme rejtélyes zugát.

– Eszter! – szólt, s szavára Beatrix úgy rezgett össze, mintha a szíve akarna kiszakadni a név hallatán. – Az egyetlen nő, akit életem során szerettem, s akit mindig szeretni fogok.

Ennyi, nem óhajtotta tovább ragozni, mert tudta, ezzel is többet mondott annál, mint amivel magában megegyezett. De Beatrix nem így gondolta, s szinte vádlón várta a folytatást.

– Azt hiszi, megelégszem ennyivel? – Könnyei némán folytak végig arcán, mégsem mozdult, csak keble hullámozott felindultságában. – Tudni akarom, tudnom kell!

– Ugyan miért? Hiszen már így is szenvedni miattam.

– S szenvedni fogok, míg nem ismerem meg minden részletet.

– Vagy csak akkor fog igazán. – Máté közelebb lépdelt, és odaállt egészen a lány elé, olyan közel, hogyha akarta volna, akár karjaiba is kaphatná. – Miért? Miért szeretné tudni?

– Hát ez kérdés? – Beatrix hangja elhalt, s szemeit szégyenlősen lesütötte, de csak rövid ideig, mert aztán ugyanolyan kétségbeesetten nézett fel a férfire. – Mondja el, kérem! Mondja el!

Máté felemelte kezét, és elkötött egy kósza fűtöt a lány arcából. – Kegyed igazán bájos teremtés. Szeretetre méltó, csinos, s a természete, akár egy angyalé. Ráadásul gazdag. Mit akar mégis tőlem? Nem egyéb vagyok, mint egy nincstelen lovász, vagy még az sem. Egy hajléktalan, egy senki, akit kegyelemből hoztak ide, és fedelet biztosítottak neki. Ki vagyok én, kegyedhez képest? Nem kellene ennyit törődnie velem! – Hirtelen elfordult, és odébb sétált, miközben teste ismét megfeszült. – Sorsomra kellett volna hagynia a vízben!

– Hát azt szerette volna? Valóban azt? – Beatrix elfeledkezett önmagáról, megragadta a férfi karját, és erélyesen visszarántotta, hogy arcába tudjon nézni. – Eszter után akart halni?

Találgatott, mert tudni akarta az igazat, ezt Máté is látta. S talán meg is hagyhatta volna ebben a hitben, mégsem tette. Nem akarta, hogy ez a tündéri lány szeresse, hogy törődjön vele, mert – akkor úgy

érezte – sosem tudná kellőképpen viszonzni.

– Eszter nem halt meg – mondta végül, majd sóhajtott egyet és hagyta, hogy a lány ujjai fehérre szorítsák bőrét. – Ahogy én tudom, nagyon is él és boldog. Végre igazán boldog.

– Boldog? Ezt nem értem.

– Nem is kell értenie. Ez a múltam, amit ha akarok sem tudok kitörölni az életemből, a gondolataimból, a szívemből. Bár lezártam és újrakezdtem, elfeledni képtelen vagyok.

– Ennyire szereti? – Beatrix engedett a szorításon, s lassan lecsúsztatta kezét Máté ujjaira. A férfi akkor megfogta a gondos kacsót, szájához emelte és csókot lehelt rá.

– Mennyivel könnyítené meg szenvedését, ha bevallanám?

A lány esdekelve nézte a sötét, borús szemeket. – Bizonyára nem, csak ha tudnám, hogy a szíve nem lett rideg általa, s képes mást is befogadni.

– Mi végre? Hiszen kegyed többet érdemel annál, mint amit én nyújtani tudok. S szülei sem néznék jó szemmel.

Beatrix fülig pirult merészségétől, s keze is megremegett. – Nem kell senkinek tudnia... csak nekem.

A meglepődöttség látszott Máté vonásain, ugyanakkor a mélységes tisztelet is, hogy valaki ennyire képes szeretni. – Még így sem tántorodott el?

– Miért tenném? Nem tagadta meg titkát tőlem, s bevallotta azt, amit tudni akartam. Remélem azért, mert ugyanúgy fontos vagyok önnek, ahogy ön nekem.

– De mint mondtam, semmim sincs az életemen kívül.

– S az nekem éppen elég.

Máté ismét szájához emelte Beatrix formás kezét, és most még forróbban és hosszabban csókolta meg, mint eddig. Mégis zavartan egyenesedett fel és állta tekintetét. – Mit vár tőlem, kedves?

– Semmit, igazán semmit – felelte a lány, s ahogy szavai halkultak, úgy fogyott ereje. – Csak hogy legyen kedves hozzám, álljon mellettem, s szeressen kicsit! – Fejét lassan ráhajtotta Máté mellkasára.

A férfi bizonytalanul bár, de lágyan magához szorította Beatrixot. S mint a villám csapott belé egy régen elfeledett érzés. Mintha most jött volna rá, milyen jó asszonyt ölelni, milyen édes is szeretni. Tüdejéből felszakadt egy sóhaj, és egy halovány reménységár.

Hiszen mit akarhatna még az élettől, ha nem egy ilyen csodás virágszálat, akinek kelleme és természete annyira hasonlatos Eszteréhez?

Beatrix szívét átjárta az öröm, hulló könnyei elapadtak, ahogy ott érezte derekán Máté erős kezét. Olyan jóképű volt, olyan férfias, hogy nem csodálkozott rajta, húga is kivetette rá hálóját. Viszont tudta jól, míg Annának ez csak játék, neki minden perccel egyre mélyebbé válnak érzései. Hogy is ne szeretett volna bele egy ilyen nemes küllemű, határozott, mégis lágy emberbe, akinek arca szabályos, szinte tökéletes, alakja pedig vetekedhet bármelyik úréval, akit ezidáig ismert. Milyen jó volt még karjai között is, meleg, bizsergető, biztonságos. Sosem akart volna szabadulni, de tudta, még nem lehet, még nem szabad felfedniük semmit, hogy a botrányt megakadályozzák. De már a tudat, hogy Máté az övé, éppen elég volt ahhoz, hogy jobb kedve legyen, és életében először végre érezze a boldogság édes ízét.

Lassan hátrább hajtotta fejét, és felnézett a ragyogó szempárba, amit élete végéig szeretett volna nézni. Ujjait végighúzta az erős mellkason, s már az érintésbe is belebizsergett egész teste. De nem foglalkozott vele, csak alig hallhatóan suttogott. – Bízhatok önben, s titokban tartja vallomásomat, ahogy mindazt, ami kettőnk között történik?

– Ha ezt óhajtja, igen. De – Máté tétován lazított ölelő szorításán, s hátrább is lépett – mindaz, ami történik nem lesz szégyellni valóbb, mint amit ezidáig láttak. Ismerem határait, ahogy eddig is tudtam. Ettől nem kell tartania.

– S közben azért idebenn – mutatóujját lágyan a férfi szívére tette – gondol rám, s készíti számomra a helyet. Ugye?

– Igen.

A válasz elég volt Beatrixnak, mert ismerte már annyira lovászkukat, hogy tudja, szava sosem hazudik. Elégedett mosoly játszott ajkain, s nem bírta ki, hogy ezt meg ne ossza Mátéval. Ezért felemelte fejét, és reménnyel csillogó szemeit rávetette. Talán mondott is volna valamit, ha kopogás hangja nem töri meg meghittségüket.

Olyan sietve rebbentek szét, mint a rajta kapott galambok. De míg Máté arcáról nem lehetett leolvasni semmit, addig Beatrix kipirult

orcája elárult mindent. Ezt ő maga is érezte, ezért háttal fordult az ajtónak, mikor válaszolt a kopogásra.

– Tessék!

Az ajtó kinyílt, s a szobalány dugta be fekete fejét a nyíláson át. – Bocsásson meg kisasszony! – Szava elakadt, mikor meglátta az egészséges, saját lábán álló lovászt, s egy széles mosoly kísérette eme felfedezését. – Csak János van itt és kérdi, felgyühet-e megnézni a beteget.

A lány helyett maga Máté válaszolt. – Felesleges. Mondja meg neki, hogy felöltözöm és lemegyek.

– Igenis! – szólt a szobalány, és már ment is volna, mikor Beatrix megfordult, és rosszállóan pislogott betegére.

– Még pihennie kell!

Máté a fejét rázta. – Bocsássa meg, ha hálátlannak tűnök, de nem szeretem a kiszolgáltatott helyzeteket. S ha már tudok magamról, és képes vagyok megállni a saját lábamon, ne várja el tőlem, hogy a semmivetés hálójában lógiak.

– Természetesen nem azt kérem, hogy feküdjön vissza, s legyen mozdulatlan, de kérem, ne erőltesse meg magát!

– Ígérem, nem fogom! – Azzal odalépett a lány elé, megfogta remegő kezét, és lehajolva csókot lehelt rá. Azután a székhez lépett, s miután megigazította magán ingét, a karfáról a kabátot is magára vette. Majd meghajtotta fejét a lány felé, s a szobalánnyal együtt távozott a helyiségből.

Beatrix vágyakozón pislogott utána, s testét, lelkét átjárta az izgalom és a boldogság keveréke, miközben félt, rettegett attól, ahogy Máté ezután viselkedni fog vele. Nem-e csak azért mondta szavait, mert nem akarta megbántani tiltakozásával, vagy mert tudta, így mielőbb szabadul a kellemetlen helyzetből? Ám az, hogy mélyen őrzött titkát megosztotta vele, s feltárta előtte a rejtélyes Eszter kilétének egy darabját, őszinteségre vall. Ebben reménykedett és hitt, mégis remegni kezdett, mikor arra gondolt, hogyan fog ezentúl azokba a határozott, de lágy szemekbe nézni.

Nem is kellett ezen sokáig törnie a fejét, mert úgy egy óra múlva, szülei és húga megérkeztek, s legnagyobb meglepetésükre, ő a hallban fogadta őket.

Anna mindezt azonnal szóvá is tette, miközben félelem ült aggódó tekintetében. – Mi történt? Te miért vagy itt?

– Miért? Hol kellene lennem? – kérdezte vissza Beatrix a lehető legtürelmesebben.

– Hát odafenn a betegünk mellett.

– Odafenn már nincs senki. Vagyis van, Maris, hogy rendbe szedje a hálódát.

– Tessék? De... – Anna szája elé kapta kezét, és rémülten nézte nővérét, ám Kamillát kezdte idegesíteni idősebb lánya rébusza, s talán erélyesebben szólt rá, mint kellett volna.

– Bea! Mi ez az egész? Nem látod, hogy halálra rémítéd húgodat?

A lány nyelt egyet mielőtt válaszolt, s megadóan tárta szét karjait.

– Felépült és saját lábán távozott a betegágyából.

– Ez igaz? – Anna örömjongásba tört ki, akár egy gyermek. De hiszen az is volt. És éppen ezért, Beatrix remélte, Máté is így tekint rá. – Hol van? Hol van most?

– Nem tudom – felelte a lány.

Anna meg sem várta még ezt a választ sem, csak nagy sebesen rohant ki az ajtón. Nem sokat törődött a hóval, a hideggel, csak futott, ahogyan bírt, előbb a cselédszárny felé, de mikor nem találta ott a férfit, egyenesen az istállóba ment. Mikor megpillantotta Mátét Jánossal az egyik ló mellett ácsorogni, gondolkodás nélkül, boldogságtól sugárzó arccal repült hozzá, és belevetette magát annak karjaiba. Nem sokat törődött illemmel, vagy épp a szolgálok megbotránkozásával, ahogy senki mással sem. Csak Mátét látta, csak ő létezett a számára. Az a daliás termet, erős karok, szomorú szem, az a határozott jellem, az első pillanatban levette lábáról. Most pedig, akárhogy próbálta titkolni – ami nem is volt igaz, hiszen jellemében épp a spontaneitás volt a fő –, úgy ölelte a férfit, ahogy még soha senkit ezen a világon.

– Kisasszony! – Máté döbbsen tartotta a lányt, és zavartan próbált kibontakozni karjaiból. Ám Anna nem hagyta, újra és újra magához vonta, miközben elrebegezte mennyire örül, hogy felépült végre. És csak akkor volt hajlandó enyhíteni szorításán és meghátrálni kicsit, mikor János valami különös artikulátlan köhögést produkált, ami inkább hatott nevetésnek.

Máté vetett is rá egy szigorú pillantást, de megkönnyebbulten nyugtázta, hogy sikerült távolabb lépnie a leány rajongó kezeiből. Még éppen időben, mert a báró abban a pillanatban toppant be az istálló kapuján, és fellélegezve nyugtázta lovásza állapotát.

– No hát, ez derék! – szólt, és mikor odaért hozzájuk, kezét nyújtott Máténak. – Már attól féltünk, hogy sosem tér magához.

– Életemet leányának köszönhetem, akinél gondosabb ápolót nemigen ismerek – fogadta el a feléje nyújtott jobbot a lovász. – Nem tudom neki eléggé megköszönni, amit értem tett. – Mindezt úgy mondta, hogy abból ki lehetett hallani azt is, hogy még inkább szerette volna, ha sosem tér magához, és örök révületben marad csodaszép emlékeivel. Ám erre nem figyelt fel senki, kiváltképp Anna, aki egyre-másra próbált Máté közelébe férközni, hozzá érni, ránevetni, vagy csak valamely módon felhívni magára figyelmét. De a férfi most oly könnyedén lerázta, akár egy rossz gyermeket, s figyelmét egészen a báró felé fordította.

– Bocsássa meg uram, hogy elrontottam az estélyüket, s egyben köszönöm, hogy házába fogadott, s még ily lelkiismeretes ápolót is biztosított számomra.

– Nekem pedig a szobámat. Ugye? – kurjantott bele Anna, mire Máté meghajtotta fejét.

– S kegyednek is, hogy átadta szobáját. Higgye el, ha tudatomnál lettem volna, nem fogadom el eme ajándékot.

– Mégis miért nem? – biggyesztette le ajkait a lány.

– Mivel ez nem vall úriemberi viselkedésre.

– Ah, csupán ezért? – Anna felnevetett, és lágyan megérintette a lovász karját. – Szívesen tettem, s megtenném újra. – Közben pedig már arra gondolt, milyen jó érzés lesz este úgy ágyba bújni, hogy tudja, előtte pár órával még maga Máté feküdt benne.

De a férfi ismét elfordult tőle, és Károlyhoz intézte szavait. – Báróúr! János mesélte az imént, hogy a fiatal gróf, akivel az incidensem történt, nemkívánatos személy lett a háznál. Kérem bocsássa meg, de erre semmi szükség. Higgye el, a fiú nem tett semmi olyat, amivel ne értenék egyet, ha a helyében lennék. Miattam igazán nem szükséges, hogy...

– De igen! Hisz kis híján megölte magát – erősködött Anna, amire a báró is rákontrázott.

– Szükség volt rá nagyon is. Annácska – valljuk be – így is igen szeszélyes, nincs szükség, hogy egy ilyen... meggondolatlan ifjú legyen a közelébe. És ezzel nem magát védem, mert nem olyannak látszik, aki ezt igényli, hanem a lányaimat, s ezt megértheti.

Máté a válaszra meghajtotta magát, s többet nem beszélt az esetről.

Nem úgy Anna, aki egyfolytában hálát várt a férfitől, s megpróbálta kivívni osztatlan figyelmét. Még apja sem próbálta féken tartani, bár némileg csitítani tudott hevességén.

– Leányom! Ha édesanyád látna, úgy vélem, egy életre szobádba zárna. Úgy hát viselkedj úrilányhoz méltón, s ne csüngj senkin ilyen látványos elragadtatással.

A szavak megdöbentették mindnyájukat, s Máté nyugtázta magában, eme jelenet nem illik nyilvánosságra, s nem is tartozik rá. Ezért biccentett egyet, és szótlánul kísétált a kapun.

4.

A tél lassan telt. Máté egyre kevesebbszer fordult meg a házban, s ha lehet kerülte mindkét lányt. Bár Beatrixot egyre inkább csodálta, saját érdekében tartotta magát távol tőle, hogy akár csak egy pillanatra is, de kettesben maradjanak. Ha erre mégis sor került – lévén, hogy Máté már nem csak lovász volt, de testőr, gardedám is –, próbált távolságtartó lenni, mégis eleget tett Beatrix óhajainak azzal, ahogy a kezét csókolta, ahogy ránézett, ahogy legeltette rajta elgondolkodó tekintetét, s leginkább azzal, ahogy bánt vele. Vállszélességgel állt mellette, bármilyen vitás ügyről is esett szó. Mivel a lánynak megfontolt, érett, józan gondolatai voltak, így ez nem is volt nehéz feladat. Annál inkább, mikor maga a báró és neje mutattak közönyt első leányuk iránt, s magasztalták a sorsot Annáért. Olyankor Máté sem igen tehetett egyebet, mint részvétellel pillantott Beatrixra, és fájdalomát sajátjának tudta. Vagy egyszerűen odasétált mellé, minden előzmény nélkül megfogta ujjait, szájához emelte és csókot lehelt rá.

Persze ez döbbenetet váltott ki a jelenlévőkből, és magyarázatot vártak, amire Máté csupán annyi feleletet adott, hogy: – Bár Beatrix már nem gyermek és nem szorul szülei folytonos dicséretére, de mivel ő maga neki köszönheti életét, így kötelessége némán is megkövetni őt.

Ezt mindenki elfogadta, s míg szavai a bárónál rokonszenvet váltottak ki, Kamilla kezdte egyre ellenségesebben szemlélni, hisz nem elég, hogy burkoltak kioktatja őket, még Annát is megfosztja a gazdag udvarlóktól. Mert a leány úgy csüngött a lovászon, hogy saját jegyesén sem csünghetne jobban. És ha társaságba mentek, vagy hozzájuk jöttek vendégek, a kislányt már nem foglalta le egyetlen udvarlója sem. Tekintete folyton Mátét figyelte, s ha csak tehetette odaosont mellé, hogy szavát hallja.

Ebben is különbözött nővérétől, mert az sokkal szolidabban rajongott. Csupán pillantásával zargatta Mátét, aki mindannyiszor állta is, és egy lágy mosolyt küldött, amikor nem figyelte senki.

Máté amúgy ugyanolyan merengő és elmélázó volt esténként, mikor egymaga ült kint az istálló előtt és a csillagokat nézte. Gondolatai hasonlóképpen elkalandoztak, mint eddig, és akárhogyan

próbálta, ezután sem tudta kiverni fejéből. És ami számára a legrosszabb volt, mint egy előjel, nap mint nap Eszterről álmódott. Hol csak egy képként jelent meg gondolataiban, de volt, hogy emlékeit élesztette újra. Ilyenkor kinszenvedés volt számára az ébredés, nem különben a reggel, amit idegenként kellett kezdenie. Mégsem szólt, még csak nem is tett említést múltjáról többet Beatrixnak sem.

Ám ha ő nem, a múltja kísértette, s ez aznap nyilvánult meg, mikor a Brütter lányok és szüleik meghívót kaptak Füzesy gróf új birtokán tartandó bálra.

Épp lovasszánon indultak volna a tópartjára, mikor a futár érkezett, s átadta a lepecsételt levelet a bárónak.

Máté, aki ott állt a hintó mellett, azonnal felismerte a fiút, ezért úgy állt, hogy lehetőleg belőle semmi ne látszódjék. Na nem mintha tartott volna tőle, hogy a futár ráismer, de úgy vélte, jobb az óvatosság.

A báró adott némi pénzt a küldöncnek, majd miután a fiú lóhalálában távozott, Károly felnyitotta a levelet. – Nocsak! – mormogta, miközben annak tartalmát olvasta.

– Mi az, apus? – érdeklődött Anna, és esze ágában nem volt beszállni a szánba addig, míg kíváncsisága ki nem elégül.

– Csupán egy meghívó – közölte a báró, és további magyarázat helyett átadta a levelet lányának.

Anna felsikoltott örömeiben, és rajongva lobogtatta a levelet nővére felé. – Bálba megyünk!

– Miféle bálba? – tudakolta Kamilla, miközben beszállt Beatrix mellé a szánba.

– Füzesy Tamás gróf hívott meg bennünket egy házavató álarcosbálba – felelte Anna izgatottan. – Pár nap múlva esedékes, s elnézést kér, amiért nem értesített bennünket előbb.

A név megütötte Máté fülét, és abban a pillanatban ledermedt döbbenetében. A véletlen sem okozhatott volna számára nagyobb meglepetést, mint az, hogy a grófot a közelben tudta. Nem értette, miért történt így, ahogy azt sem, hogyan fogja tudni kihúzni magát a megjelenés alól. Mert, hogy Anna ragaszkodni fog kíséretéhez, abban biztos volt.

– Mégis, miféle házavató? – értetlenkedett Kamilla a ruháját igazgatva. – Ha jól tudom, a grófnak alföldön van birtoka, s nem

errefelé. Oda pedig az út jócskán meghaladja azt az időt, ami ilyen körülmények között a célhoz érkeztethetne bennünket időre.

– A cím a környékből való, a Gerecse lábánál lévő Héreg mellől – nyugtázta a báró, miközben ő maga is beszállt a szánba, éppen feleségével szemben.

Máté szemei kikerekedtek a szavak hallatán, és legszívesebben világgá szaladt volna. Vagy inkább minden részletről kikérdezné azokat, akik bármit is tudnak mind a grófról, mind pedig a házról, amibe költözött. Mégis hallgatott, s kivárt.

– Nocsak! Mégis kinek a birtokára költözött? – Kamilla intett Annának is, hogy szálljon be végre, de közben tovább firtatta a levélben írtakat. – Ha jól tudom, Héreg egy aprócska falu nem olyan messze. Kinek volt arrafelé birtoka?

– Ha jól vagyok értesülve, Burry Péter gróf tudhatta magáénak azt a környéket – felelte a báró, miközben rápillantott Máté halálra vált arcára. S mikor abból nyugtázta a magának való dolgokat, ismét felesége felé irányította figyelmét. – Füzesy gróf nyilván egyszerre kívánja ünnepelni visszatérését, s a birtok megvételét. Bár, ha jól tudom, valamiféle rokonság is van a gróf és a Burry család között.

– Apus! Hogy maga milyen jól tájékozott! – Anna kezét nyújtotta Máténak, aki révetegen fogta meg, s öntudatlanul segített neki beszállni. Még rajongó pillantásait sem vette észre, olyannyira elmerült gondolataiban.

Automatikusan ült fel a bakra, s egy szót sem szólt egész úton. Bánta is ő, miféle beszélgetés folyik a szánban, meg sem hallotta, ahogy Ferenc szölongatásait sem. Még az azelőtt csodásnak tartott tájat sem bámulta meg, s nem szívta magába a tél jellegzetes illatát. Hallgatott, s eme csendben több volt a mondandó, mint bármely beszédben.

– Jól vagy, fiam? – bökte oldalba az öreg, mikor már nem bírta elviselni szótlanságát.

Máté odapillantott, mint aki csak akkor ébredt tudatára jelenlétének, s bizonytalanul bólintott.

– Biztosan? Igen betegnek láccol.

– Semmi bajom.

Bár a felelet kurta volt, Ferenc nem firtatta többet. Hagyta, hogy a férfi elmerüljön gondolataiban, s valahová nagyon messzire vigye a szíve. Mert, hogy az repítette, abban egészen biztos volt.

Hamarosan megérkeztek a befagyott tatai tó partjára. Máté leugrott a bakról, és kezét nyújtotta a lányoknak és Kamillának a leszálláshoz, majd ahogy szokta, ahogy a hölgyek elvárták tőle, karját nyújtotta a sétához. S míg Anna hevesen, rajongva karolt belé, addig Beatrix maga volt a gyöngéd érzékiség. Most azonban ez sem tudta Mátét jobb kedvre deríteni. Komoran, magába roskadva ballagott a lányokkal, s egyre csak a messzi távot pásztázta, mintha csak ott keresné megnyugvásának varázsát. De hiába nézte, csak azt érte el vele, hogy Beatrix aggódni kezdett, Anna pedig nekiállt fecsegni, akár egy rossz vénasszony.

– Bea! Még ruhát is kell választanunk a bálra. Te milyet szeretnél? Valami igazán elragadó kell! Én valami királylányost szeretnék, az lenne igazán hozzám való. Ugye apus? – hátrapillantott szüleire, akik kart karba öltve lépkedtek mögöttük a letisztított járdán.

– Igen, drágám! – felelte a báró. – De a meghívóban az állt, hogy olyan jelmez legyen, amiben az illető nem ismerhető fel.

– Mégis miért? – ámuldozott a kislány. – Milyen képtelenség ez? Már miért ne lehetne az arcomat mutatni, ha én úgy szeretném?

– Ez bizonyára valami olyan szeszély, amit barátunk a tengeren túlról hozott haza. Számomra még az is rejtély, mikor érkezett meg évek óta tartó száműzetéséből.

– Száműzetés? – A két lány egyszerre fordult hátra döbbenetükben, s maga Máté is így tett, mert a történet eme részét nem ismerte. Így megálltak, s megvárták míg a báró és neje egészen közel ért hozzájuk.

– Apám, ezt hogy érti? – tudakolta Beatrix kíváncsian. – Bár nagyon régen nem láttam a grófot, de nem olyannak tűnt, mint aki gonoszságot követett volna el, hogy száműzzék.

– Mert száműzetése önkéntes volt – nyugtázta Károly. – Állítólag üzleti ügyeit intézte, s emiatt távozott az országból Kérey gróf támogatásával. Ő irányította, merre érdemes mennie, hol kellene kiépítenie vállalkozását. Ennek már hét éve. S azóta hírét sem hallottuk.

– Hét év? – ámult el Anna a fejét rázva. – Hét évig volt távol?

– Hát, valójában nem tudom, mikor érkezett haza, de ha sokkal előbb jött volna, arról bizonyára valahonnan kaptunk volna hírt.

Máté összehúzta szemöldökét, és nem szólt egyetlen szót sem, csupán magában nyugtázta a hallottakat. Úgy vélte, minél kevesebbet

tud, annál jobban jár, s mégis. Ha már a felét hallotta a történetnek, hát az egész akarta, s alig bírta eme szomját csillapítani.

Mintha Károly is látta volna rajta, tovább szőtte mondatait. – Ha hihetünk a pletykáknak, sokáig tartózkodott Burry Péter grófnál és nejenél is külföldi utazásai során. Talán úgy egyeztek meg, hogy megvásárolhatja itteni birtokát, amennyiben le kíván telepedni. De majd a bálon, nyilván minden részletet megtudunk.

Ismét egy kimondott, régen elfeledett név, mely oly fájdalmasan nyílt szívébe minden hallomáskor, hogy azt hitte, elájul belé. Csak nehezen támolygott tovább, s próbálta tartani magát, amennyire ez lehetséges volt. Magán érezte Beatrix kérdő tekintetét, de még annyira sem méltatta, hogy viszonozza azt.

Így sétáltak jó darabon, míg a hó el volt takarítva. De egy részen elzárta az utat, így vissza kellett fordulniuk.

Egyedül Anna nem gondolta, hogy a sétának itt be kell fejeződnie, és hirtelen kibontakozott Máté karjából, majd lehajolt, és a buckáról egy marék havat vett kezébe, melyet jókedvűen vágott Máté merengő arcába.

– Anna! – szólt rá Kamilla ijedt rosszallással, és látszott rajta, nehezen bírja megállni, hogy meg ne feddje jobban rakoncátlan leányát. Mégsem mozdult, csupán a fejét rázta Anna lehetetlen viselkedésétől.

A lány azonban csak kuncogott, és már egy másik golyót formált kezében. Máté nem kívánta azt magának, ahogy az előzőt sem. Le is törölte arcáról, s oly szúrósan, rendreutasítón pillantott a gyerekekre, hogy az megállt mozdulatában, és sajnálkozva dobta vissza a hóhalmzta a többi közé. Majd hízelkedve bújt vissza a férfi karjához.

– Ugyan! Ne haragudjon már! Csak tréfáltam.

– Nem haragszom. – Máténak még a hangja is egészen más volt, sokkal csendesebb, mintha megszólalni is nehezebbre esne. Nem beszélve vértelen arcáról, s bánatos szemeiről, melyet nem is igen emelt azután senkire.

A szülők ezt Anna szertelenségének tulajdonították, ahogy maga a leány is, csupán Beatrix látta meg benne azt a fájdalmat, aminek visszatükröződésében ezerszer kevésbé, darabjaira bontva kapta vissza a férfiban dülő érzéseket. Ha lehet, még erősebben szorította karját, csakhogy az érezze, nincs egyedül.

Am Máténak ezen tudattal is nehezebbre esett minden lépés, minden

perc, melyet rezzenéstelen arccal kellett eltöltenie, s nem mutathatta ki fájdalmit, nem ordíthatott bele a világba, hogy sebe enyhülni tudjon. Alig várta, hogy szobája magányában legyen, vagy felpattanva az egyik kancára, végigvágasson a város eldugott részein. Csak ez éllette, ez tartotta benne a lelket. Hiszen lassan tizenkét éve, hogy élete száznyolcvan fokos fordulatot vett, és hátat fordított mindannak, amit egykor annyira szeretett.

Nem bánta meg, egy percig sem bánta döntéseit, csupán olyan mértékben törtek benne felszínre a múlt boldog percei, hogy a mostani élete ahhoz képest nem is élet, csak vegetáció. Innen nézve pedig értelmét sem látta.

Füzesy Tamás gróf, Burry Péter gróf... a legtöbbjük számára csak nevek, neki viszont egy darabot jelentett önmagából.

Miután a kocsis megállította a szánt a házuk előtt, és Máté segítségével mindnyájan leszállhattak, a báró beinvitálta valamennyiüket egy forró teára.

Anna boldogan tapsolt, Kamilla pedig indult intézkedni. Csak Máté állt ott olyan szerencsétlenül, hogy Beatrixnak megesett rajta a szíve.

– Jól van? – kérdezte tőle a lehető leghalkabban, bár így sem kerülhette el, hogy a többiek is hallják.

Máté úgy nézett le rá, mintha abban a pillanatban ébredt volna tudatára. Bólintott egyet, de ezzel nemhogy megnyugtatta volna, sokkal idegesebbé tette a lányt. Főleg akkor, mikor a férfi Károlyhoz fordult komoran, s hangja sokkal inkább nemesibben csengett, mint eddig bármikor.

– Bocsássa meg, báró, de bármennyire öröömre szolgál meghívása, el kell utasítanom. Ha megengedi, inkább magamban lennék, s a dolgom után néznék. – Nem várt feleletet, csak meghajtotta magát mindnyájuk előtt, és sietős, öblös léptekkel otthagya őket. Nem látta meglepett arcukat, ahogy nem foglalkozott az újabb hóeséssel sem, ami kellemetlen erősséggel kezdett hullni az égből. Előbb a cselédszárnyba ment a szobájába, de nem találta helyét, ezért az istállóhoz baktatott, ott némán, szótlanul – János legnagyobb döbbenetére – felnyergelte Nádort, kivezette a szabadba, felpattant rá, és elvágatott a még nyitott kapun át.

Bár az út havas volt, Máté nem törődött vele, minél előbb olyan helyen akart lenni, ahol érezheti a bús magány örömét. Száguldott,

amilyen tempóval csak tudott, míg el nem érte a tatai nagy tó erdővel borított, nyers terepű részét. Oda nem járt senki, csupán a favágók, de ilyen időben azok is inkább otthon melegedtek a tűznél.

Máté leszállt Nádorról, száránál fogva kikötötte egy fához, majd elindult még mélyebbre a sűrűben. Nem nézett lába el, nem foglalkozott sem a buckákkal, sem a letörött ágakkal, mik útját szegték. Bukdácsolva, de eljutott egy látszólag ember által még nem járt terepre. Addigra kabátja már fehér volt a hótól, csizmája átázott, kezeit, arcát a dér pirossága fedte. Hirtelen földre rogyott, s mint aki megtört lelkében, az égre nézett, s könnyáztatta arccal elordította magát.

Kiáltása betöltötte az erdő csendjét, s ha valaki a közelben lett volna, szíve szakad hallatától. Olyan mély fájdalom járta át minden hangját, hogy félő volt, túl sem éli. Mikor pedig csillapult, úgy tört rá a zokogás, ahogy még akkor sem, mikor a harcmezőn karjai között halt meg akkori legjobb barátja. Arcát kezeibe temette, s hagyta, hogy elárassza, hogy kiadhassa magából. Nem gondolt másra, csakis a nevekre, s a hozzájuk tartozó emlékképekre, melyek kísértették évek óta. De nem csak rájuk, mert akárhányszor azokra gondolt, egy szépséges, pirosposzsgás arc jelent meg előtte, ragyogó égszínkék szemekkel, csodás ruhában, s piros ajkán mosollyal.

– „Máté!” – hallotta hangját még most is, azt az édes dallamot, melyet sosem tudna feledni, s mely mindig úgy szól, ahogy azelőtt.

Percek, hosszú percek teltek el mozdulatlanul. Máté lassan megnyugodott, s már felfigyelt a körülötte lévő életre is. Hallotta Nádor türelmetlen, fázós prüszkölését, a hóesés halk neszeit, az ágak recsenését, s kezdett ismét magához térni. Újból felpillantott az égre, majd havat vett reszkető kezébe, és megmosta vele könnyáztatta arcát. Csak azután állt fel, s reszkető lábakon, mint aki másnapos, tántorgott vissza a pejhez. Megcirógatta nagy fejét, hozzádöntötte homlokát, majd egy mély sóhajjal lezárta gyengeségét. Felpattant Nádorra, és ügetve mentek vissza a Brütter házhoz.

*B*eatrix izgatottan, idegesen toporgott az istállóban. Képtelen volt megnyugodni. Már egy órája, hogy Máté elvitte Nádort, s azóta hír sincs felőle. Még János sem tudta hová ment, és ugyanúgy meglepte őt is viselkedése. Aggódott, látszott rajta, mert miközben ellátta a lovakat, egyre az ajtót leste, mikor érkezik vissza barátja. De

ugyanúgy aggódott Beatrix is, és nem törődve taftruhája aljával, fel-alá rótt a köröket. Néha odanézett Jánosra, vagy felkapta fejét egy kinti zajra, s csalódottan sétálgatott tovább, mikor rájött, tévedett.

Amúgy is nehéz volt kiszabadulnia a házból úgy, hogy húga ne kövesse, vagy ne jöjjön rá, miért is óhajtott a hóban, hidegben levegőzni. Nem beszélve szüleiről, akik igen különös arcot vágtak eme terve hallatán. Mégsem akadályozták, s ez jócskán megkönnyítette dolgát. Ám Mátét hiába kereste, sehol nem akadt nyomára, s mikor János elmesélte távozását, a vére is meghűlt hirtelen. Azóta járkált fel-alá, s türelme egyre fogyott.

Mikor azonban nyílt az istálló ajtaja, előbb halálra dermedt, majd olyan hevesen kezdett dobogni a szíve, hogy attól félt, más is hallja.

Máté belépett, s nyúzott, átfagyott arca láttán a lányt elkapta a rémület. Legszívesebben odarohant volna hozzá, s talán ha János nem lett volna jelent, meg is teszi. Így azonban csak állt mozdulatlanul, s várta, hogy valami átlendítse a kialakult holtpontján.

– Hol a csudában voltál? – szólalt meg János, s odaugrott, hogy kivegye Máté átfagyott kezéből a kantárt, és ellássa Nádort. Közben vissza-visszanézett, de mikor látta, hogy barátja nincs épp beszédes kedvében, nem zargatta.

Beatrix azonban nem így gondolta. Reszketve az aggodalomtól odament Máté elé, és megragadva karját felnézett rá. – Hol volt? Már halálra idegeskedtem magam. Azt hittem... azt hittem valami baja esett.

– Semmi bajom – nyugtázta a férfi fásultan, majd ugyanazon mozdulattal el is hagyta a helyiséget, és hatalmas léptekkel tartott szobája felé.

Beatrix oda is követte, és mielőtt Máté becsukhatta volna az ajtót, besurrant rajta, és elhatározással – hogy kideríti, mi ez az egész – figyelte lovászát. Egy darabig csendben, majd mikor Máté egyre másra vette le magáról átnedvesedett ruhadarabjait, hirtelen megszólalt, mintha csak figyelmeztetné, nincs egyedül.

– Hol járt?

Máté egy pillanatra megállt a vetkőzésben, mert a szavak megütötték fülét, s kiérezte bennük a kíváncsiság mellett az aggodást. Mégsem felelt, csak elkezdte kigombolni fehér, testére tapadt ingét.

– Mégis, hol a csudában volt? – Ez a kérdés már türelmetlenebbre sikeredett, s hozzá Beatrix oda is állt közvetlenül a férfi elé.

Máté nem akart felelni, de a lány égő tekintete arra készítette, szóljon hozzá, különben lehet, örökre magára haragítja. De mit mondhatna? Az igazat semmiképp. Így elég kurtán válaszolt. – Számít az?

– Hogyne számítana? – A lány lehalkította hangját. – Hát nem tudja? Majd belehaltam, hogy sehol nem találtam. – Ujjával lágyan megérintette Máté kézfejét, és egészen ijedt arcot vágott. – Te jó ég! Maga jéghideg! – Azzal felemelte kezét, és megérintette a férfi arcát, mely szintén kellően hűvös volt hozzá, hogy kétségbe ejtsék Beatrixot. – Hol járt? – Az ismételt kérdéssel együtt néhány könnyecsepp is lehullott szeméből, s már meg sem próbálta eltitkolni félelmét. – Mit akart tenni?

A csend nagyot dobbant a szobában, és mellbe vágta mindkettejüket. Máté merengve horgasztotta le fejét, és tudta, semmit nem tehet, ahogy Bea is, hogy addig el nem mozdul, míg nem hallja az igazságot. Csupán azt nem tudta, ez az igazság mennyire fájna majd, s valóban meg akar-e küzdeni ennek démonjaival. Mégis! Ha Mátéra nézett, sokkal inkább látta benne a segélykiáltást most, mint eddig bármikor. Ő pedig szégyellné magát, és ki sem bírná, ha nem nyújtaná felé kezét, hogy segítsen. És amúgy is, neki már nincs senkije úgysem rajta kívül, aki legalább egy kicsit szeretné és becsülné.

– *B*ocsásson meg! – Máté felsóhajtott, hideg tenyerébe vette Beatrix ujjait, és olyan szorosan fogta, hogy az érezze, mindez nem kapcsolatos vele, hogy ettől közöttük semmi nem változik. De látta, a mozdulat kevés, ezért az ágyához vezette a lányt, leültette rá, majd helyet foglalt mellette ő is. Újból megfogta a remegő kacsót, és egy forró csókot lehelt rá, csak azután nézett a lány bánatos szemeibe. – Nem akartam, hogy aggódjék miattam. Hiszen nem történt semmi.

– Hogy nem? Ugy rohant el, olyan gyorsan, és hiába kerestem. János pedig mondta, hogy meg sem hallotta őt, úgy vágatott el Nádorral. Ha nem lenne baj, ön sem tett volna így. És éppen Nádorral, aki nem enged senkit a hátára. Mit gondol, mit éreztem?

– Sajnálom. Nem gondoltam, hogy így kegyedre ijesztek. Bocsássa meg! Nádorral pedig nincs baj, egy kezesbárány, és hogy végképp

betörjük, nem árt neki néha az ilyen kiruccanás.

– Kiruccanás? Ön kis híján jéggé fagyott. – Most Beatrix melegítette a férfi kezét, de közben nem múlt el remegése. – Legyen őszinte! Miért ment el, és mit akart tenni?

Máté válasz helyett kihúzta kezét a lányéból, és az ajtóhoz sétált. – Jobb lesz, ha megy, mert nem akarom kompromittálni.

– S ha nem megyek? – kérdezte a lány, de azért felállt, és tett néhány lépést a kijárat felé.

– Mégis jobb, ha teszi. Nem miattam, hiszen tudja, kedvelem a társaságát, de kegyed hírének nem tenne jót, ha a szolgálók arról pusmogának, hogy a lovással van egy zárt szobában.

Beatrix arcáról lerítt, hogy bár minden szavában igazat ad Máténak, mégsem fűlik hozzá a foga, hogy ilyen eltérítő szöveggel etessék. Ezért felemelte fejét, s hullámzó kebelével lépett egészen közel a férfihoz. – Azt mondja, félti a jóhíreimet? S ez valóban igaz? – Mikor Máté erre igennel felelt, a lány folytatta. – Ez esetben elmegyek, azzal a feltétellel, hogy elmondja, miért viharzott el, és mit akart tenni? – ismételte a kérdést újra.

Máté arcizmai megfeszültek, s egész testében átfutott valami különös tompultság. Elfordította fejét, majd ő maga is messzire lépett a lánytól, mielőtt bármit is mondott volna. Ingét ledobta magáról, s így látni engedte azt, amit hölgynek nem lenne szabad. Ezzel azonban egyikük sem igen törődött, hiszen Beatrix ennél jóval többet is felfedezett már a férfiből. Azért az illendőség kedvéért lesütötte szemeit, de egy tapodtat sem mozdult.

– Mit akar, mit mondjak? – suttogta Máté keserűen. – Hogy vannak dolgok, amik meghaladják erőmet? Hogy néha magam sem tudom, mi végre ez a színjátszás, s miért nem térhetek vissza bús magányomba? Nem vágyom úr lenni, s legkevésbé akarom húga rajongó figyelmét. Kegyedet sem kértem, s nem is kérhetem, hogy többre tartson, mint amennyit érek. Ne aggódjon, ne sírjon értem! Hiszen nem vagyok más, csak egy nincstelen szolga.

Új inget halászott elő szekrényéből, magára vette, majd visszasétált a lányhoz. Lenézett borús homlokára, görbülő szájára, és lágyan megfogta kacsóját, majd sokkal melegebben folytatta, mint eddig. – Kedves! Kegyed a napfény itt nekem, s életem megmentője. Ne higgye, hogy a hálátlanság mondatja mindezt velem. Csupán... csupán szeretném magam mögött tudni emlékeimet, melyek minden

nappal egyre erősebben követelnek maguknak szabad utat. Néha úgy érzem, nem bírom terheiket. – Szájához emelte a hosszú, fehér ujjakat, és csókot lehelt rájuk, hogy eltakarhassa arcát a kíváncsi tekintet elől. – Bocsássa meg, ha ezzel gondot okoztam! Kegyedet egy pillanatra sem akartam bántani. Többet jelent egyetlen mosolya, sem hogy azt lekonyulni lássam.

– S úgy hiszi, ezt elhiszem? Hiszen csak szóterelés, hogy ne kelljen kérdésemre egyenes feleletet adnia. S még szememre veti, hogy érzelmeim vannak ön iránt – érvelt a lány, de kezét nem húzta el, inkább ő is rátette sajátját, s még közelebb húzódott a férfihez. – Kérem, könyörgöm, ne bántson többé azzal, hogy így rám ijeszt! S ne mondja, hogy felejtsem el, mert úgysem tudnám.

5.

*H*a az érzések kavalkádjának lehetne parancsolni, Máté bizonyára megteszi, de mivel bizonytalansága és vak reménye erősebb volt nála, így hagyta, hogy az események vigyék, hajtsák előre a mindennapokat. Mint egy riadt gyermek, úgy félt az előtte álló báltól, s elhatározta, történjék bármi, nem enged, és kimarad mind az előkészületekből, mind a mulatságból. Úgy gondolta, ha kellően bizonyítja alacsony származását, majd megriadnak tőle, és végre a helyén kezelik, ami azt eredményezi majd, hogy elmaradhat a Füzesy bálról.

Ezt remélte, de tervei nem váltak valóra. Azon a héten már alig látta a lányokat és a báróékat, így nem volt kinek csalódást okozni. Viszont a bál reggelén meglepetésként érte, hogy Anna egy jelmezt küldött neki, amit saját kezével választott ki, tervezett meg, s éppen úgy illett rá, mintha egyszer is felpróbálta volna.

És ha ez nem lett volna elég, még aznap délelőtt Beatrix is megjelent az istállóban, épp mikor almozta a lovak helyét. Eleinte elácsorgott és nézte munkáját, majd egyre közelebb lépkedett, hogy a férfi jól hallja szavait.

– Látom, készülődik a ma esti bátra. – Mikor erre Máté nem felelt, tovább szötte beszédét. – Ha jól tudom, húgom elküldte már önnek jelmezét. Remélem, megfelel, s nincs ellene kifogás, hogy ön nélkül készült el. – Mivel a férfi még erre sem válaszolt, Beatrix kezdett egészen kétségbe esni. – De ugye eljön? Ugye nem talált ki semmi kifogást? – Reagálás még mindig nem érkezett, ezért a lány bevetette az egyetlen fegyverét. – Ugye nem hagy cserben? Annát körüludvarolják majd lovagjai, szüleim elbeszélgetnek ismerőseikkel, én pedig úgy fogok ott állni egyedül, támasz nélkül, mint egy elárvult gyermek. Akkor haragudni fogok mindenkire, kiváltképp önre, mert nem kísért el, s nem állt pártomra. Mert megtagadott, s mert nem érek önnek annyit, hogy kísérom legyen.

Úgy tűnt, szavainak nincs hatása, ám mikor befejezte, Máté letette kezéből a vasvillát, és lassan közelebb ballagott Beatrixhoz, de még kellő távolságba, hogy szaga ne keltsen undort a hölgyben.

– Úgy beszél, mintha okot adtam volna eme vádakra.

– Nem, még nem – felelte a lány őszintén, de teljes odaadással –,

de látom amit látok, s hiába tagadná, már kiismertem annyira, hogy tudjam, mi jár a fejében.

Máté megadóan bólintott, miközben elnézte az egyre szebben ragyogó lányt. Még sosem látta ennyire szépnak, s ha akarta, ha nem, be kellett vallania, minden nappal egyre csodásabbá vált szemében. Jól állt rajta meleg, prêmes kabátja, amely kihangsúlyozta csillogó tekintetét, pirosposzsgás arcát. – Kegyed igazán kedves. S mivel meghatározta sorsomat, úgy nincs választásom.

Beatrix édesen elmosolyodott. – Akkor hagyja ezt a munkát, s mossa le magáról az istállószagot, hogy este igazi úriemberhez méltón kísérhessen el a bálba!

– Úgy gondolja, szagom elriasztaná az úri népet?

Évődött, ami kissé enyhítette Beatrix nehéz szívét, amit Máté viselkedése miatt érzett. – Nem gondolom, biztos vagyok benne.

– S nem lenne szerencsés? Így legalább elriasztanám a kétértelmű lovagokat kegyedéktől.

– Nos, mivel nekem egy lovagom sem akad soha, feltevése csupán húgomra vonatkozhat. Így hát azt kell, higgyem, őt akarja oltalmazni, s ez által magának tudni.

Máté napok óta először nevetett fel, s tűntek el arcáról a gondok ráncai. – Bocsássa meg, de inkább élnek örök magányban, mint Annácskával.

– Bizonyos ez? Vagy csak azért mondja, hogy engem megnyugtasson?

– Már akkor baj van kettőnk dolgával, ha kegyedet nyugtatnom kell egy ilyen kérdésben, ahelyett hogy bízna bennem.

A lány lesütötte szemeit, és boldog révetegségben húzódott mosoly ajkaira. – Ezt úgy kell értsem, hogy szívében meglett a helyem?

– Talán megvolt mindig is, csupán nem éreztem oly biztosan, mint azóta.

Ez a válasz megtette a magáét. Beatrix jókedvűen, megnyugodva ballagott el, miután megkérte Mátét, legyen kész időben, s legyen oly elegáns, mint egy igazi úr.

Látszat, a férfinak ez járt az eszébe, mégis szó nélkül bólogatott, s szófogadóan le is tette kezéből munkaeszközét, hogy az legyen, aki mindig, egy igazi, ízig-vérig nemes.

Kellett is az idő az elkészülésre, mert a kellemetlen istállószag nehezen akart lemosódni bőréről. Csutakolta, csiszolta, mire

sikerült kellőképp eltompítania illatát.

Ebéd után, amit egyedül költött el, felöltözött, igazgatta magán kalózzjelmezét, s azon tanakodott, miként tudja elrejteni valódi arcát úgy, hogy senki rá ne jöhessen, ő bújék meg mögötte. Mert az a szemtakaró, mely hozzávaló volt, nemigen szolgál ilyesmire. De hiába szöszmötölt ezzel olyan sokat, képtelen volt gondolkodni, mert ahogy múlt az idő, úgy lett egyre feszültebb, idegesebb.

Azon imádkozott, és joggal, hogy Füzesy Tamás ne legyen jelen a bálon. Bár nevetnie kellett, hisz hogyan történhetne meg, hogy valaki elszalassza saját bálját? Mikor ezt is alaposan átrágtá, nem tehetett mást, egy mély sóhaj közepette elindult a hintóhoz, hogy ott várja meg a báróékat.

Még éppen időben érkezett, mert alig néhány perc múlva megjelent Károly, karján feleségével, mögöttük pedig két leánya. Hogy miféle jelmez volt rajtuk, azt nem lehetett tudni, mert pelerinjük eltakarta ruháikat.

Anna nevetgélve sietett Mátéhoz, mégis utolsóként szállt fel a kocsiba, annyira magyarázta jelmezét. Még az sem zavarta, hogy a férfi alig-alig figyelt. De mikor már a hintón ült, és Máté készült, hogy a bakra üljön, olyan hangosan szólt rá, hogy még a báróné is beleremegett.

– Hová megy?

– A bakra – felelte a férfi.

– Dehogy megy oda! – A hangnem parancsoló volt, s ezzel együtt Anna arca is parancsolóvá vált. Kedves szokása volt ez, mióta érezte, hogy Mátéval nemigen bír el másként, mert a kéréseket rendszerint visszautasítja valamilyen ürüggyel. – Ide üljön! – Arrébb csusszant Beatrix mellett, s így csinált helyet a férfinak.

Máté rosszállóan húzta össze szemöldökét, mert semmi kedve nem volt társaságban utazni. Jobban vágyott némi magányra, mielőtt az oroslán barlangjába lép. De mikor nem mozdult, Anna újból rászólt, mint egy szófogadatlan gyermekre. Ezt pedig már nem hagyhatta figyelmen kívül, s a lehető legnyugodtabban válaszolt.

– Ha megengedi, kisasszony, szívesebben helyezkednék el elől a bakon.

– Mi végre? Itt csak kényelmesebb. És mivel kísérőként jön velünk, közénk tartozik. Úgyhogy üljön csak ide!

A báróné kikerekedett szemekkel meredt lányára, a báró viszont

alig észrevehetően vigyorgott, mintha helyeselte volna annak szavait. Ezt Máté is látta, és alig észrevehetően megrázta fejét.

– Báróúr? – kérdezte, mintha csak beleegyezését kérné, ám szinte abban a pillanatban egy sóhaj kíséretében folytatta is. – Kérem, engedje, hogy ellenszegüljek leánya parancsának!

Károly azonban nem kegyelmezett. – Sajnálom, barátom, a kérdés eldöntetett.

Anna mosolygott győzelmén, Kamilla azonban alig bírta elrejteni neheztelését. De nem volt mit tenni, nem másíthatta meg férje szavát, úgy ahogy Máté sem ellenkezhetett tovább. Ezért bemászott a hintó belsejébe, és helyet foglalt Anna mellett. Nem látszott rajta feszültsége, pedig kezdte úgy érezni, azonnal felrobban. Hát még mikor átértek Héreg határába, s vészes közelségbe kerültek a kastélyhoz. Azonban a hintó megálltával ez az érzés tompultságba fulladt.

– Megérkeztünk – jelentette ki Anna izgatottan, és úgy nevetett, mintha mindez csak egy jó tréfa volna. Hagyta magát kisegíteni Máté által, aki kiugrott a kocsiból, hogy kisegítse a bent ülőket, majd karját belefonna testőruk és kísérajuk karjába, húzta volna a bejárat felé.

Máté azonban nem mozdult, egy pillanat tört része alatt élt újra minden elfeledett, homályba vesztett érzést, mozzanatot. Felpillantott az erkélyre, és ott látta a leggyönyörűbb kislányt, a csodás fiatal hölgyet, és a ragyogó asszonyt. Egy másik ablaknál egy daliás, fiatalos, életerős férfit, akinek tekintete tele volt aggodással fia iránt.

Emlékeiben egy mély sóhajt hallatott, majd kijózanodva karját nyújtotta Beatrixnek is, úgy indult meg vele a kastély felé.

Már maga a táj látványa csodálatra méltó volt a Gerecsével körülölelt völgyben, ahogy a tél elkoptatta, mégis édenivé varázsolta mindazt a káprázatot, melyet a szem magába fogadhatott. Mintha a város forгатaga után, itt megállt volna az élet. Bár maga a falu egyszerűnek tűnt, a körötte lévő természetes hegyvonulat tette olyan kincssé, ahol minden nemes szívesen elbújna. A kastély pedig... Még szebb, még csodálatosabb volt, mint amire számítottak. A rézveretes ajtó, a magas timpanon lévő dombormű, a kompozicionális homlokzat, a balusztrád erkély gyönyörű összehatása mesés volt. A kastély mellett pedig kikandikált a téli melegágy, ahol azok a csodaszép rózsák nyíltak, melyek éltették gondozójukat, a világ

legszebb, legragyogóbb rózsaszálát.

Máté szíve összeszorult, majd olyan hevesen kezdett verni, hogy attól tartott, a hölgyek is meghallják. De nem volt ideje ezen rágódni, sem változtatni, mert Anna már húzta őket befelé.

A hallban levették kabátjaikat, melyet egy szobalány vett el tőlük, így láthatóvá vált mindannyiuk jelmeze. Anna, mint édes kis boszorka tetszelgett sötét jelmezében, melyhez a kendő is hozzátartozott. Ha tehette volna, egy seprűt is magával cipel, de anyja erről lebeszélte. Beatrix egyszerű szolgálónak öltözött, melyhez az egyik szobalány szebbik ruháját vette fel. A báró zseké ruhát öltött, s kezében ostort tartott, Kamilla pedig királynőt játszott.

Mindnyájan elégedettnek tüntek, s immár felkészülten léptek beljebb a házigazdához, hogy üdvözöljék. Csupán Máté nem érezte a felkészültség cseppnyi oldódását sem magában, mégis hagyta, hogy irányítsa sorsa, mely – úgy vélte – egyre inkább a süllyesztőbe visz. A lépéseket számlálta, mellyel végzetéhez ér, hiszen biztos volt benne, Füzesy Tamás bizonyosan felismeri. Fejében elképzelve és lejátszotta a jelenetet is, mely után Beatrix és Anna megcsalatoznak benne, ahogyan a báró és a báróné is. Bár ez utóbbit sajnálta legkevésbé.

– Á, üdvözlöm a szép hölgyeket – hallotta meg a teljesen ismeretlen hangot. – Engedjék meg, hogy nagybátyám nevében köszöntsem kegyedéket a környék legcsodásabb kastélyában. S ezt nem csupán azért mondom, mert magam is a családhoz tartozom, hanem mert valóban a legszebbnek gondolom. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam, gróf Füzesy Gábor! – A fiú lehetett úgy húsz-huszonöt éves, s valóban hasonlított valamicskét Tamáshoz, bár sokkal nyeszlettebb és éretlenebb kiadásban. Egy padisah jelmezét viselte, de fejről hiányzott a turbán, hogy illendően üdvözölhesse a vendégeket.

Anna és Beatrix pukedlizett, s Gábor kezét is csókolt nekik, nem mulasztva el, hogy dicsérő szót mondjon jelmezeikre. Majd bemutatta a mellette hercegnő ruhában ácsorgó hűgát, Beátát, s kedves rokonait, Hannát és Krisztinát.

Máté, aki a bemutatkozásnál félreállt, hogy maga elé engedje a bárót és nejét, a szavak hallatán rémülten, halálra válva kereste a menekülést. De amint Károly kezét fogott Gáborral, ugyanazon mozdulattal már Mátét mutatta be. Így a férfinak – mivel nem

óhajtott feltűnést kelteni, s felhívni magára senki figyelmét – maradnia kellett. Még a fiúval való parolát nem is tartotta nehéznek, sem veszélyesnek, mert bár valamennyire ismerték egymást, nagyon régen találkoztak, így Gábor nem is emlékezhetett rá. Nem is tőle tartott, ahogy hűgával kapcsolatban sem volt benne félsz. De ahogy a fiatal, szemtelenül fiatal kislányhoz lépett, hogy meghajoljon és kezét csókoljon, elkapta a remegés. Kalózszeje nem sokat takart arcából, és ahogy Hanna éles, égszínkék szeme ámulva pásztázta végig, abban benne volt minden felismerés, vagyis a felismerés halvány sejtelme.

Az idő megállt, és már nem volt visszaút, ezt Máté is tudta, így hát meghajolt, remegő ujjaival megfogta a felé nyújtott kezét, és egy szívszorítóan meleg csókot lehelt rá. S ha tehette volna, nem csupán ennyit tesz, hanem jóval többet, mert azok a szemek ugyanúgy elkápráztatták ma is. Bár a test más, de a belőle áradó tűz és szeretet ugyanaz.

– Hűgaim – szólt Gábor nyájas hangon, hogy arrafelé is elvégezze a bemutatást, amit előtte a báró eszközölt. – Az úr Szilasi Máté.

– Máté! – Hanna hangja elhalt valahol félúton, ahogy kimondta a nevet, s oly soká hagyta ujjait a férfi tenyerében, hogy Anna kezdte már rosszallani. Igaz, senki nem törődött féltékeny tekintetével, ahogy Máté sem, mert miután sikerült erőt vennie magán és elszakadni a csodás látványtól, reszkető léptekkel, alig élve köszöntötte a másik hölgyet is.

– Kisasszony! – Megfogta az arab ruhába öltözött nő kezét, akinek arcát félig eltakarta a kendő, és szájához emelte, miközben tekintetét el akarta fordítani róla, ám nem tudta.

Szóke haj, gyönyörű szemek, s olyan hasonlatos mindez Eszteréhez. Látta, s itta magába jó darabig.

– Uram! – Krisztina teljesen nyugodtan fogadta Máté látható idegességét, s még kezét is megszorította, mintha emígyen akarná bátorítani. Pedig Máténak nem bátorítás kellett, csupán egy kietlen hely, ahol elbújhat a kíváncsi szemek elől. De mivel olyan nem akadt, így kénytelen volt sodródni az árral, s bizni az égiekben, hogy titkát sosem fedik fel. Bár tudta, mostani helyzetét elnézve, ennek az esélye igen minimális.

Eszter felől akart érdeklődni, félt tőle, hogy őt pillantja meg valahol, mert azt zavaros szíve nemigen viselné el. Így is hatalmas

önuralmába telt, hogy ne ordítson fel fájdalomában. Mégsem szólt, mert nagyon is jól tudta, hogy a leginkább árukkodó jel az lenne. S míg tagad, s tagadásába burkolózik, még mindig van esélye rá, hogy megmenekül.

– Hát Tamás barátunk merre van? – hallotta meg a báró firtató, barátságos hangját, amire Gábor készségesen meg is felelt.

– Hamarosan ő is megjelenik majd, de még van némi elintéznivalója. Addig is, fáradjanak beljebb, és érezzék jól magukat!

Károly bólintott, és intett lányainak, hogy így terelje őket a nagyszalon felé. Azok azonban nem mozdultak, csak miután ismét élvezhették Máté biztonságot nyújtó közelségét.

Maga a terem már jócskán tele volt különböző álruhába bújt vendégekkel. A királynő másától kezdve a bohócig, minden megtalálható volt. Ám akadtak, akik nem voltak jelmezben, mégis úgy belevegyültem a tömegbe, hogy alig lehetett megkülönböztetni őket. Ez javarészt azért lehetett így, mert a legtöbben tündér vagy királynő jelmezbe bújtak, míg a férfiak magát a királyt vagy épp egy hazafi katonát formáztak meg.

Máté egy szabad asztalhoz vezette a lányokat, kihúzta nekik a székeket, majd megállt közvetlenül Beatrix mögött, kezeit az ülés támlájára helyezte, és megpróbálta kiereszteni magából a felgyülemlett feszültséget. De hiába, valahogy nem akart benne múlni sem az idegesség, sem a remegés. Már lábai is gyengülni kezdett, és azon tanakodott, talán neki is le kellene ülnie. De mivel ezzel is helyzetét akarta jellemezni, inkább maradt állva. Közben szórakozásképp – és hogy gondolatait elterelje –, az embereket figyelte. Nem időzött sokat egy-egy jellemen, tekintete hamar tovasiklott, és áldta az eget, amiért több ismerős arcot nem fedezett fel. Viszont olyannyira elmerült eme tevékenységben, hogy észre sem vette, Anna mikor állt mellé, csak hangjára figyelt fel.

– Ismeri azt a lányt? Már jó ideje önt nézi.

Máté előbb Annára pillantott, majd arra, amerre ő is meredt. Nem lepte meg Hanna kíváncsi, néma kérdéssel teli tekintete, de próbált kevésbé tudomást venni róla.

– Helyes kislány – mondta végül, de hangja szokatlanul megremegett, ezért inkább elfordult, és lehajolt Beatrixhoz, hátha belőle némi erőt tud meríteni. – Érdekes bálnak ígérkezik – mondta, de abban a pillanatban rájött, balgaságot művel. Sem szavai, sem

arc kifejezése nem egyezik, s ezzel egészen más képet mutat, mint amit szeretne. Beatrix azonban nem róta fel, csak érdeklődő tekintettel emelte fel fejét, s próbálta meglátni Máté idegességének okát.

– Jól van?

– Persze, remekül. – Hangja már-már lemondóan csengett, főleg mikor Anna még közelebb húzódott hozzá, s kezét is karjára tette.

– Az a lány még mindig magát nézi – közölte, s megannyi féltékenység ült meg szavaiban, amennyinek Máté a negyedét sem kívánta magának.

– Csodásan fénylő kék szeme van, hát hadd tegye.

A válasz nem nyerte el a lány tetszését, s duzzogva vonult arrébb. Arcán látszott az elhatározás, hogy ő akarja féltékennyé tenni a férfit. Csak azzal nem számolt, hogy Mátét jelen pillanatban – s talán egyébként is – mindez hidegen hagyja. Nem figyelt Annára akkor sem, mikor annak első udvarlója megjelent, ahogy akkor sem, mikor már egy egész csapatot gyűjtött maga köré. De Hannát sem akarta nézni, aki mellé Krisztina is hamarosan megérkezett, így inkább a báróék beszélgetésére figyelt, akik egy másik párral éppen Füzesy grófot vesézték ki szóban.

– Ez a kastély öröksége Tamásnak, úgy tudom – fejtette ki egy idősebb, tejfehér hajú, elegáns úr. – Burry Péter hagyta rá, aki nemrég elhunyt.

Máté ijedten, az ájulás környékén nézett egyenesen az öregre, s azt hitte, a szíve is kettéhasad. A feje zúgott, és a legszívesebben megrázta volna a hírhozót, hogy alaposabban kikérdezze. Nehezen is tudott uralkodni magán, mint ahogy nehezére esett minden egyéb, olyannyira összpontosított arra, amit hallott.

– Én magam nem ismertem őket, mivel abban az időben, mikor én még eljártam ide-oda, nemigen lakott itt senki, hacsak nem a gróf fia, Máté. Maga a gróf ritkán tartózkodott itt. Aztán ahogy a gyerek felcseperedett, s ifjú legénnyé vált, úgy tudom, Budára költözött. Akkor töltött itt Burry több időt. Aztán, hogy a fiú elhunyt a szabadságharcban, hamarosan a család elhagyta az országot. Azt mondják, hogy a gróf ott tért nem olyan régen örök nyugalomra.

A világ forogni kezdett Máté körül, és magában azon sajnálkozott, bárcsak őt is elvitte volna a halál, s nem kellene ezen híreket hallania. Tekintete önkéntelenül Hannára tévedt, aki úgy mosolygott

rá, mintha az életében nem lenne semmi gondja.

Hát ennyire érzéketlen lenne eme gyermek, hogy apja halála nem rendíti meg? S Krisztina? Ő sem látszik gyászolóknak, pedig – ha jól értesült – sok éve már sógorának mondhatta a grófot.

Ezen látványtól lehiggadt kissé, de megnyugodni nem tudott. Ám figyelmét elterelte hamarosan a terem ajtajában megjelent Mátyás, az inas, aki felemelt fejvel tekintett körbe. Máté hirtelen elfordult, csakhogy pásztázása közben az öreg nehogy észrevegye rajta régi vonásait. De szerencséje volt, mert Mátyás kevésbé foglalkozott a vendégekkel, sokkal inkább kötelességével, mely egy bejelentés volt. Így, miután botjával koppintott párat, fennhangon tette dolgát.

– Gróf Füzesy Tamás és hitvese, Füzesy grófné.

A teremben hatalmas felhördülés támadt, hiszen ahogy ezidáig tudni lehetett, Tamás nem nősült meg. Mégis, mindezt cáfolni látszott már maga a jelenet is, ahogy a gróf karján vezette a terem közepébe azt a fiatal, bájol teremtést, aki fekete ruhát viselt, s szemében még ott látszottak a nemrégiben elhullajtott könnyek.

Minden tekintet az érkezőkre meredt, s azt várták, hogy úgy tesznek, mintha ez is a jelmezbál része lenne. De hiába. Mind Tamás, mind ifjú neje arca komor és borús maradt.

Mennyire nem változott semmit a néhány év alatt, s mennyivel durvább lett azelőtt csiszolatlan jelleme. Legalábbis Máté így látta a távolból, s valamiért biztos volt benne, így is van. Mégis, akár órákat képes lett volna eltölteni azzal, hogy messziről figyelni és lerajzolja képzeletben az egykori és a mai Tamást, ha ezzel hosszabbíthatná közelségének idejét.

Gábor volt, aki tudatára ébredve sietett hozzájuk, és ott a nyilvánosság előtt kérte számon nagybátyját, s így nyilvánvalóvá vált, ő maga sem tudott a frigyről. – Micsoda izléstelen tréfa ez? – Hangja sértő volt, és direkt hangos, hogy mások is hallják.

– Ez nem tréfa – közölte vele a gróf, azzal a táncparkett közepére vezette párját nem törődve sem öccsével, sem a többi vendéggel. Csak biccentett a zenekar felé, mire felcsendül a zene, s az ifjú pár eljárta a világ legmeghatóbb keringőjét.

Máté is ugyanúgy ámulattal nézte a jelenetet, mint mindenki más, s hallotta az emberek félhangosan kimondott szavait. „Milyen szép pár!”, „Be csodásan táncolnak!”.

Mikor a zenekar a szám végén elcsendesedett, Tamás odafordult

vendégeihez, miközben szorosan tartotta kedvese kezét.

– Drága barátaim! – szólta kimért, de határozott hangon. – Eme jelmezbált a mulatság kedvéért rendeztük, de közben szörnyű tragédia ért bennünket, mely árnyékot vetett eme bábra. Tudom, sokukat döbbenetként ért a hír, ám apósom kívánsága volt, hogy itt tegyük nyilvánosságra megtörtént házasságkötésünket. Ám, ha megbocsájtanak, utolsó akaratát teljesítettük, így szeretnénk visszavonulni, hogy tovább gyászoljunk. Önök azonban érezzék jól magukat, s mulassanak helyettünk is!

Az ifjú pár, amilyen hirtelen érkezett, ugyanúgy távozott is, s nem hagytak maguk után mást, csak kérdéseket és kétélyeket. Voltak akik azonnal összepakoltak és távoztak, mások kíváncsian összesúgtak, s akadtak, akik nem restelltek a fiatal pár után sietni, mint azt tette Gábor is. Úgy viharzott ki a teremből, olyan sebesen és sértődötten, hogy Máté úgy hitte, számára legnagyobb érvágás eme házasság. S hogy mivégre, hogyan történt, mindenki csak találgathatta, s bizonyára ezt tette Hanna is, mert elfeledkezve magáról, szájtátna bámult az ajtóra, amin át Tamásék távoztak. Krisztina figyelmeztette a maga szelíd módján, hogy bizony itt most neki, mint a család legközelebbi tagjának kell helytállnia, és elsimítani az iménti jelenetből származó elégedetlenséget, viszályt.

Legalábbis, ahogy Máté figyelte őket, ezt olvasta le vonásaikból, gesztusaikból. S minden bizonnyal így is lehetett, mert Hanna a következő pillanatban kihúzta magát, és a terem közepére állt, hogy mindenki jól lássa és hallja.

Olyan szép volt még álruhában is, akár egy bimbós rózsaszál, s olyannyira kedves Máté számára, mint azelőtt.

– Kedves vendégeink! – szólta, s hangja úgy zengett körbe a szobán, hogy az addigi zaj elhalkult, s mindenki Hannára figyelt. – Mivel Füzesy gróf kívánsága az volt, hogy a mulatság ne szakadjon félbe, így kérem önöket, foglalják el helyeiket. Vagyis... – huncut fejében kósza gondolat kapott helyet ahogy végignézett a nemesi társaságon, s nem az a fajta volt, aki magába zárja gondolatait – csupán az urakat kérem, hogy üljenek le, s a hölgyeket, hogy most irányítsanak ők. – Mikor szavait értetlenség követte, magyarátképp csupán egyetlen szót mondott, amibe Krisztina azonnal belepirult szégyenében. – Hölgyválasz!

Máté, amint a kis Hannát nézte, és hallgatta beszédének

záróakkordját, már tudta, jól tudta, mi jár a gyermek fejében. Egy pillanatra megszorította a szék karfáját, de csak addig, míg Hanna oda nem ért elé, és pajkos mosolyával táncra kérte.

– Uram! – pukedlizett a gyermek, majd kezét nyújtotta a férfinak.

A teremre néma csend borult, s merő döbbenet. Nem csak Beatrix részéről, hanem maga a báró is eltátotta száját egy pillanatra, mikor rájött, ez a nemesi leány kiszemelte az ő dédelgetett lovászát, s mindenki előtt óhajtja hálójába szőni. A báróné még ennél is jobban elámult, s nem értette, mi van ebben az egyszerű, alacsony rangú férfiban, hogy minden női szívet így képes irányítani. De Anna döbbenete volt talán a legszembetűnőbb, hiszen kivált rajongói köréből, hogy ő maga fűzze meg Mátét a táncra, de elkésett. Elkésett egy alig siheder leány miatt.

A csend egyre mélyebben ült, de láthatólag Hanna mit sem törődött vele. A férfit nézte, annak ismerős vonásait, mélyen ülő tekintetét, szépen ívelt száját, amit nap mint nap látott odahaza, mikor apjára nézett.

– Uram! – ismételte meg mégis egy mindent tudó mosoly kíséretében, mégis oly szánalomra méltón, hogy abba a férfi szíve belesajdult. – Ne hozzon szégyenbe ennyi ember előtt!

De Máté már akkor el volt határozva, mikor a gyermek még csak közeledett felé, csupán látványában akart gyönyörködni még. Amikor azonban Hanna hangja elcsuklott izgalmasában, a férfi nem húzta tovább az időt, s kinyújtotta kezét, hogy a lány ráhelyezhesse hosszú, vékony ujjait, majd odavezette a táncparkett közepére.

Egész testében végigfutott valami apró remegés, amint felcsendült a zene, s ők ketten, megannyi szempár érdeklődő tekintetével övezve táncolták a betanult lépéseket, de oly elegánsan, hogy nem csupán Krisztina mosolygott magában, de a báró is elégedetten nyugtázta, lovásza nemhogy nem szegény ember fia, de talpig nemes. Csupán azt nem tudta, kinek az utódja lehet, hogy ennyire makacsul letagadja származását.

– Jól táncol – duruzsolta Hanna, miközben a kőrtánc mozdulatait utánozta.

– Ahogy kegyed is – felelte Máté félszegen. Bár félszége inkább volt távolságtartás, amit a helyzet különös mivolta, s az ő eszméi alakítottak benne.

– Köszönöm! – Láthatólag a kislány nem akarta csendben lejárni a

táncot, s ez kedvezett a férfinek, hiszen megtudhatta általa, amit tudni akart.

– Bizonyára édesapja tanította – vetette fel, de már a kérdéskor is alig kapott levegőt, hát míg a válaszra várt.

– Igen, ő.

Nyelt egyet, s feltette a kérdést, mely foglalkoztatta, s melyet életbevágónak érzett. – Remélem, jó egészségnek örvend... Mármint az édesapja.

– Ó, igen! Nagyon jó egészségnek.

Hanna szemei nevettek, s ha Máté odafigyel saját arcának változására, talán rájön, ott, abban a percben többet árult el, mint ezidáig bármikor. De megkönnyebbülése olyannyira szétáradt testében, s ráült kedélyére, hogy nem foglalkozott vele, mennyit enged láttatni önmagából. Am, amint sikerült ismét felülkerekednie gyengeségén, észrevette hibáját, és oly arcot öltött, mintha csupán egy idegen lenne, vagy még az sem.

Hanna, mikor látta, érezte a bezáruló ajtókat, maga folytatta a megkezdett társalgást.

– És ön? Nevén túl megtudhatok mást is önről?

– Kevésbé vagyok érdekes, mint a megannyi fiatalember eme bálon – felelte Máté komoran, bár ebben több volt a lemondás, mint az ellenkezés.

– Szerintem pedig nem. Azok mind egy szálig talpnyaló csikók, míg ön igazi nemes.

Ez nem feltevés volt, kijelentés, s már ez úgy hangzott, mintha minden titok meg lenne fejtve, amit ő maga rejteget gondosan. Kezdett tompa, fásult lenni hozzá, hogy védekezzen érte. Csak némán élvezte a leány testének hullámos varázsát, s a vele töltött percekét. Csupán lassan kezdett számára a külvilág alakot ölteni, s létezni. De ahogy észrevette a körülöttük ücsörgő, álló embereket, s azt a pár táncost is, akik merészkedtek Hannára hallgatni, az asztalukhoz pillantott.

Kis híján megállt a szíve a dobogásban, mikor meglátta Krisztinát, amint épp Kamillával folytat bájcsevejt. Beatrix is ott ült mellettük, s élénken figyelt minden szót. Csak néha emelte fel fejét és nézett Mátéra, egyébként új ismerősükön tűnődött, s felelt annak csendes kérdéseire.

Nemsokára a szám véget ért, s Máté meghajtotta magát, azután a

báróék asztalához vezette a lányt. Nehezen viselte a sok kérdő tekintetet, ezért próbált oda sem figyelni rájuk, csak elengedte Hannát, és odaállt eredeti helyére, Beatrix széke mögé. Nem szólt, de minden idegszála Krisztinán összpontosult, aki – úgy hitte – mindennek a mozgatórugója. S hogy ez mennyire igaz volt, akkor derült ki, mikor Krisztina egyenesen reá nézett.

– A báróúr mondta, hogy ön lovász. Remélem, nem veszi zokon, de kölesönkértem néhány napra, mivel szükségünk lenne egy hozzáértő emberre a budai kastélyban. De tudja mit? Jöjjön velem egy sétára a házban, s mindent megbeszélünk!

Ez kérés volt csupán, de azok közül is a visszautasíthatatlan fajta. Ezért Máté bólintott egyet. – Ahogy óhajtja. – Bár hozzátehetne volna, hogy akár holnap is megbeszélhetnek mindent, tudta, nem véletlen, hogy minderre itt és most kerül sor. Hiszen holnap talán letagadná, amit ma nem tud, mert vonásai, gesztusai elárulják. Tisztában volt ezzel, mégis elhatározta, kitart, s megmarad terve mellett, mert nem tehet mást. Csak így tudja megvédeni azokat, akiket szeret.

Krisztina felállt hát az asztaltól, s egy pillantást küldött a lovász felé, majd elindult előre, ki a teremből. Máté pedig kezeit hátrakulcsolva követte. Lépteik kopogtak, de ez leginkább akkor ütközött ki, mikor elérték az emeleti folyosót, ahol nem járt vendég, így maguk lehettek. Krisztina itt le is lassított, majd egy régi, falon lógó festmény előtt megállt. Máté mikor mellé ért, követte példáját, s úgy hitte, a grófnő csak erre várt, mert azonnal beszélni kezdett.

– Látja ezt a képet? Hát nem csodás? Ő itt Burry Máté, az ifjú gróf, Burry Péter elsőszülött fia. Nézze vonásait, tekintetét! – Rápillantott Mátéra, s az tudta, mindent elraktároz magában, amit lát, s levonja belőlük konzekvenciáit. – Vagy nézze ezt! – lépett egy másik képhez. – Ez itt a Burry család. Az a kicsi lány ott anyja ölében, Hanna. Gondolta volna? Ugye hogy megnőtt?

Csak beszélt, beszélt, hogy szóval tartsa a férfit, de Máté meg sem hallotta. A képet nézte, azon pedig a gróf és grófnő portréját. Milyen szépek voltak, s mennyire összeillettek! S bár szíve e képpel tört darabokra, mégis megerősítette elhatározását.

– És az ott – mutatott Krisztina egy aprócska gyermek képére. – A legifjabb Burry Máté.

– Tessék? – A lovász meglepetten pásztázta a képet, majd

rápillantott kísérőjére. – Máté?

– Ó, igen. Mikor Péter fia halálának híre érkezett, kiderült, Eszter gyermeket vár. A gyermek fiú lett, s kiköpött bátyja, ezért Péter a Máté nevet adta neki. A fiú azóta tíz éves, s teljesen olyan, mint az idősebb Máté volt.

A hírek egyszerre fehéritették és pirosították a férfi arcát, miközben ő maga – mint egy bakfis – képtelen volt eldönteni, mit feleljen mindegyikre. Ezt Krisztina is észrevette, ezért egy megértő, lány pillantást vetett a férfire.

– Talán olyan tagadni való család lenne? Mondja meg!

Máté ijedten döbbsen rá, mit tett. Ugyanis egy idegen, akinek a Burry név nem mond semmit, bizonyosan kérdések hadával bombázza a mesélőt, vagy legalábbis érdeklődik a grófok iránt, mert azt a vak is látja, hogy Eszter jóval fiatalabb férjénél, s az első képen alig idősebb, mint az „elhuny” Burry Máté. Ha mást nem, ezt firtatnia kellett volna. Ezért megköszönte torkát, és kérdezett, de olyan komoran, mintha az égvilágon semmi nem hozhatná lázba.

– Miért kérdezi ezt tőlem? Talán ismernem kellene őket?

– Talán nem ismeri?

– Mint szegény szülők gyermeke, kegyed szerint, mennyire lehetséges, hogy valaha találkoztam Burry gróffal?

– Úgy – nyugtázta Krisztina még mindig mosolyogva. – Mint szegény szülők gyermeke. És szülei miben voltak szegények? Vagyokban, avagy egyéb téren?

– Ha nem tudnám úrihölgy mivoltát, úgy hinném, sérteget – szúrta oda Máté, de álmában sem gondolta, hogy Krisztina képes ezt is önmaga javára fordítani.

– Szóval tudja, hogy úrihölgy vagyok. Úgy ismernie kell. S ha engem ismer, akkor a Burry családot sem tagadhatja le!

Küzdeni, küzdeni! – lehelte magába Máté a kitartást, de nehezen ment, mivel nem tudhatta, mire számíthat a mindig csendes, háttérbe húzódó nőtől, aki most – talán felnőtségére – sokkal határozottabb jellemmel rendelkezett. Mégsem engedett, nem tehetette. Nem dönthette romba annyi ember életét. Hiszen itt van Hanna, az édes kislány, akit már most annyira szeret, amennyire talán azelőtt sem. Érte is határozottnak kell lennie, és elhítni mindenkivel, ő csak egy Szilasi.

– Kegyed jól ért hozzá, hogy megcsavarja a beszédet, s ezért

meghajtom magam – ahogy tette is –, de felesleges hálót szőnie oda, ahol nem akad horgára hal.

– Még hogy nem? S ha azt mondanám, amit fogtam, aranyhal, csak összepiszkolódott a tenger vizében? Így magammal kell vigyem, hogy lemossam róla a koszt, s újra tündökölhessen gyönyörű fénye.

– S ha nem aranyhal? Vigyázzon, nehogy feleslegesen piszkítsa be magát!

Krisztina halkán felnevetett, s ekkor mutatta igazán kísérteties hasonlóságát Eszterhez.

Eszter! Szívem virágszála, kicsi rózsabimbóm! Szívem minden vágya látnom téged, s eszem minden akarata megtagadni. Hogy éljek ez örült kettősségben?

– Sose aggódjon miattam! Ismerem annyira az aranyhalat, hogy tudjam, mi a leghatásosabb módja tisztításának, még ha hosszú út vezet is odáig.

Mivel a társalgás kezdett kellemetlenné válni, Máté valami elterelő téma után kutatott, s hamarosan meg is találta, mert eszébe jutott, amit Krisztina még odabenn mondott. – Említette, hogy szüksége van rám a lovagnál. Mikor lenne esedékes a kölcsönvételem?

– Talán nem ér rá? Esetleg valamely Brütter lány áll utazása útjában?

– Miért állna? Csupán érdeklődtem, mire számíthatok.

– Nos – Krisztina merengőn biccentette félre a fejét, mintha csak gondolkodna –, úgy hiszem, teher vagyunk Füzesy gróf számára, így mihamarabb szeretnénk útra indulni. Még nem holnap, de a következő hét elején mindenképp. Küldetek önért, ezt ígérhetem. Szeretnénk már látni a budai kastélyt, ahol sok időt töltöttünk azelőtt. Most, hogy Hannára száll a ház... – elhallgatott egy pillanatra, majd a férfi arcát kutatva beszélt tovább. – Bár, ez még nem végleges, és Hanna is örülne, ha kastély helyett visszakapná testvérét, ki apja helyett volt apja.

– S úgy hiszi, ezt értem? – Máté zavara, akárhogy titkolta is, kiült arcára, szeméire, meg-megremegő kezeire.

– Nem, kedves Máté, én tudom, hogy érti – felelte Krisztina, és mielőtt a férfi erre reagálhatott volna, sóhajtott egyet, és elindult vissza a terem felé, úgy szólt vissza. – Soká maradtunk távol, ideje, hogy visszaengedjem rajongóinak. Jöjjön!

Beatrix egyfolytában az ajtót nézte, s nem értette, mi végre vitte magával a grófnő Mátét, s hol maradnak ennyi ideig. Igazából lassan ott tartott, hogy az Eszterrel megtalált fonal elveszett abban a percben, mikor beléptek a kastély ajtaján. Nem csupán a lovász viselkedése volt különös, hanem az is, ahogy Piatty és Burry grófnő viseltetett Máté iránt. Hanna az összes előkelő fiatalurat semmibe véve kérte táncolni, Krisztina pedig meg sem lepődött rajta, hogy lovászként jelen van egy ilyen eseményen. És ahogy kérte, kísérije el, igazán megkérdőjelezett mindent. Ki lehet ez a két hölgy? Füzesy gróf mely rokona? Talán megtudakolhatná, de aki válaszolhatna is rá, nincs sehol, mert ahogy Gábor, úgy Beáta is elhagyta már a termet. Azért körülnézett, de miután egyetlen ismerős arcot sem látott, unalmában elidőzött az ablakokon lógó függönyökön, melynek sarkaira rózsá volt hímezve, az asztalterítőkön, melyen ugyanaz a motívum szintén megtaláltatott, ahogy a szalvétákon is, mely ott feküdt minden faragott tölgyfaasztalon. De nem csak itt volt látható, hanem szépen kivarrt képként a falon, egy csokorban a hatalmas, kézzel díszített padlóvázában, és apró porcelánvázákban az asztalok közepén. A vörös rózsá jellemzett mindent. Emlékezett, hogy a hallban is megcsodálta az élő szálakat ugyanúgy, mint a hímzett dekorációkat. Tetszett neki, hogy egyazon virág ezer árnyalata milyen kellemes és ijesztő összhatást tud elérni, ahogy az is, itt mennyire tiszteli ezt mindenki. S egyébként pedig, lenyűgözte az egész kastély berendezése. Nem volt hivalkodó, sem pedig giccses, sokkal inkább szerény és kedves hajléka annak, aki benne lakik. Mégis, jelen volt az elegancia, az előkelőség minden formája, s nem is lehetett volna másképp, hiszen grófi kastélyról volt szó.

Tekintete tovasiklott, s akkor végre megpillantotta a belépő Piatty grófnőt Mátéval az oldalán. Olyan elegánsak voltak, olyan kellemes látványt nyújtottak, mintha mindketten az előkelő vonalból származnának. Talán épp ezért nem félt mutatkozni Krisztina sem a férfivel.

Az asztalhoz indultak, s mert Hanna időközben egy fiatalemberrel táncolt, úgy tűnt, Krisztina sem óhajt tovább a Brütter családhoz csatlakozni, mert megállt, majd néhány szó és mosoly után egy fiatal fiúhoz ballagott, akinek bohócjelmeze eltakarta arcát. Így csak Máté tért vissza az asztalhoz, és megint csak Beatrix széke mögött talált

magának helyet. Nem szólt, s ez a némasága a lány számára fájóbb volt mindennél. Hiszen annyi titok lappangott benne, aminek súlyától a szív összetörik.

Nem is bírta soká, hirtelen – a tőle telhető legnagyobb hidegvérrel és persze lassan – felállt, majd odasétált lovásza mellé egészen közel. – Füzesy gróf rokonai igazán kedvesek. Talán közelebbi ismeretségben áll velük?

Máté egy pillanatra lehajtotta fejét, majd a távolba meredt, éppen arra, ahol Hanna táncolt nevetgélve. – Miért állnék?

– Mert Burry kisasszony önt tüntette ki figyelmével a táncban, és Piatty grófnő is igen szívélyes volt.

Ez az érezhető féltékenység, ami még jócskán a diszkréció határain belül maradt megmosolyogtatta Mátét. – Ahogy kedves húga és kegyed is.

Beatrix elmerengett ezen, és tudta, több az igazság benne, mint illene. S hogy kompenzáljon, lesütötte szemeit. – Azzal a különbséggel, hogy velem nem táncolt, s nem is sétál egy idegen kastély folyosóin.

– Talán ez a baj? Úgy segíthetünk mindkettőn – felelte Máté, azzal meghajtotta magát, kezébe fogta a lány ujjait, és a terem közepére vezette.

A zenekar akkor kezdett bele a keringőbe, ugyanazon ritmussal, mint amit Füzesy grófék táncoltak. Lassú, andalító dallama, tüzes lépései elvarázsolták Beatrixot, de leginkább az, ahogy partnere táncolt. Könnyed volt és teljesen természetes, mintha ezernyi ilyen és hasonló rigmust átletjtett volna már. S ahogy erős karja tartotta a lányt, olyan biztonságérzetet keltett, amelyet Beatrix még senki mellett nem érzett.

– Örökké tudnék így táncolni – ejtette ki meggondolatlan szavait a lány, s azonnal fülig bele is pirult. De Máté nem róttá fel neki, s még meg is szorította kezét, hogy érezze, sokat jelent neki kedvessége. Még egy mosolyt is küldött felé, amit leginkább Anna nehezmenyezett, aki csalódottsága teljességével figyelte őket, és irigykedett nővérére.

Mikor a zenekar befejezte a számot, s a teremre egy kis csend települt, Máté visszakísérte Beatrixot az asztalukhoz azzal, hogy elkéri szüleitől egy sétára, ahogy ígérte. A lány boldogan tartott vele, és csak akkor vette észre húga feldúlt vonásait, mikor egészen közel

érték hozzá. Ismerte annyira, hogy tudja, vihar van készülében, olyan, aminek elsimításához, csitításához kevés a testvéri szeretet. Azért megpróbálta menteni a menthetőt, s mielőtt az asztalhoz érték – ahol már Anna is ott ült szüleivel, és egy fiatal nemes fiúval –, odafordult Mátéhoz, és aggodalmas tekintettel pillantott fel rá.

– Talán előbb Annát is fel kellene kérnie táncolni.

A férfi a fiatal lány felé fordult, és tisztán látta ő is annak feldúlt állapotát. Mégsem válaszolt, s nem is állt szándékában eleget tenni a kérésnek. Csak odavezette Beatrixot szüleikhez, meghajtotta magát, és egyenesen a báróhoz intézte szavait.

– Ha megengedi, báróúr, kedves lánya sétálni óhajt, s én megígértem, hogy elkísérem a kastély falain belül, amennyiben nincs kifogása ellene.

– Nincs, nincs – felelte Károly, kisebbik leánya legnagyobb döbbenetére, aki nem tetszésének hangot is adott.

– Apus... nem engedheted csak úgy el őket... egyedül! Ez a kastély elég nagy ahhoz, hogy... eltévedjenek.

A báró kissé zavarba esett lánya szavaitól, főleg mert nem voltak egyedül, hiszen a fiatalemberen kívül még az a házaspár is jelen volt, akikkel eleddig beszélgettek. Válaszolni akart, de mielőtt kigondolta volna szavait, Máté már bele is nézett a dühös szemekbe.

– Van kedve velünk tartani?

Anna mérge egycsapásra vált köddé, és sietve fel is ugrott helyéről, semmibe véve a fiatalembert, akivel szórakozott. Belekarolt Mátéba, és mintha csak az övé volna, egészen közel bújt hozzá. Csintalan viselkedését tetézte azzal, ahogy a férfi füléhez hajolt, és belesuttogott. – Maga nagyon rossz hozzám! Ezért meg fogom büntetni!

Nem kapott választ, mert Máté már el is fordult tőle, hogy Beatrix sajnálkozó arcát fürkésze. – Indulhatunk? – kérdezte tőle, s mikor megkapta a tétova bólintást, lassan elindultak a hall felé. Ám alig érték a lépcsőkhöz, mikor Hanna – aki odakint beszélgetett ugyanazon bohócjelmezbe öltözött fiúval, akihez Krisztina csatlakozott nemrég – édesen mosolyogva hagyta ott partnerét, és odalépdelt hozzájuk.

– Hová sétálnak ilyen meghitt hármásban?

Beatrix próbálta leplezni egyre nehező szívét, amit a Máté körül duruzsoló nők, lányok jelentettek, s megpróbált felelni is, de hűga –

aki kevésbé volt illemtudó és nyugodt – megválaszolt helyette.

– Megnézzük Füzesy gróf birodalmát. – Mosolya erőltetett volt, hangja kemény, de a kis Hannát nem tudta eltántorítani.

– Ó, hát ez nagyszerű! – ujjongott a gyermek. – Majd mi Lajossal körbevezetjük önöket! – A fiúra emelte nevető szeméit, és az tisztelettel meghajolva csatlakozott is hozzájuk, miután Hanna bemutatta neki a társaságot.

Lajos nem csókolta kezét, csupán meghajította magát, s a grófnak sem nyújtotta ujjait parolára, csak alaposan szemügyre vette, mintha az arcát tanulmányozná. S Máté tudta is mivégre, hiszen nagyon is jól ismerte az utcagyerekből lett lovász fiát. Nem is zaklatta fel túlzottan a jelenet, de mivel harmadik karja nem volt, és láthatólag Hanna is mellé akart szegődni, sajnálkozva felsóhajtott.

– Drága hölgyeim! Örömmel tölt el, hogy mindhárman velem akarnak tartani, de mivel több karom nincsen, így nem tudok felajánlani még egy helyet mellettem.

Láthatólag egyikük sem kívánta elhagyni állását, ezért Hanna élesen, a vele korban közelebb álló lányhoz intézte szavait. – Nos, mivel gondolom, egyikük sem óhajtja megsérteni a háziasszonyt, jelen pillanatban engem, s mert én sem óhajtok viszályt egy séta miatt, Brütter kisasszonynak felajánlom Lajos kíséretét, aki hasonlóan fiatal, s jó társaság.

Anna szeméi kikerekedtek a csodálkozástól, és segélykérőn pislogott előbb Mátéra, majd Beatrixra is, de úgy tűnt, nehéz helyzetéből egyikük sem kívánja kimenteni. Így kihúzta magát, és egészen ellenségesen reagált. – Ha jól látom, korban inkább önhöz illik, hiszen még kisfiú.

– Hát épp ezért – felelte Hanna még mindig mosolyogva, vagy inkább mulatva –, hiszen még az vagy te is. – Tegezése ösztönös volt, ha fiatal lánnyal beszélt, és itt épp telibe talált, szúrt, döfött, és elindított egy néma lavinát. De Hanna nem foglalkozott ilyesmikkel, mert valamiért úgy hitte, sem Brütterék, sem senki más nem árthat neki. Magabiztossága ennek volt köszönhető, na meg Máté sötét szeméinek, amik érdeklődve villantak rá.

Anna mégsem méltányolta a lány szavait, arca vörössé vált, és látszott rajta, valami csattanós válaszon töri a fejét. S mivel Beatrix jól ismerte hűgát, és látta kirobbanni készülő dühét, sietve el akarta húzni karját, hogy saját helyét ajánlja fel háziasszonyuknak. Ám

Máté nem engedte. Testéhez szorította kezét, ezzel jelezve, maradjon ahol van, azután Annához fordult, és szép szavakkal, szelíden próbálta belátásra bírni.

– Annácska, drága! Mivel kedves nővérevel indultunk sétánkra, beláthatja, udvariatlanság lenne részemről őt átadni másnak. Legyen olyan jó, s engedje meg, hogy Hanna kisasszonyt hívjam másik oldalamra!

A lány talán egy percre is kapkodott levegő után, mire le tudott higgadni, és egy erőltetett bólintással elengedte Mátét. Bár Lajosba nem volt hajlandó belekarolni, de odaállt mellé, ezzel engedve utat a kislánynak. S Hanna élt is vele, jókedvűen, boldogan tette selymes ujjait a férfi kezére, és lassan húzni kezdte maga után fel az emeletre, ahol megmutatott minden helyiséget, minden szobát, miközben mesélt, és Máté vonásait tanulmányozta. Minden mondata után rápillantott a férfire, minden ajtónyitáskor a szeméit kutatta, mégis leginkább akkor látta arcának változását – Máté hiába is próbálta leplezni – mikor a dolgozószobában elmesélte a sok rózsza rövid meséjét.

– Ezeket édesanyám készítette. Sokáig nem ismertem történetét, mivel fiatalnak tartottak hozzá, de mikor ideutazásunkat tervezgettük Krisztinával és Lajossal, és látta, hogy elhatározásom erős és végleges, elmesélt mindent a rózsáiról, melyek oly kedvesek számára most is. S nézzék, hangulatához hűen mintázott, hol világosan, hol sötéten, ahogy odahaza is. Ha elkapta a bánat, mindig vörös rózsákat hímzett, ha boldog volt, a piros cernát használta. És amíg itt élt, a lakást televarrta öröme és bánata virágaival. – Ahogy beszélt, Máté egyre borúsabb lett, s talán direkt, oda sem pillantott Hannára. – Öröme volt abban, hogy itt élt, s bánata, mert nem azzal kötötte házasságát, akit szívéből szeretett. – A lány észrevette, hogy a szavakra Máté lehajította fejét, ezért még élénkebben folytatta tovább. – Édesanyámat a szomszéd birtokon lakó grófék nevelték fel, mivel szülei külföldre utaztak. Gyakori vendég volt itt, hiszen édesapám pártfogoltja volt, bátyám pajtása. Együtt nőttek fel, mintha testvérek volnának. Édesanyám nagyon szerette, s úgy mondta: minden percet élvezett, amit játékkal, beszélgetéssel, vitával tölthettek. Mikor felnőttek is, nagyon jól megértették egymást. Édesanyám akkor volt tizenhat éves, fiatal, gyönyörű lány. Ezt édesapám mondta róla – hangja ellágyult, mégis tovább folytatta a mesét. – Nevelőszülei egy

bárhoz akarták hozzáadni, s édesanyám elpanaszolta ezt édesapámnak, aki arra kérte fiát, tegyen nevelt húga kedvébe, s próbálja megmenteni a bárótól. Ezt a bátyám félreértelmezte, s megkérte édesanyám kezét.

– És édesanyja mit felelt? – kérdezte Beatrix érdeklődve, mert úgy hitte, eme történet mögött több rejtőzik, mind azt most sejtí.

– Nem tehetett mást, igent mondott, mivel sem nevelőszüleit nem akarta megbántani, sem édesapát elszomorítani, aki saját maga kérte meg kezét a bátyám számára. A házasság megkötöttet, s a fiatal pár a budai kastélyba költözött. Mivel a bátyám nagy hazafi volt, édesanyám sokat volt egyedül, s egyre jobban elkésérítette szíve magánya. Aztán édesapám visszatért erre a birtokra. A bátyám sem maradt tétlen, mikor Pest forrongani kezdett, és beállt azok közé, akik szították a népet Bécs ellen. Akkor édesapám elment, és elhozta ide édesanyámat. Itt éltünk éveken át, s már akkor is nagyon szerettem ezeket a virágokat, melyek némán is üzenetet hordoznak. – Az asztalhoz lépett, s elemelt róla egy rózsamintás keszkenőt, amit aztán Máté kabátjának zsebébe igazított. Mikor végzett, ujjait végigsimította a férfi mellkasának egy részén, miközben tekintetét kereste, hátha megpillantja benne saját rózsaszálát. De Máté nem nézett fel, tekintete a keszkenőn nyugodott, és egy egészen más világban járt. Hanna hagyta, és tudomást sem véve a Brütter lányok elképedésére, még tovább beszélt. – Mikor bátyám halálhíre megérkezett a frontról, mindketten összetörtek, de egyben lehetőséget kaptak egy új életre. A gyászév letelte után, édesapám feleségül vette édesanyámat, és máig boldogan élnek. Bár árnyékot vet boldogságukra bátyám hiánya, mely könnyet csal szemekbe, mikor öcsém, aki olyannyira hasonlít bátyámra, mint ahogy bátyám is édesapámra – ismét a kísérőjét nézte, mintha a körülöttük állók nem is lennének jelen –, ugyanazon gesztikulációkat végzi, mint egykoron Máté.

– Máté? – Beatrix ocsúdott fel előbb, és a lovászra pillantott, majd ismét Hannára. Rossz érzés kapta el, amit szeretett volna elhessegetni magától, de nemigen sikerült, főleg mikor Máté nyúzott arcát látta, nehezen nyíló, fájdalmas tekintetét. Úgy hitte, mindent ért, s már csak megerősítésre várt, egy pillantásra, egy bólintásra, valamire. De a férfi abban a pillanatban felemelte fejét, és egyenesen a kislányt pásztázta vele.

– Így mesélte édesanyja?

– Igen így.

– Szép történet – nyugtázta, és az sem érdekelte, hogy hangja kissé megremegett. – Valódi leányregény, nem igaz? – kérdését Annához intézte, aki tátott szájjal, mégis rosszállóan nézte ifjú vetélytársnőjét, ám a megszólításra hevesen bólogatni kezdett, miközben egyre kajánabb vigyor ült ki szépen ívelt szájára.

– S kételkedem benne, igaz-e. Hiszen meseszerű éppen annak nevét belevonni, akinek az imént a karját kérte. Nem, nem is hiszem el egyetlen szavát sem! – Azzal lezártak tekintette a témát, és már ki is fordult a szobából Lajossal együtt, aki feladatához hűen követte.

Hasonlóan tett Máté is. Ismét karjába fonta Beatrix kezét, míg másikat Hannának nyújtotta, s így indultak el kifelé, tovább a folyosó nyújtotta regékhez.

6.

A bál szerencsésen eltelt, s Máté fellélegzett, mikor végre saját szobájában fekvé gondolhatta át a dolgokat. Amint lehunyta szemeit, Hannát látta maga előtt teljes virágzó pompájában. Be gyönyörű gyermekké serdült, s milyen kedves, pimaszul édes, és tele van energiával! Az embernek öröm néznie. S amennyi ellentéte van édesanyjával, akkora hasonlatossága is. Mert ugyanazon szemek néztek rá, ugyanaz a közvetlenség és báj, amiket annyira szeretett.

S eme gondolatokra Krisztina jutott eszébe, hiszen annak természete, ami leginkább azonosult nővéréével, aki Hanna édesanyja volt. Szinte, mintha őt magát hallgatta volna, mikor a nő beszélt. Minden szava, s szavainak higgadsága, kedves élce, a törődés, a szeretet ott égett benne. Mennyit változott az évek folyamán, s mindezt előnyére.

S, hogy mennyire felzaklatta az este, abban mutatkozott meg leginkább, hogy még a bál folyamán szótlan Lajos is ott lebegett emlékei között, és a viszontlátása oly jól esett, akár szomjazónak a pohár víz.

A grófnő és unokahúga is milyen kedvesen búcsúzkodtak tőle, mikor hajnalban Brütter grófékkal együtt beültek a hintóba és elhajtottak. A lelkére kötötték, hogy készüljön az utazásra, és arra, hogy jó pár napig igénybe veszik szolgálatait. Persze Anna ezt egyáltalán nem fogadta jól, és olyan ellenségesen pislogott vendéglátóikra, ahogy talán soha senkire ezen a világon. De másban is észrevehető volt sértődöttsége, hogy már nem kereste lovásza társaságát, inkább tudomást sem vett róla, rá sem nézett. Mint egy igazi dáma haladt el előtte, és ha vetett rá egy pillantást, az inkább volt lekicsinylő, mint rajongó.

Máté ezt nem vette zokon, valójában még meg is könnyebbült. Így is elég volt neki mindaz a sokk, ami érte. Bár próbálta könnyedén felfogni, s remélte, hogy a grófnő az eltelt nap alatt elfelejtette már az utazást és őt is. Remélte, mert ha nem így tett volna, biztosan megbolondul. Hogy elterelje figyelmét, naphosszat a lovak körül sürgölődött, s mivel az idő elég enyhe volt, megjáratta mindet. Mire végzett, kellően kimelegedett és elfáradt. De alig szállt le a kancáról, János már készítette elő a hintót azzal, hogy a kisasszonyok

kocsikázni óhajtanak menni. Máté fáradtan sóhajtott egyet, és bár semmi kedve nem volt hallgatni Anna csacsogását, felkészült, hogy ő is elkíséri őket, ahogy mindig. Így, miután a kocsi előállt az eléje kötött lovakkal együtt, és Ferenc a ház bejárata elé vezette őket, Máté a szobájába sietett, hogy levegye átizzadt, koszos ruháját, és egy gyors mosakodás után útra készen álljon. Még éppen időben készült el, mert mikor a bárótól kapott, elegáns utcai ruhájában megjelent a hintónál, a többiek már épp indulni készültek. Igaz, meglepődött rajta, hogy – úgy látszott – nem óhajtják megvárni, de nem mutatta. Készült, hogy felszálljon Ferenc mellé a bakra, mikor Anna elhúzta a kocsi függönyét, és kemény, ellenséges hangon kiáltott oda a lovásznak.

– Felesleges felszállnia.

Máté megállt mozdulatában, majd a hintó ajtajához lépett, mert arra számított, az majd kinyílik úgy, mint előtte. Ám nem ez történt. Anna nem akarta most az ajtót kitárni, csak gunyorosan méregette Mátét, majd fennhéjázósan kioktatta.

– Ugyan! Mit képzelsz magáról? Csak nem gondolja, hogy beengedem magam mellé? Maga csak egy lovász. – Orrát elfintorította, mintha már magát a szót is gyűlölné. – Tűnjön innen!

Nem csak Máté állt értetlenkedve Anna kirohanása előtt, de a kocsiban ülők szintén. A férfi hallotta, amint Beatrix korholón rászól hűgára, s édesanyja is nemtetszését fejezi ki viselkedéséért. Ám, mivel szívét nem érintette meg a báró lányának egyetlen szava sem, így csak biccentett egyet, és teljes nyugalommal, arcán ugyanazon kedves kifejezéssel, mint eddig, válaszolt.

– Kisasszony, amennyiben nincs szüksége a szolgálataimra, úgy visszamennék a lovakhoz.

Az kítűnt a lány arckifejezéséből, mennyire bántják Máté szavai, melyek tele voltak mímelt alázattal, és olyan mérhetetlen higgadtsággal, amivel még nem találkozott egyetlen embernél sem, pláne nem akkor, mikor valamely módon megaláztatás érte. Ezért vett egy mély levegőt, és látványosan kifújta.

– Jól teszi! És beszélek apussal is, hogy a lovásznak a lovaknál a hálópelye. Felesleges neki egy külön szoba. Még mit nem! Így is büzlik az egész cselédszárny az istállószagtól, amit bevisz.

Beatrix halálra vált sápadtsággal próbált hatni testvérére, miközben zavartan tördelte kezeit ölében. – Anna, hogy beszélhetsz így?

– Hogy? Ez az igazság!
– Nem! Nem ez, és ezt te is tudod!
– Na persze, védj csak! Azt hiszed, nem látom, mennyire odavagy érte? Miért nem költözöl mindjárt mellé az istállóba?

Szavai martak, és Máténak jobban fájt, hogy Beatrixot bántják, mintha rá zúdulnának. Ezért sietve közbeszólt, még mielőtt a dolgok elfajulhattak volna. – Nem gondoltam, kisasszony, hogy irritálja a szagom. De amennyiben így van, bocsánatát kérem. Míg távol vannak, kiköltözöm az istállóba, így sem kegyedéket, sem a többi cselédet nem zavarom majd. – Olyan könnyedén és nyugodtan mondta mindezt, hogy azon mindenki elcsodálkozott, hát még mikor folytatta is. – Vagy még jobb, ha én magam beszélek édesapjával, és megkérem, adja ki utamat. Nem venném a lelkekre, ha bármelyiküket is bántaná jelenlétem.

– Nem! – Beatrix hangja oly kétségbeesetten csengett, ráadásul azonnal elment a kedve a kocsikázástól, és az azzal kapcsolatos minden nemű dologtól. Mégsem mozdult, hiszen jól tudta, már szavával is többet elárult, mint szabadott volna.

De Máté határozottságába még Anna is belesápadt, és már kevésbé volt ellenséges, mint eddig. – Ezt egy szóval sem mondtam. Felesleges ezzel zargatnia apust.

Máté azonban minden másodperccel egyre határozottabbá vált. Nem Anna viselkedése bántotta, az cseppet sem érdekelte, kibírta volna bármeddig, de úgy hitte, eme tettével elkerülheti Piatty grófnőt és a további kínokat, amik miatta érhetik. S mert fejében a gondolat fészket kapott, már ki sem törölhette onnan semmi és senki.

– Bocsásson meg, kisasszony, de igazat kell adjak kegyednek abban, hogy egy magam fajta nemhogy kegyedék közelébe, de a cselédekhez sem való. S ezért meg kell bocsátania, ha élek szavával, és búcsút mondok.

Rémisztő volt, ahogy beszélt, mert arca teljes nyugalomról árulkodott, vagy inkább megkönnyebbülésről. Mintha leszakadt volna válláról a teher, ami a bál óta nyomta. Legalábbis Beatrix ezt látta, és ez olyan ijedtséggel töltötte el, hogy nem gondolkodott tovább, csak felállt helyéről, kinyitotta a hintó ajtaját és kilépett Máté mellé.

Tette bátorságról tanúskodott, de ő nem érzett mást, csak rettentő félelmet. Ráadásul hirtelen csupán egyetlen valamire való

magyarázat jutott eszébe, amit döbrent édesanyjának motyogott el sietve. – Rosszul lettem ettől a vitától. Ha nem baj, én inkább itthon maradnék. De maguk csak menjenek nyugodtan, anyus!

– Talán jobb lenne, ha mi is maradnánk – vetette fel Kamilla bizonytalanul, de mikor meglátta kisebbik leánya feldúlt arckifejezését, már nem is tartotta olyan fontosnak, hogy nagyobbik gyermekéért aggódjon. – Nem, mégis jobb, ha megyünk, akkor te is nyugodtabban tudsz pihenni.

Kifogás volt, de Beatrixnak éppen megfelelt. Nem is hadakozott, Anna viszont megpróbált. De mielőtt véghezvihette volna, a bárónó megkocogtatta a kocsit, mire az kisebb döccenésekkel elindult.

Mátéék hallották még Anna ellenkezését, s megvárták míg a hintó kihajt a kapun. Akkor Beatrix szomorú tekintettel felnézett a férfitra, s számon kérte könnyelmű kijelentéséért.

– Mégis hová óhajt menni és miért? Itt hagyna bennünket? Itt hagyna engem? – Csalódott hangszínet tetézte kétségbeesett tekintete, melyet úgy vetett Mátéra, mint a fuldokló.

– Drága Beatrix! – A férfi felsóhajtott, majd tenyerébe vette a lány reszkető, kesztyűs kezét, és miközben szabaddá tette azt egy csók erejéig, lassan, halkán magyarázni kezdett. – Kérem kegyedet, ne vessen meg, de úgy lesz mindenkinek a legjobb, ha elmegyek.

– Mégis, ki mindenkinek?

– Tudja ki vagyok. Egy otthontalan utcán élő. Hálás vagyok mindnyájuknak, hogy egy kis időre több lehettem ennél, de kegyed is tudja, nem vagyok idevaló.

– Nem, mert ön sokkal több ennél – felelte a lány.

Máté halkán felnevetett, majd megcsókolta a fehér, reszkető kezét. – Mint a mesében a királyfi. Ó, azok a balga leányálmok! Nem vagyok királyfi, sem herceg, csupán egy egyszerű nincstelen. Látja, még húga is belátta.

Beatrix tanácstalanul pillantott fel. – Hát ezért? Húgom miatt akar elmenni?

– Nem, nem csak miatta. Már egy ideje foglalkoztat a gondolat. Bármennyire jók is hozzám kegyedék, nem maradhatok. Túlontúl sokat gondolnak rólam, és úgy bánnak velem, mint egy úrral. Nem szabadott volna ezidáig sem hagynom, hogy így legyen. Anna kisasszony kifordult önmagából miattam, s kegyed is magyarázkodni kényszerül, ha velem látják. Udvarlóiok száma megcsappant, s majd

engem tesznek felelőssé, ha pártában maradnak.

Mindezt humorosnak szánta, de a lány nem nevetett rajta, csak lógatta a hidegtől piros orrát. – Hát nem számítok önnek semmit sem. – Ez kijelentés volt, és igen megindító, amit egyetlen férfi sem hagyott volna reagálás nélkül.

– Inkább túl sokat is, s épp ezért nem hagyhatom, hogy hozzám kösse életét, hozzám, egy nincstelen szegény emberhez. Értse meg, kedves! Életem végéig furdalna a lelkiismeret, ha engednék, magamhoz kötném. Kegyed sokkal jobbat érdemel nálam. Bár áltattam magam, hogy van esély, de be kellett látnom, erre soha nem is lesz. A bál, emlékszik? Boldog voltam, hogy a karjaimban tarthattam, s egyúttal szomorú, mert tudtam, sosem leszek képes megadni kegyednek azt, amihez hozzászokott, amiben él. Ha pedig elhithetném mindkettőnkkel, hogy van, amiért megéri feladni mindent, csak kegyeddel tennék rosszat. Szülei bizonyára kitagadnák, s én pedig nem tudnám házamba fogadni, mert nincs olyanom. Higgye el, nem tehetünk semmit. Felejtse el, felejtse el azt is, hogy valaha látott, hogy ismerjük egymást.

Beatrix egyre sűrűbben folyó könnyei végigtáncoltak piros arcán, s folyóként ömlöttek kabátjára. – Hogy felejthetném el? Mondja meg, hogyan?

– Mi sem egyszerűbb, hiszen egy senki vagyok!

– Nem! – A lány felemelte fejét, és úgy pillantott a férfirra, hogy annak szíve fájón dobant. – Ön többet adott nekem ismeretségünk röpke ideje alatt, mint eddigi életemben bárki. A figyelme, a törődése irányomban... az, hogy emberszámba vett, ahogy kezelt. Velem még soha senki nem volt ennyire kedves.

– Úgy hát oka is volt érzelmeinek, s ha ez, hát könnyebb lesz elfelednie.

– Nem! – A válaszra Beatrix dühösen elhúzta ujjait, és azon nyomban hátat fordított a lovásznak, hogy az ebből is lássa, szavai mennyire megbántották. – Hogy feltételezheti, hogy érzelmeim csupán ennyiből állnak, hogy csak irántam való jóságáért fakadtak? Bevallom, bár nem szabadna, hogy még soha senkit nem szerettem. S ön, aki felé bizalmam végtelen, ilyet mer állítani? Mi végre? Adtam bármi okot erre?

Szavait csend követte, s Máténak be kellett látnia, rosszul szólt, s éppen azt bántotta, akinek életét köszönheti. De bár ne köszönné!

Még most is, még mindig úgy gondolta, jobb lett volna, ha elpusztul azon az estén, és beleveszik a tó jéghideg vermébe. De hangosan csupán annyit mondott, amivel kiengesztelhetette a lányt. – Kegyed a legsodálatosabb teremtés, aki az elmúlt időben az utamba akadt. A legszebb virágszál, a legjobb ember, és a legédesebb nő. Higgye el, ha körülményeim nem lennének ennyire kilátástalanok, eszembe sem jutna meghátrálni. Ha bármi remény élhetne, hogy talán egy napon még feljebb vihetném, arra kérném, legyen türelmes. De számomra már nincs remény. – Beatrix értetlenkedve fordult vissza, és szipogva kereste a férfi tekintetét, mivel szavait kevésbé értette, ám a férfi azonnal meg is magyarázta. – Mert nem akarom, hogy legyen.

– Tessék? – Ezt... ezt nem értem. Hiszen... önt mindenki kedveli. Ott a bálon... Piatty grófnő is, és Burry kisasszony... hisz oda is elígérkezett. Lássá, lenne munkája. Nem kell elmennie! Vagy ha mégis menni akar, hát várja meg, míg küldetnek önért!

– Azt nem! – vágta rá sietve, majd mikor látta Beatrix arcán a mérhetetlen bánatot, és az utolsó reményszál elsorvadását, lágyabban folytatta, miközben újból megfogta a hideg kezeket. – Kedvesem! Nem a munkát kerülöm, de sem Piatty grófnőt, sem Hanna kisasszonyt nem ismerhetem. Bocsássa meg, ha nem szolgállok magyarázattal, de nem tehetem. Legyen elég annyi, hogy többé nem óhajtok érintkezni velük. S ez a másik ok, amiért el kell mennem. – Mikor Beatrix szólni akart, a fejét rázta. – Kérem, ne kérdezzen, mert nem felelhetek, csak engedjen utamra, és ígérje meg, elfelejt!

Hosszú, néma percek következtek. Beatrix könnyei még mindig hulltak, de látta, érezte, nem tartóztathatja Mátét, mert az határozott, s határozottságában megingathatatlan volt. Talán épp ezért a felismerésért, talán másért, de kihúzta ujjait kezéből, és a fejét rázta, s mikor már úgy tűnt, inkább ott fagy meg, mintsem kinyissa száját, mégis megszólalt. – Hogy elfeledem-e, azzal ne gondoljon. Viszont, ha könnyű szívvel távozni tud, hát menjen, nem tartóztatom. Ha ön senkinek vallja magát, hát én még inkább az vagyok, s ezentúl még jobban az leszek. – Ennyit szólt, aztán reszkető kezeivel felemelte szoknyáját, és besurrant a házba, még mielőtt a férfi utána kaphatott volna, vagy csak, hogy az ne lássa, miféle keserűség lepi.

A távoli toronyóra elütötte a három órát, s Máté érezte, nem húzhatja tovább az időt. A grófnőék a hét elejére ígérték az indulást, így hát nem halogathatta sokáig távozását, mellyel elkerülheti – s

csak ezzel a taktikával –, hogy újból találkozzon Krisztináékkal. Még ha Beatrix ismerné is történetének körvonalát, sosem értené meg, miért kell menekülnie, miért nem „ismerheti” sem Piatty, sem Burry kisasszonyt. S ha valaha valakinek elárulná eme titkát, csakis Beatrix lenne az. Mégsem tette, s nem is teszi sosem, annál sokkal jobban szerette múltját, mint bárkit is fog ezentúl ezen a világon.

Egy mély, határozott sóhaj után lépett ő is a házba, s az inastól kért útmutatás után a dolgozószobába vette az irányt, ahol a bárót találta. Nem sokat beszélt vele, épp csak elmondta neki távozását azon okokra hivatkozva, amik Károly előtt sem voltak ismeretlenek. Anna változását, és a kérők elmaradozását. Arra kérte a bárót, bocsássa el, s ne említse őt többet senkinek. S ha valaki felőle kérdez, tagadja le azt is, hogy valaha ismerte.

Mikor Károly kissé értetlenkedve firtatta, miért e hirtelen döntés, Máté a fejét rázta, és nem óhajtotta magyarázatát adni.

Nem időzött sokat, mert miután elmondta kérését, és a báró nehézkesen bár, de elengedte, sietve ment a cselédszárnyban lévő szobájába, hogy összeszedje szerény utazócsomagját. Nem óhajtott mást magával vinni, mint amivel érkezett. Ezért levette divatos ruháit, s helyébe felhúzta a régi, rongyos katonaholmit, majd összeszedte többi cuccát, és a lehető legnagyobb csendben, szerencsésen elkerülve mindenkit, távozott.

Lépteit sietősre vette, míg ki nem ért a birtokról, azután azonban lecsillapult, és valamelyest fel is lélegzett. A hideg szél belecsapott arcába, de most ez sem bántotta. Élvezte, hogy újra szabad és ismeretlen, hogy nem köti béklyó senkihez ezen a világon. Mert akihez kötödni vágyott – úgy hitte – sokkal messzebb van, mintsem valaha is rabságába fogadhatná.

Tél volt, s ezen évszakban is most sokkal szebbnek látta a várost. Kis motyójával a vállán lépkedett határozatlan, mégis határozott célja felé, ahol minden elkezdődött, és ahol – hitte – minden véget is ér majd, s ott folytathatja, ahol abbahagyta, mielőtt megmentette volna Annát a haláltól.

Ahogy haladt az úton, már lelke is kezdett megnyugodni, bár békét nem talált, mert a múlt olyan mélyen telepedett rá, ahogy még soha azelőtt. Nyomasztotta, bántotta, tépte, marta, s ő mégis a lehető legkönnyebb lehetőséget választotta, elfutni, elmenekülni. De hitte, mert hinni akarta, nincs más megoldás, ha Eszterét, az ő kicsi

Eszterét boldognak akarja tudni. S mivel más vágya már nem volt ebben az életben, így kiállt döntéséért, és képes lett volna elviselni bármit érte.

*E*telt a hétfője, majd a hétfő és a kedd is. Beatrix életének egyhangúsága már-már fájdalmasan unalmassá vált. Nem beszélve keserű szívéről, és a hiányról, mely úgy égette, akár a tűző nap a nyári melegben. Olyannyira mélabússá vált ezekben a napokban, hogy már az egyébként irányában közömbös Anna is felfigyelt rá, és konok megjegyzéseivel szúrta, marta, ahol érte. Folyton Mátéről beszélt, s szavai oly lealacsonyították a férfit, mintha valóban egy senki volna.

Anna irigyelte, és bár nem kérdezte, számára teljesen nyilvánvalóvá vált, miért adta bűnnek fejét nővére, és miért olyan szótlan, már-már magányos. S ami még inkább feltűnt neki, hogy Beatrix minden nappal egyre szebbé vált. Nem értette hogyan, s mi végre, de szelídsége lágyabbá tette vonásait, szomorúsága pedig valami különleges álmodozó ábrázatot kölcsönöztek arcának. Ráadásul – ki tudja hogyan – néhány kiló is lekerült róla, s bár nem volt vékony, sokkal inkább kívánatosnak látszott, mint húga. De ha eddig nem járt emberek köze, ezután még úgy sem. Sem kocsikázni nem ment ezután, sem vendégségbe. Csak ült naphosszat a szalonban kézimunkája mellett, és mélyen merült gondolatai örvényébe. Sorra varrta a maga kis *vörös rózsáit*, melyek ez esetben madarak voltak, de ahogy Hanna édesanyjának virágai, ezek is egyre sötétebb színeket vettek.

Milyen igaza is volt Burry grófnénak, aki ezzel foglalatalkodott, midőn szíve fájt, és reszketett boldogtalanságában – vélte Beatrix. – Mert aki írni tud, írja ki magából, aki szavalni, mondja el, de aki egyiket sem, annak nem marad sok eszköze, csupán annyi, amennyi tehetséget megadott neki a teremtő.

Jól emlékezett a kivarrt virágokra Füzesy grófnál, ahogy a történetre is, amit Hanna mesélt. Maga előtt látta Máté vonásait, arcizmainak rángását, miközben a lányt hallgatta. Most is előtte volt, oly tisztán, olyan élethűen, mintha éppen itt látná. Már akkor tudta, titkol valamit, s ez a titok benne gyökerezik múltjában. De hogy ő lenne az a Máté, akiről Hanna beszélt, feltételezni sem merte. Mégis... képtelen volt másra gondolni, csakhogy megfejtse, kitalálja

szerelme titkát, ami talán segít neki megértenie, és újra megtalálnia. Mert nélküle minden nap csak egysíkú, unalmas és értelmetlen volt. De kitartott, ahogy azt tette Hanna édesanyja is.

Csupán egy pillantást vetett hűgára, aki ott ült mellette, és szőke fejcskáját törve bámult ki az ablakon a téli hidegre, majd visszamélyedt madaraihoz. Sem Anna, sem édesanyja, de még édesapja jelenléte sem növelte jókedvét, sem társalgási erejét. Továbbra is szótlan maradt, bár próbálták belevonni a szagotott beszélgetésükbe, de kevés sikerrel.

Nyomott, csendes délután volt. Nem csak odabenn lett egyre fagyosabb a légkör – bár a tűz ropogott a kandallóban –, de kint is megmutatta arcát az igazi, zord tél.

Beatrix épp azon aggódott magában, vajon Máté merre jár, hol lehet, nem fagyott-e meg ebben a hidegben, mikor egy hintó állt meg a bejáratnál. Mindnyájan hallották a kopogást, de ahogy illik, megvárták míg az inas jön, és bejelenti az érkezőket.

– Piatty grófnő érkezett.

A báró felugrott ültéből a megtiszteltetés és a kellemetlen megjelenés vegyületeként, hogy fogadja az érkezőket. De nem csak ő állt fel, hanem Anna is, aki láthatólag lelkiismeret furdalással küzdött, mióta Máté elment.

– Vezesse be! – szolt Károly idegesen, és tett néhány lépést, hogy köszöntse a grófnőt, mikor az belép.

Komor várakozás vette kezdetét, ami közben Beatrix is ölébe ejtette hímzését, és tekintetét nem tudta levenni az ajtóról. A meglepetés mégis akkor érte őket, mikor az inas bevezette a gyönyörű, zöld taftruhába öltözött Krisztinát, aki mögött egy harmincas éveie elején járó, világosbarna hajú, gyönyörű, égszínkék szemű nő érkezett. Világoskék selyemruhát viselt, melynek hátul rafinált megoldásaként ráncok futottak, vékony derekát egy ezüst selyemöv díszítette, melynek lelógó végén egy-egy rózsaszál virított. Dekoltázsa mély volt, s ami alatta megbújt, igen formás. Arca szelíd békét sugárzott, s áradt belőle a mélységes szeretet.

– Grófnő! – A báró buzgón odalépett, és kezét csókolt Krisztinának mély meghajlással és alázattal. Talán a rossz hírt készítette elő emígyen, vagy csupán a látható, érezhető felsőbbrendűségnek hajtott derekat. – Örömömbre szolgál, hogy otthonomban üdvözölhetem.

– Köszönöm, báró a szívélyes fogadtatást – mosolygott Krisztina,

majd a mellette álló asszonyra pillantott. – Engedje meg, hogy bemutassam nővéremet, Burry Eszter grófnét.

A báró ugyanolyan kedvesen üdvözölte az asszonyt, s Kamilla is hasonlóan viseltetett irántuk. Még Anna is kezét fogott, csupán Beatrix volt, aki némán, döbbenet ült helyén, és képtelen volt megszólalni is. Szinte tátott szájjal nézte a valóban csodaszép nőt, akinek neve visszahangzott fülében. De nem Krisztina szájából, hanem Mátééból.

– *Eszter! Eszter!*

De nem csak eme szavak zúgtak fejében, de a Burry név is, melyet apjától hallott azelőtt. Hogy is mondta? Burry Péter, Füzesy Tamás gróf rokona, és tőle örökölte meg Tamás a birtokot. Tehát Hanna nem Füzesy részről rokon, hanem Burry részről, vagyis...

Egyszerre sápadt bele a felismerésbe, és lassan kibontakozott előtte minden igazság. Legalábbis így hitte, s mert a kép összeállni látszott számára, lassan megértett mindent, ami elől Máté menekült.

– Lányom! – hallotta meg anyja komor hangját, s érezte karján a bökést, mellyel tudatára akarta ébreszteni. – Üdvözöld a vendégeket!

Beatrix felállt, hogy eleget tegyen anyja kérésének, közben a hímzése lehullt öléből a földre. Bár megpróbálta sietve összeszedni, a minták mégis láthatóvá váltak a többiek számára is. Eszter érdeklődve lépett közelebb, s maga hajolt le az egyik keszkenőért, hogy alaposabban megvizsgálja. Majd kivett a lány kezéből egy másikat, hogy azt is megszemlélje. Azután egyenesen Beatrix szemeibe nézett, oly őszintén, ahogy élete során mindig, és egy halovány mosollyal nyugtázta tevékenységének kiütő jellemét.

– Ha a hímzés beszélni tudna, sok mindent elárulna. – Vonásai lágyak voltak, hosszú, sötét szempillái meg-megremegtek, s oly kecsesség áradt belőle, amitől még a báróné is kihúzta magát, hátha csak feleannyira egyenes tartásra képes.

– Köszönöm! – hebegte a lány zavartan, lesütött szemmel.

Eszter nyugtázta ezt, majd hűgára pillantott, aki – mint hogy már ismerte a családot valamelyest – átvette a szót, hogy elmondja jövetelüknek okát még mielőtt helyet kínálják őket, mert leülni egyáltalán nem volt sem kedvük, sem idejük.

– Kedves báró! Talán emlékszik még beszélgetésünkre, s ígéretére, hogy elutazásunkkor kölcsönadja nekünk leányai kísérőjét, akit mint lovászt is alkalmaz. Azért jöttünk, hogy beváltassuk ígéretét, s

elkérjük öntől eme fiatallembert.

Károly zavartan pillantott feleségére, majd nyájasan a pamlagra mutatott. – Legalább foglaljanak helyet! Hozatok egy kis frissítőt, s aztán nyugodtan elbeszélgetünk. – S már kiabált is az inasért.

– Köszönjük, bárúr, de nem sok időnk van, hiszen így is belecsúsztuk már a délutánba.

– Ugyan! Egy teát csak megisznak velünk! – erősködött Károly, s Krisztina minden tiltakozása ellenére behozatta az italt, és asztalhoz invitálta vendégeit.

Eszter némán figyelte a bárót, s mikor látta, hogy az teljesen eltántoríthatatlan, és kerüli a kérés teljesítését, előrébb lépett, és határozottan, tartása természetes felsőbbrendűségével – amivel sosem kérkedett, de vérében volt, s ez tette ellenállhatatlanul gyönyörűvé – szólt Károlyhoz.

– Báró! – Már az „úr” titulust sem használta, ami még inkább mutatta a helyzet komoly voltát. – Kérem ne húzza időnket, s küldessen a fiúért!

Ez parancs volt, de a lágyabbik fajtából, ami inkább szégyenbe hoz egy férfit – ahogy ez esetben a báró is –, mintsem haragot vált ki.

– Bocsásson meg, grófnő! – szabadkozott Károly, és arca sápadtsága kiütközött sötét kabátja felett. – Én igazán nem akartam... csupán udvariasság, de ha nem...

– Nem! – S ebben az egy szóban benne volt minden, amit Eszter még mondani akart.

– Nos, a lovászfíú... Pár napja a távozását kérte, s hiába próbáltam visszatartani, hajthatatlan maradt. Nem volt mit tenni, hagytam, hadd menjen.

– Elment? – Krisztina döbbenet nézett nővére, aki egy pillanatra lehajtotta fejét, s még szemeit is behunyta, hogy aztán tekintete még kékebben ragyogjon. Mintha csak a remény csillogna benne, melyet oly régen elveszített már. – Mégis hová ment? – tudakolta Piatty grófnő, bár nem hitte, hogy erre bárki választ tudna adni.

– Sajnos, ezt nem közölte.

Krisztinán látszott, hogy kérdezne még, de amint ismét nővére pillantott, az enyhén a fejét rázta, és ő maga szólalt meg.

– Köszönjük az információt. Nem is tartjuk fel önöket tovább. – biccentett, de mielőtt kilépett volna a helyiségből, még odament Beatrixhoz, és kedvesen, együtt érző szívvel simított végig a

félbehagyott sötét színű madárkán. – A remény olyan madár, amely nem halhat meg sohasem – suttogta, majd egy csalódott pillantással elfordult, és kisietett a szalonból Krisztinával együtt.

A báró udvariasan a hallig kísérté őket, és segített felvenni kabátjaikat. Már elköszönni készült egy művies kézcsókkal, mikor Beatrix jelent meg zavartan, s az inastól ő is a pelerinjét kérte.

– Leányom, hová? – kérte számon a báró, s bár próbált kedélyes lenni, valahogy nyeglére sikerült kérdése.

– Ha nem bánja apus, egy darabon a grófnőekkel mennék. Jól esne egy kis friss levegő.

– Mégis hogyan? – Károly zavarát talán fokozni sem lehetett volna. Nem értette, hogy vette lánya a bátorságot ahhoz, hogy kérdés nélkül bekuncsorogjon egy grófnő kocsiába, s ezzel szégyenbe hozza őt. Sietve reagált, át sem gondolta szavait. – Ha ki akarsz kocsízni, szólok Jánosnak, és a legjobb hintót hozza elő a legjobb lovakkal.

Dicsekedésnek hatott, s erre a báró is rájött, mikor Beatrix a fejét rázta. – Köszönöm, apus, de erre semmi szükség!

– Nincs?

A kínos jelenet egyre kellemetlenebbé vált, de Eszter ismerte már a néma jeleket, hiszen ugyanezek a saját jelei voltak egyszer, így egy halovány mosollyal száján nézte a lányt, miközben Károlyhoz beszélt.

– Kedves báró, amennyiben tőlünk félti leányát, úgy nyugodtan elengedheti, mert biztosítom róla, velünk jó kezekben van. S ha visszaértünk Füzesy gróf birtokára, biztosítjuk számára a hintót, mely épségben visszahozza majd.

– Ó, hát... – Károly hebegett egy sort, s már kezdett magára is dühös lenni, amiért ennyire elveszítette valahol önmagát. Mégis ki ez az asszony, hogy itt hajbókol előtte, s még arról is elfeledkezik, hogy ő a házigazda, birtokának ura? Ki ez a nő, hogy házának fényét így emeli, s őt magát lekicsinyíti, s szolgálójává teszi? Látta, még választ sem várta meg, csak egy halovány mosolyt küldött Beatrix felé, majd hívta, édesgette maga után azokkal a káprázatosan csillogó kék szemével.

Babona – gondolta a báró, mikor azok már elhagyták a házat, és megrázta magát, mint aki szabadulni akar. De még percekkel később is látta azt a csodás tekintetet.

Hideg. Máténak egyetlen szó járt a fejében, s ezt ismételte egész nap. Átfagyott már a teste a sok semmittevésben, s a hirtelen ismét beállt fagyban. Persze nem félt tőle, hogy baja esik, mert nem egy zord időt túlélt már az évek folyamán, mégis kellemetlenül érintette, hogy nem volt egyebe, csak néhány szakadt ruha, és lyukas takaró. Nem is maradt vackában sokáig, mert amúgy is unta már a tétlenséget. Inkább sétálni indult a vár körül, hátha az megindítja kissé lassú vérkeringését, és átmelegszik valamelyest.

A tó korlátjához lépett, s lenézett a befagyott vízre, majd a távolba tekintett, és valahol a sűrű erdő mélyére kívánt látni. Lassan el is indult arra, mintha ott lenné reszkető szívére a gyógyírt. S minél közelebb ért, annál határozottabbá váltak léperei, míg végül már futni kezdett, de olyan sebesen, ahogy az olvadó, majd újra ráfagyott hórétegtől csak lehetett. Perceken át rohant, kétszer el is esett, de felállt, és ugyanott folytatta tovább. Mikor pedig elfáradt, két kezét térdeire helyezte, és úgy lihegett, akár egy kutya.

Visszanézett fekvőhelyére, és már a távolságtól is fáradtságot érzett, mégis elindult. Útközben felvette a fákról lepotyogott gallyakat, hogy majd este azzal melegedjen a kunyhója előtt. S így megpakolva érkezett vissza, akár egy rózsét hordó anyóka. Terhét ledobta kunyhója egyik sarkába, majd egy rozoga bögrét vett kezébe, amit odakinn megtömött hóval. De még félig sem telt meg az edény, mikor egy női alak jelent meg előtte a semmiből – legalábbis annyira nem figyelt a körülötte lévőkre, hogy elképzelése sem volt, mely irányból érkezett.

Előbb csak a téli, bőr, fekete cipőt látta, majd a zöld taftruha alját, ami fölött egy meleg, barna kabát volt. S ahogy kiegyenesedett és feljebb nézett, meglátta magát Piatty grófnőt teljes valójában.

– Nahát, nahát! – sóhajtotta Krisztina megkönnyebbülten, mégis korholón. – Ön aztán gyorsan el tud tűnni, ha azt akarja, hogy ne találják. De látja, hiába való volt minden próbálkozása.

Máté nyelt egyet, majd összeszedve magát rosszállóan összehúzta sűrű, sötét szemöldökét. – S elárulja a kisasszony, hogy mit akar tőlem?

– Mintha nem tudná!

– Higgyc el, nem tudom.

– Ugyan! Felesleges ezt játszania! Magunk között vagyunk, így hát

nem kell másnak mutatkoznia tovább, s mivel titkát magam jól ismerem, elvárom őszinteségét.

– Kisasszony! Kegyed nem ismer engem! – közölte nyersen, és már készült, hogy elforduljon, de Krisztina nem hagyta, és teljes testével az útjába állt.

– Én pedig úgy vélem, igenis ismerem.

– Valóban? – Máté idegesen összehúzta száját, majd inkább lemondóan a fejét rázta. – Szilasi Máté vagyok, egy szegény család egyetlen gyermeke, s bárki kérdi, nem mondok mást. Így hát, még mindig azt állítja, ismer? S ha állítja is, mégis mit kezd vele, ha szava szól az enyém ellen?

– Krisztina talán semmit, de én annál többet.

Ez a hang! Máté egy pillanatra ledermed, és úgy hitte, érzékei játszanak vele. Talán a hideg ártott meg agyának, mely hallani engedte a régen vágyott hangot. Hogyan lehetséges ez? Döbbenet nézett Krisztinára, aki zavartan pillantott oldalra, és átadta helyét egy gyönyörű, égszínkéék tekintetű nőnek, akinek fénylő szemeiben könnyek gyűltek, s keze reszketett, mikor kinyúlt érte. Nem, Máté moccanni sem bírt. Úgy vélte, halott, és már a másvilágon van, vagy a hidegtől hallucinál, mert hamarosan jön a vég. Nem hitte, nem hihette, hogy miatta, csak miatta bárki képes lenne ekkora útra, sem pedig azt, hogy lenne, aki feladná boldogságát az ő javára. Nem hitte, s nem is akarta így, mégsem tudott reagálni sem a szavakra, sem a lány, remegő kezek simogatására, melyek hideg arcához értek, és minden vonását szeretettel telin érintették.

– Máté! – Már maga a szó is, ahogy a nő kiejtette, egészen más volt, más mint amit éveken át hallott. – Én édes Mátém!

Nem bírta, képtelen volt rá. Mióta is vágyott erre a pillanatra? Mióta szerette volna csupán egyszer viszontlátni azt a selymesen csodás haját, azt a lány tekintetét?

– Istenem! – szállt fel belőle egy sóhaj, és már kis híján elgyengült, megadta magát, mikor józan esze utolsó csírájával megrázta fejét, és szó nélkül visszasétált barlangjába.

– Krisztina, kérlek menj vissza a hintóhoz, és szólj a kisasszonynak, hogy türelmét kérem – hallotta Esztert, amint hűgához szól, majd csend lett, fájó, nyomasztó csend.

Néhány másodperc telt el talán. Máté leült az ágnak nevezett kiszögelésbe, és némán várakozott. Hogy mire, maga sem tudta.

Sírni, ordítani vágyott, vagy elfutni az egész világ elől. Nem ezt akarta, nem így. Ostobaság volt áltatnia magát és hagyni, hogy másnak kezeljék, mint ami éppen volt. Hagyta, hogy nemesnek lássák, hogy elcipeljék a bálba... De már nem szabadott volna hagyni azt sem, hogy rávegyék, hagyja el utcai otthonát. Igen, itt kezdődött minden baj.

Eszter sétált be a kuckóba, körbenézett, majd leült Máté mellé. Nem törődött sem a kossal, sem a hideggel, és fel sem vette a hely csúfságát. Talán, mert ennél sokkal rosszabb helyen is megfordult már.

A férfi nézte egy darabig, de a valóságot oly nehéz volt elviselnie, hogy szavai túl ridegen hangzottak, mikor megszólalt. – Mit keresel itt?

Az asszony szemeit elárasztották a boldogság könnyei, és ahogy a férfira emelte fénylő tekintetét, már ujjai is elindultak, és ismét Máté arcát simogatták. – Érted jöttem.

– Értem? Minek?

Eszter felsóhajtott, mely olyan mélyről szakadt fel belőle, hogy szinte fájt minden porcikájának, de nem foglalkozott vele, mert nagyobb volt öröme, mintsem érdekelte volna ilyesmi. – Krisztina táviratozott, hogy a halottnak hitt testvér, férj, fiú mégis él. Bár tagadja származását, nevét, de itt van. Az üzenetet én vettem át, mivel Péter Bécsbe utazott néhány napra, és nem volt odahaza, így csak üzenetet tudtam hagyni neki, majd összeköltöttem és jöttem. Brütter báróékhoz siettünk, de közölték, hogy elmentél. Akkor már biztosan tudtam, hogy valóban te vagy. A báró lánya jött velünk, ő mutatta meg ezt a helyet, ahol legelőször rád találtak.

– Botorság volt ide jönnöd! – Máté hangja egyre halkult a meghatódottságtól és szerelme érintésétől. Gyengült, mintha az asszony szívna el minden erejét, pedig csupán a megpróbáltatások és a félelem volt rá ilyen hatással.

– Nem volt, hiszen valóban te vagy az! Még most is alig hiszem el, hogy valóban élsz. Miért? Hogyan tudtál éveken át úgy élni, hogy nem értesítettél róla sem engem, sem apádat? Hát ennyire nem számítottunk? Pedig ha tudnád, mennyit sírtunk érted. Még apád is. Mikor a hírt kaptam, a dolgozószobájában találtam rá, és úgy zokogott, akár egy gyermek. Hát ő sem jelentett neked semmit, hogy képes voltál meghagyni abban a hitben, hogy elsőszülött fia halott?

– Hogy semmit? – Máté komoran összeráncolta homlokát, megragadta Eszter kezét, és úgy nézett szemeibe határozottan, kioktatón, sértetten. – Hogy kételkedhetsz bennem? Hiszen mindent értetek tettem. Ó, kedvesem! Amikor apám kezébe adtalak, úgy hittem, megtettem kötelességemet. Tudtam, mire számíthatok, ahogy az első pillanattól fogva tudtam, hogyan viseltetsz apám iránt. De szerettelek, és azt akartam, hogy az enyém legyél, csak az enyém. Önző voltam, nagyon önző. És mikor végre hozzáam jöttél, féltem, rettegettem attól, hogy meggyűlölsz, amiért velem kell élned. – Az asszony közbe akart szólni, de Máté egy fejrázással leintette. – Menekültem, s egyben, ahogy te mondtad, az igazi szerelmemhez csatlakoztam a harcban. És ott a csatamezőn, ahol nem számított, hogy valaki nemes vagy szegény, ahol mindnyájan ugyanúgy haltak és estek fogságba, ott értettem meg, mennyi mindent elrontottam. Ott a harcmezőn sokan elestek, én is kaptam egy lövést a lábamba, és leestem a lóról. Az egyik bajtársam próbált segíteni rajtam, akivel elég jól összebarátkoztunk. Nem szépítem, abba halt bele, hogy engem próbált védett helyre cipelni. Az egyik osztrák katona egyszerűen hátba szúrta. Mindketten a földre zuhantunk, ő félig holtan, én az eséstől eszméletemet veszítve. Nyilván azt hitték, már nem élünk, mert otthagytak bennünket. Mire tudatomra ébredtem, már csak a gyászos csatamező színterét láttam, a holtakat, és a piros, vörös, alvadt vért. Ahogy magam mellé néztem, láttam Máté barátomat, akinek szájából vér fröccsent minden lélegzetvételekor. – A férfi az emlékektől fájón felsóhajtott, de nem hagyta abba. – Ott halt meg a karjaim között.

– Te jó ég! – Eszter szája elé kapta egyik kezét, míg másikkal még erősebben szorította Mátéét.

– Akkor, ott volt időm gondolkodni, és visszatekinteni arra, amit tettem. S tudtam, azzal teszem a legjobbat, ha nem fedem fel magamat. Sokan halottgyalázasnak tekintenék, de elvettem élettelen barátom papírjait, és sajátjaimat a zsebébe tettem. Így találtak rám. Hónapokon át tartott felépülésem, és mikor végre saját lábamra állhattam, még nem tudtam, képtelen voltam visszatérni. Gyötört a múlt, és nem akartam megzavarni boldogságomat. Mert tudtam, éreztem, bizonyára egymásra találtatok újra. Csak hónapokkal később jöttem erre a vidékre, és itt tudtam meg, hogy apám elvett téged. Megnyugodtam, mert tudtam, így helyes. Szilasi Mátéként

éltem, s mivel neki már nem volt élő rokona, így hát csak úgy voltam, mint ahogy gyermekként te is. Csak a magány fájt rettenetesen. De erre is találtam gyógyírt. – Szabad kezével a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy régi portrét, ami Esztert ábrázolta. – Leveleket írtam hozzád, amit aztán rendszerint elégettem, majd ezt nézegettem addig, míg csak kicsike fény is volt hozzá. S mikor álomra hajtottam fejem, olyan élethűen jelentél meg előttem, mintha mellettem feküdtél volna. Ez éltetett magányomban.

– Miért nem jöttél vissza?

– Nem tehettem, magad is tudod, hogy nem tehettem. Nem akartam, hogy téged vagy apámat a szájára vegyék, s házasságotokat semmisnek tekintsék. És Hannának is jobb volt így.

– Ugyan! – Eszter sajnálkozva, döbönt fájdalommal simogatta meg újból a kedves, régen látott arcot. – Mit számít mindez, mikor visszakaphattunk volna? Ó, Máté! Hát nem tudad, nem érezted mennyire szeretünk?

Tudta, talán tudta, még ha nem is vallotta be. – Számít ez? Azt tettem, amit helyesnek véltem, s azt tenném ma is. Elég fájdalmat okoztam neked és neki is. Ha megjelenek, újra szétválasztalak benneteket, s téged szájára vesz a falu, a város. Ha pedig válást javaslok, azt sem úszad volna meg rossz szó nélkül. Főleg azok szapultak volna, akik tudták, hogy Hannát magam neveltem hónapokon át. Nem, kedvesem, nem kockáztathattam, s nem kockáztatok most sem. Előttem felfedtem a titkot, de ha bárki más kérdezi, a nevem Szilasi Máté, egy elszegényedett család egyetlen fia.

– Nem! – A hang belecsapott a hidegbe, és ott keringett a levegőben. – Nem hagyom, hogy még egyszer eltűnj! Azt már nem! – Az asszony felállt, és merengve sétált fel-alá az apró helyiségben. Szoknyája hozzáért mindenhez, a kőfalhoz, egy rongyos batyuhoz, és Máté lábához. Mégsem állt meg, ezért a férfi is felállt, és úgy nézte szíve minden kívánságát.

– Kedvesem! Be kell látnod, nem zavarhatom meg sem a ti életeteket, sem Hannáét, és a kis Mátéét sem. Nem tehetem.

– Hanna már nagylány, ismeri a történet egy részét.

– Igen, tudom. Elmesélte.

Eszter megállt, és lágyan kutatta Máté vonásait, azokat a jól ismert vonásokat, melyeket nap mint nap látott idősebb kiadásban. – Akkor

azt is tudod, ő nyílt szívvel fogad, mint megkerült bátyját, s hidd el, ezt teszi majd öccse is.

– Nem! Már mondtam, hogy nem! És ezen még vitatkozni sem vagyok hajlandó!

Ez a kijelentés nem tetszett az asszonynak, és összehúzta szépen ívelt szemöldökét, hogy aztán ismét kiegyenesítse, és immár sokkal jobb kedvűen nézzen a jövőbe.

– Akkor is kitalálok valamit, és elhíheted, nem hagyom, hogy akárcsak egy napra is, elmenj mellőlem! – Azzal egy megnyugodott sóhaj kíséretében körbenézett, miközben fejében már kész volt a terv. – Szedd össze a holmidat, és indulhatunk.

– Eszter! – Már a szót is öröm volt kiejtenie, és Máté ebbe bele is szédült, hát még mikor az ajtónak használt kopott pokrócot elhúzva Beatrix nézett rájuk.

A lány fülébe ott csengtek a hallott szavak, és emlékeztették arra az időre, mikor ő ápolta Mátét, és annak lázalmában ez a név ismétlődött előbb halkán, majd egyre hangosabban. Ahogy pedig most látta őket, azt kívánta, bárcsak soha ne szállt volna le a hintóról! Ám hideg volt, az idő pedig haladt, így Krisztina magyarázata ellenére úgy gondolta, mégiscsak összeszedi bátorságát, és megkéri Burry grófnét, hogy engedje el a kocsist, hogy fogjon neki egy konflikt, ami majd hazaviszi.

Persze eme szándékba a kíváncsiság is ott lapult, mert elképzelni sem tudta, mi beszéd folyhat egy férjes asszony, és egy hajléktalan nemes között. Igaz, ha a Hannától hallott történetet veszi alapul, már pedig miért ne tenné, akkor fel kell ismernie, hogy az a férfi, akit eddig hajléktalannak gondolt, az a Máté, akit Hanna bátyjaként emlegetett, nem más, mint Eszter első férje, mostani urának fia, Burry Máté gróf.

Mindezt alátámasztja Máté nemesi viselkedése, az „Eszter” szó, amit lázasan motyogott, és az asszony megjelenése is. Nem lehet véletlen, hogy mindez összetákolódott és egybeforrt. Csupán azt nem tudta, mit kezdjen ezzel a felismeréssel, ami fájditotta szívét, egyben teljesen zavarodottá tette. Mert ha Máté szereti is az asszonyt, Eszter már más felesége. Ám itt volt, és ez olyannyira jelenthette azt is, hogy emlékeiben még ott ég első férje képe, és mélyebben szereti, mint azt bárkinek bevallaná.

Igaz, valahol legbelül élt benne a remény, hogy feltételezése mégsem valóság, és minden csupa véletlen összejátszás, semmi több.

Mégsem szólt, nem tudott. Torkán fagyott minden hang, mikor meglátta az egymás mellett álló két alakot, akiket nem zavart meg sem az egymáshoz való közelség, sem az, hogy ez más számára is látható. De mire ráébredt tanácstalanul ácsorgó helyzetének kínosságára, Máté arcizmai megrándultak, és elfordulva Beatrixtól, ismét Eszterre pillantott.

– Nincs választásom, igaz?

Az asszony halványan elmosolyodott, és ráemelte csillogó tekintetét a férfitra, majd úgy felelt, hogy Beatrix azonnal rájött, abba vetett apró reménye, hogy az egész dolog csupa tévedés, meghiúsult.

– Nincs, drágám! Velem kell jönnöd!

A tegező mód, amit hallott, egyértelművé tette azok bensőségesebb viszonyát, és ez úgy mart szívébe, hogy azt hitte, ott helyben meg is szakad. Talán így is lett volna, de nem akadt ideje sajnálnia magát, mert Burry grófné odalépett hozzá – alig egy lépést tett ezért azon a szűk helyen –, és mosolyogva belenézett bánatos, bizonytalan szemeibe.

– Még meg sem köszöntem, hogy ide vezetett bennünket. Bocsássa meg udvariatlanságomat! Hálám lekötelezettjévé tett, ezért bármikor, ha szüksége van rá, élhet e jogával.

– Kö... köszönöm! – nyögte a lány, de már nem Esztert nézte, hanem a mögötte álló Mátét, akinek tekintetét vonzotta, hogy némán kérje magyarázatát. A férfi rá is nézett, és kitalálta kérését. Persze ez nem volt nehéz feladat, mert Beatrix tudta, arcára van írva minden kívánsága.

– Eszter! Adnál néhány percet, míg beszélek a kisasszonnyal? – Máté lágyan megérintette az asszony karját, mire a grófné kedvesen bólintott, és a lány mellett kilépett a kis odúból, hogy aztán Beatrix léphessen be.

A lány tétován, de eleget tett szíve vágyának, és ott állt közvetlenül a férfi előtt, hogy aztán zavartan lesüsse szemeit, és a köveket tanulmányozza a lába előtt. Talán meg sem hallotta volna Máté szavait, ha az nem nyúl kezéért, és ezzel arra kényszeríti, hogy reá figyeljen.

– Beatrix, kedves! Úgy hiszem, nem kell mondanom semmit, mert kegyed mindent ért. Azzal, hogy idevezette a grófnőt, s leleplezett

előtte, számomra egyértelműen jelzi. De tudom, és ismerem kegyedet annyira, hogy észrevegyem, magyarázatra vár. De ki kell ábrándítsam, mert tőlem nem fog hallani mást, csakis azt, ami eddig elhagyta számat. Kérem, ne haragudjon rám ezért, de sem kegyednek, sem másnak nem fedhetem fel múltamat sem most, sem máskor. Amit pedig tud vagy tudni vél, felejtse el, és soha ne mondja ki sem szóban, sem gondolatban! Ezen a világon az a Burry Máté, aki valaha elvette Esztert, nem létezik, meghalt abban a csatában, amit Bem tábornokék vívtak. A nevem, ahogy már mondtam, Szilasi Máté, és majdan halálomkor ez fog állni fejfámon is.

Beatrix megértette ezt, mégis bántotta, hogy Máté nem őszinte hozzá, bár nem tagadta, sőt inkább megerősítette mindazt, amit a lány sejtett. Szívében mégsem ezt fájlalta, hanem egészen mást. – Mégis... mégis elmegy vele.

– Igen, el. Nemigen van más választásom. Ismerem a grófnőt, és tudom, ha ellenkeznek, képes lenne önmaga érdekeit is semmibe venni, és ostobaságot elkövetni, csakhogy mindenkivel tudassa, akit halottnak véltek, él. Pedig az már akkor élettellelné vált, mikor... de ez nem fontos. Nem tekinthetek Eszterre másként, mint jóakarómra, pártfogómra. Amit viszont nem feledhetek, hogy kegyednek hállával tartozom, és örökké lekötölezz azzal, hogy az itt történekről, s rólam többé nem beszél. Mintha megszűntem volna létezni, mintha elnyelt volna a föld, s reményeim szerint ezt is fogja tenni hamarosan.

– Ne mondjon ilyet!

– Pedig muszáj! Nem akarok én már ettől az élettől semmit, mert amit elérhettem, amit kívántam már megadatott, csupán élni nem tudtam vele. De ez saját hibám.

Beatrix keserű szívébe a szavak oly mélyen vájtak, hogy megszédült belé. – S velem... velem mi lesz?

– Kegyedért eljön majd egy kedves, figyelmes fiatalember, aki értékeli jó szívet, csodás, odaadó természetét, és úgy fogja tudni szeretni, ahogy megérdemli.

– S ha én nem arra vágyom, hanem másra? – A lány szemei tele lettek könnyel, s a szavakat alig bírta kimondani, mégis megtette, mert nem hagyhatta, hogy Máté úgy menjen el, hogy nem tudja... Pedig bizonyára tudja, tudnia kell! – Mit érek természetemmel, ha az, akinek odaadnám, mást szeret? Mert mást szeret, igaz?

Máté egy pillanatra lehajtottá fejét, és a kezét simogató ujjait

figyelte, melyek önkéntelenül mozogtak, és melengették Beatrixot. – Ha így is lenne, értelmetlen volna. Van akivel nem versenyezhet az ember. De kegyed még nagyon fiatal, bizonyára akad majd egy jóra való férfi, aki úgy tudja szeretni, ahogy megérdemli. Addig pedig ott vannak szülei, húga...

A megbántottság szomorúvá, keserűvé tette a lányt, és csalódottsága sem lehetett volna nagyobb. Talán ezért nem habozott elmondani otthoni siralmas helyzetét, amit nem panasznak szánt, mégis várta a férfi együttérzését irányában. – A szüelim tudomást sem vesznek rólam, ahogy ezidáig sem tették, s ha lehet, most még inkább reám haragszanak, mintha ön miattam került volna oda, és miattam távozott. Húgom is hasonló állásponton lehet, de ő dühével még undokabbá vált, mint eddig. Csíp, mar ahol csak ér, és belém döfi fullánkjait, melyek ott égnek lelkemben azóta is. – Mikor hallotta Máté nehézkes sóhaját, esdeklőn felpillantott rá. – Hát ide számúz engem, mikor amúgy is fáj a szívem?

– Ó, kedves! Bárcsak segíthetnék, bárcsak tehetnék valamit kegyedért! De jómagam sem vagyok éppen könnyű helyzetben, s még nem látom, mit tartogat a jövő. De annyit ígérhetek, s ezt kegyed iránt érzett minden joga mondom, mihelyst sorsom eldőlt, felkeresem, legyek bárhogyan is.

– Ígéri? – Beatrix szíve repesett, és felgyúlt benne egy reménység. Mert bármilyen áldott lélekkel is volt megáldva e lány, gyarló szíve azt remélte, talán lesz némi esélye arra, hogy megnyerje magának a férfit, aki után áhítozott. Nem érdekelte a vagyon, sem a rang, neki csupán csak a szív számított, s mert Mátéban megtalálta azt, akire vágyott, rettegett elereszteni úgy, hogy nem hall felőle többé. De most, hogy a férfi ígéretet tett, megnyugodott kissé, főleg, mikor az még hozzátette biztató szavait, mielőtt kiengedte volna a kis zugból.

– Szülei és húga viselkedését pedig ne vegye zokon. Sajnos vannak, akik önnön létükön túl nem látnak el, s még a legszebben nyíló virágszálát is leszakítják, hogy vázába téve elhervasszák, mintsem hagynák pompázni, hogy mindenki gyönyörködhessen benne. Pedig a rózsa is akkor a legszebb, mikor ott virul a lányok orcáján s a szívükben.

Beatrix fülig pirult a szavaktól, és megszorította Máté ujjait, hogy jelezze, kérése nyitott fülre és szívre talált. – Így lesz – közölte azért,

és hagyta, hogy a férfi szájához emelje kezét és megcsókolja, majd kivezesse a friss, de igencsak hideg levegőre, ahol Krisztina várakozott nővérével.

Eszter arcán sejtelem látszott, és ezt igazolta az is, ahogy mosolya Beatrixot érte. Kék tekintete szinte átvilágította szívét, és a lány már akkor, ott tudta, vonásairól olyan tisztán leolvasható minden érzelme, mint ahogy apja olvas a hírek között, amiket munkájából kifolyólag kap.

Reménykedett benne, s teljes mértékben igaza volt eme érzésének, hogy a grófné mégis diszkréten fogja kezelni, amit pillantásából megtudott. S hogy elősegítse ezt, a háttérbe vonult, és nem szólalt meg többet.

Máté összeszedte kevéske holmiját, és ahogy a hölgyek elvárták tőle, a hintóhoz baktatott velük. Krisztina ment elől Beatrixszal, őket követte Eszter, aki bevárta, és nem eresztette szem elől a férfit. De Máté nem is akart menekülni többé. Olyannyira megadta magát a sorsnak és grófnőjének, hogy miután felsegítette őket a hintóba, ő maga is felszállt melléjük. Mindezt az asszonyok természetesnek is vették, csak Beatrix látszott zavartnak, és Máté azt is tudta miért. Hiszen még nem olyan régen a bakon utazott, és nehezen lehetett rávenni, hogy a kisasszonyok mellé üljön. Most pedig szó nélkül tette ezt.

– Előbb hazavisszük a kisasszonyt – közölte Eszter lágyan –, majd visszatérünk a birtokra, s talán már holnap útra tudunk kelni. Krisztina már nem sokkal érkezésük után küldetett a budai kastélyba, hogy rendben legyen minden, mire megyünk. Bár gondolom, nem számítanak ennyi emberre, de ismerve az ottani személyzetet, nem hiszem, hogy gondot fog nekik okozni.

– És Tamás? Bizonyára kellemetlenül fogja érinteni jelenlétem – kérdezte Máté, és valójában fel sem fogta, hogy idegen személy is hallja szavukat, mert számára ugyanolyan természetes volt, hogy Beatrix mindent tud, mint az is, hogy titka a lehető legjobb kezekben van nála.

Eszter azért odapillantott a báró leányára, aki szemben ült velük Krisztina mellett, csakhogy lássa, miféle dolog lappang a levegőben, amit ő még csak sejt, de nem tud.

– A gróf nincs odahaza. Feleségével együtt leutaztak Emma

édesanyjához, hogy pár napig vele legyenek, ha már gyászában nem osztozhattak.

Máté nem felelt azonnal, mivel nem óhajtotta közhelyekkel csépelni az időt, azonban az udvariasság megkívánta, hogy szóljon az ifjú párról néhány szót. – Tamás igazán csinos lányt választott. Kérey gróf méltán lehetett büszke leányára, és sajnálatos, hogy nem érthette meg ama napot, mikor ország-világ előtt bemutatták őket, mint házасokat.

– Titokban esküdtek, még Kérey gróf halottas ágyánál – mesélte Krisztina csendesen.

– Úgy hát az áldást megkapták. Legalább ez megnyugtathatja zaklatott szívüket.

– Igen, meg – nyugtázta Eszter, és oly szeretettel pillantott a mellette ülő férfira, hogy annak szíve heves zakatolásba kezdett, és gondolkodás nélkül nyúlt kezéért, majd szájához emelve megcsókolta azt. De rabságban maradt, mert ujjai ott ragadtak az asszony kezében. Nem hadakozott ellene, mert érintése jólesően járt át egész testét, melengette jéggé fagyott lelkét. Persze látta Beatrix döbrent, szomorú tekintetét, de inkább elfordult tőle, mintsem változtasson helyzetén. Hiszen erre vágyott évek óta. Látni, megérinteni Esztert, vele lenni, beszélni hozzá vagy csak hallgatni szavait.

A kocsi megállt a Brütter ház előtt, és a kocsis lassan behajtott az udvarba. Eszter rámosolygott Beatrixra, és kedvesen a szeméibe nézett. De még az a tekintet is annyira boldog és barátságos volt, hogy a lány hiába próbált haragudni rá, képtelen volt.

– Kedves kisasszony! Nagy öröm számomra, hogy megismertem. Bízom benne, hogy hamarosan ismét találkozunk. A viszontlátásra! – Az asszony kezét nyújtott, amit Beatrix csendesen fogadott, és csak egy „köszönöm”-öt sikerült kipréselnie gombócot nyelt torkán.

Krisztina is elköszönt, de igen szűkszavúan, mert őt is sokkal jobban lefoglalta Máté, mint bárki más. A férfi pedig még a kiszálláshoz vett fáradságot sem vette, mert úgy gondolta, jobb, ha senki nem látja meg, ahogy azt Beatrixnek is mondta már. Azért elengedte Esztert, és még sietve megfogta a lány izgatottságtól reszkető kezét, majd egy forró csókot lehelt rá.

– Bocsásson meg nekem, hogy nem kísérem el, de talán jobb, ha nem látnak meg.

– Persze – hebegte Beatrix, és zavartan hagyta, hogy a kocsis, aki leugrott a bakról, lesegítse.

Mire a lány elérte a bejárati ajtót, a hintó megfordult, és már kifelé tartott, maga mögött hagyva mindent és mindenkit. Ami pedig a benne ülőket illeti, nem foglalkoztak azok mással, csakis saját boldogságukkal, és az egymás iránt érzett szeretettel.

Most Máté fogta meg szerelme kezét, és szorosan fogta, mintha azzal melengetné egész lényét. A szeméből sugárzott az érzékeny valóság, bár némi árnyat kapott azzal, hogy nem hitte, még most sem hitte, hogy mindez megtörtént. Azért is nézett egyfolytában az asszonyra, hogy biztosítsa magát, nem tévedett, és mindaz ami történt, nagyon is valós.

Eszter is hasonlóan lehetett ezzel, mert ahogy az út zötykölődött, már fejét is ráhajtotta a férfi vállára. Élvezte a csendet, ám egy idő után ez már túl kevés volt számára, ezért halkán kérdezett, hogy a köztük lévő varázst ne törje meg.

– Mit csináltál eddig? Hol jártál, hogy éltél? Mi történt veled, míg halottnak hittünk?

Máté elmerengett a kérdések hadától, s alaposan megfontolta feleletét, aztán megszorította az asszony kezét, és odafordulva hozzá, egy csókot lehelt a homlokára. – Akárhol jártam is, akármit csináltam, az én titkom marad. Amit tudnod kellett, elmondtam, a többi nem fontos.

– Akkor sem, ha tudni akarom? – emelte fel fejét Eszter, és oly lágyan tekintett a fáradt szemekbe, hogy Máté legszívesebben a karjaiba kapta volna. Mégsem tette. Uralkodott magán Krisztina jelenléte miatt, és Eszterért, aki bár most boldogan bújik hozzá, hamarosan ismét megtartja kellő távolságát, ebben biztos volt. Hiszen más férfit szeret, aki mellett neki csupán testvéri szál marad. S meg kell elégednie ennyivel.

Különös dolgot vett észre magán. Hiszen ezidáig inkább meghalt volna, csakhogy boldogtalansága ne fájdjtsa szívét, de most élni vágyott, élni akkor is, ha Eszter már soha nem lehet az övé, de mellette maradhat, láthatja, érintheti és gyönyörködhet benne.

Felsóhajtott ezen felismeréstől, és talán elmerült volna gondolataiban, ha Eszter meg nem ismétli az iménti kérdését.

– Szóval, akkor sem?

– Nem!

– Nagyon szigorú vagy!

– Nem vagyok, de az én történetem nem való az ilyen finom hölgyeknek, mint ti. Viszont, én szívesen hallgatnék egy-két történetet rólatok, apámról, a családról.

– S úgy hiszed, így rendben is van? – Eszter dacosan, de mosolyogva állta Máté tekintetét, és nem engedett abból, amit elhatározott. – Előbb a te történeted következik, az a rész, ami még a mi fülünknek is hallható. Az, ami felett elrepültél, pedig szemmel látható, s nem is olyan régen hagyta el a kocsinkat. – Mikor az asszony látta Máté pirosuló orcáját, és izmainak rángását, a csalódást, ami szemeiben ült, felnevetett, és egy kissé hátrább is ült.

A férfit szinte fájdalmasan érte ez a távolság, mintha saját testéből szakítottak volna ki egy darabot ott, ahol eddig Eszter melegítette. Mégis úgy tett, mintha semmi különös nem történt volna, és komolyan válaszolt, már ahogy tudott.

– Erről sincs mit mondanom. Brütter kisasszony nagyon kedves teremtés, jó lélek, ragyogó jellem.

– Emellett szép is – szólt hozzá Krisztina, csak hogy bátorítsa volt sógorát.

Máté vetett rá egy pillantást, és nyugtázta szavait. – Igen, az. Ha egyszer rám mérné a sors, hogy válasszak magam mellé valakit, s mivel Esztert nem választhatom, bizonyára ő lenne az, akit kérnék. De ennek semmi jelentősége most, mert nem óhajtok magamnak asszonyt, s egy Szilasi Máténak nem is juthat olyan, mint ő.

– Egy Szilasinak nem, de Burrynak igen – nyugtázta Eszter teljesen nyugodtan, mire a férfi korholón a fejét rázta.

– Hát nem verted ki a fejedből még? Mondtam, tehetsz bármit, papírom van róla és a szavam, hogy Szilasi Máté vagyok. Ezt pedig nem vagyok hajlandó megmásítani.

– Pedig aki rád néz, tudni fogja, mert éppen úgy nézel ki, mint apád egykoron.

– S számít az? Sok hasonló ember él a világban.

– És Péter nem is tartózkodik itt régóta – egészítette ki Krisztina ismét, mintha nem is nővére, inkább Máté mellett állna. Eszter vetett is rá egy kérdő pillantást, de a lány mosolyogva felhúzta szemöldökét.

– Ha itt tartózkodik, ha nem, az álláspontomon nem változtatok – szögezte le a férfit, de mikor látta, hogy ezen elhatározása nem aratott

egyértelmű sikert, lágyabban folytatta. – Meg kell értened, Eszter! Ha megszegném magamnak tett ígéretem, azzal felborítanám mindnyájatok életét. Gondolj bele, kedvesem! Már apám felesége vagy, és megjelenésemmel házasságotok semmissé válna. Ezzel együtt téged is meghurcolnának hűtlenségedért. S még ha ezt te és apám elviselnétek, én semmiképp. Eleget bántottalak már, többet nem akarlak.

Ezen kijelentés némi szomorúságot hozott az asszony szívébe, de nem akarta mutatni, ezért újból odahajolt a férfi vállára, és ráhelyezte szökés fürtjeit, miközben kezével úgy szorította karját, mintha soha többé nem akarná elengedni.

A kocsi úgy két órával később megállt a héregi kastély vaskapui előtt, majd lassan begurult a hatalmas faajtó elé, melyet már nagyra tárt Mátyás, az inas. Széles mosolya jelezte, mindent tud, talán még annál is többet. Boldog fejbólintással üdvözölte a visszatérő hölgyeket és Mátét, akit azonnal felismert.

– Nahát, fiatalúr! Isten hozta! – Ennyit mondott, nem szólt többet, de tekintete árulkodott helyette, amit Máté azonnal megértett, és kedvesen megveregette annak hajlott hátát. Aztán belépett a házba Eszterék után. Ismerte a járást, mégis megtorpant már ott a hallban, és bizonytalanul méregette a falakat, a vörös rózsák tömkelegét, melyek még mindig ott díszeltek mindenhol. Már a bálon is elkápráztatta Eszter keze munkája, amit annak idején nem vett észre, de most teljesen másképp hatott. A nyugalom és béke áradt belőlük, aminek hatását nyilván Tamás is érezte, ezért nem bántotta a hímzett virágokat.

– Mátyás! – hallotta meg Eszter lágy hangját. – Hogy áll az úr szobája?

– Már előkészítettem, asszonyom, miután elindultak.

Eszter mosolyogva pillantott az ácsorgó férfira, miközben Mátyás segítségével levetette kabátját. – Máté! Menj, foglald el a szobádat, pihenj egyet! – Szavai azonban nem jutottak el a megvalósítás szintjére, mert a lépcsőn Hanna kecses alakja lépdelt lefelé, és nagyra nyílt kék szemeit hol Mátéra, hol anyjára vetette.

– Hát igaz? Valóban jól láttuk Krisztínával, mikor a bálon megjelent, hogy csakis ő lehet, hogy a halottnak hitt testvérem az?

– Igen, kislányom.

Hannának ennyi válasz épp elegendő volt, olyan hévvel szaladt le a

lépcsőn, mintha repülne, és mikor leért, belevetette magát bátyja karjaiba, s úgy csüngött nyakában, mintha élete egy részét kapta volna vissza. Pedig ő nem is emlékezhetett rá, hogy nem csupán testvérét, de nevelőapját is öleli.

Máté zavara, amit érkezésükkor érzett, elszállt, és a kicsi lány karjai közt ellágyult könnyeket hullatott. Szorosan magához vonta, miközben minden vágya volt, hogy ne csak Hannát, de Eszter is ugyanígy magához ölelje. Mégsem mozdult, élvezte a meleg, kis kezek gyengéd érintését, s egy időre visszarepült a múltba, és csak Eszter csengő hangja térítette magához.

– Hanna, engedd Mátét levegőhöz jutni!

– De én... – hadakozott a kislány, miközben lazított a szorításon, de még mindig boldogan csüngött a férfin. – Annyira örülök! Ugye mondtam, ugye megmondtam? – A kérdést Krisztinának szegezte, aki nevetve bólogatott rá. – Tudtam, mikor először megláttam! Annyira hasonlít apusra! – Még pusztit is adott, előbb csak egyet, azután sorra a többit, míg csak Máté meg nem elégette.

Nem a szeretet ellen volt kifogása, de érzelmei túlsordulásától alig állt a lábán, és nem volt biztos benne, hogy kibírja sírás nélkül, ha Hanna tovább csókolja. Ezért megfogta a kislány kezeit, és gyengéden lefejtette magáról őket.

– Kedves húgom, köszönöm a szeretetteljes fogadtatást, de ha nem akarod, hogy mégis meghaljak, hallgass édesanyádra, és engedj legalább levegőt vennem.

Hanna nevetve meghátrált, és Máté csak akkor vette észre az arcát borító könnyeket. A szíve megtelt vele, és most ő csókolta meg arcát éppen ott, ahol könnyei hulltak. – Szívem kicsi virágszála! Édes Hanna!

Szavaitól a gyermek felzokogott, és már ismét ott csüngött bátyja nyakában.

– Úgy hiszem, nem szabadulsz egy ideig – lépett melléjük Eszter, és hogy csitítsa lányát, megsimogatta megrázkódó hátát.

Máté felnézett, egyenesen a szeméibe, majd kinyújtotta kezét, és az asszonyt is odavonta magához, s csupasz nyakába lehelte minden elfojtott érzését, minden vágyát, belevegyítve egy mély, megkönnyebbült sóhajba. Úgy hitte, elájul, mikor megérezte Eszter illatát, mely annyira ismerős volt, annyira finom. Mélyen magába szívta újra és újra, és még attól sem riadt vissza, hogy szája ott

időzzön a puha bőrön, amit már nem takart a ruha nyakrésze.

Eszter úgy tett, mintha észre sem venné Máté apró gesztusait, melyek jóval túlmennek azon a határon, amiket el szabadna viselnie. Mégsem ellenkezett, de nem is biztatott. Egy idő után kibontakozott a meghitt ölelésből, Hannát is elhúzta, miközben Mátét a lépcső felé terelte felfrissülni, pihenni. És bármennyire húzta is az asszony melege, engedelmesen felbaktatott a szobájához, és remegve lenyomta a kilincset.

Nem számított rá, de a látvány teljesen lenyűgözte, mert tíz év elteltével sem változott semmit. Vagy mégis... néhány vörös rózsza díszelgett az asztalon, s a függönyök is Eszter munkáját dicsérték. Olyan jó volt látni, érezni azt a szeretetet, melyet annyi hosszú éven át kellett nélkülöznie. Mégis félt tőle. Félt maradni, és félt elmenni is. Attól pedig végképp rettegett, hogy jelenléte milyen hatással bír majd azokra, akikkel érintkezik, akik látják. Tudta, már csak ezért is ki kell tartania azon elhatározása mellett – ha kell tűzzel-vassal, s minden áron –, hogy ő nem Burry Péter fia, csupán fiának egy ismerőse, aki... hm... – mintha hirtelen megvilágosult volna, és rájött, miként tudja kielégíteni mindenki kívánságát úgy, hogy senkit ne érjen sérelem – akinek a kezei között halt meg az ifjú gróf. S ezért, na meg barátságukért van most itt, s kezelik úgy, mint egy családtagot. Mintha fiuk helyett fiuk lenne.

Igen, ez kellő magyarázat mindenki számára, s lecsitítja azon pletykákat is, amik nem jók, ha elhagyják eme kastély falait. Nem Mátyástól tartott, benne teljes bizalma volt, de minden háznál akad egy cseléd, aki nem képes gazdáit úgy szolgálni, hogy közben ne szapulja, pletykálgadjon róla. Bizonyára itt is akad olyan, s akkor már össze is omlik a szépen kieszelt terv.

Letette táskáját, és a budoárba ment. A kádban már ott állt a fürdővíz, és meleg pára szállt az egész helyiségben. Máté azonnal, sietve ledobálta magáról régi, öreg ruháit, és úgy ült bele a vízbe, mintha élete legjobb, legkellemesebb dolgát tenné. Mikor pedig elmerült a meleg áradatban, felnyögött a gyönyörűségtől. Mert lássuk be, évek óta luxus volt neki a fürdés. Még Brütter báróéknál sem kapott csupán egy lavrot, amiben megmosakodhatott. Mégsem bánt meg semmit. Mindent a családjáért tett, és ha újra kellene döntenie, ugyanúgy tenné. Mégis, mekkora örömet okozott neki Eszter ragaszkodása és Hanna szeretete. Pedig az a kicsi lány talán

nem is emlékszik rá, hiszen beszélni sem tudott, mikor kitört a forradalom.

Felsőhajtott, mert a múlt ezen része nem töltötte el éppen vidámsággal. De biztos volt benne, akkor és ott jól cselekedett. Még ma is osztotta Kossuth elveit, de tény, ami tény, belevésődtek apja érvei, amiket ha mostani szemmel nézett, rájött, milyen igazak is voltak, s azok ma is. Hány ember halt meg csak ezért, mert kitartottak és hittek az eszmékben, és hány asszony, gyermek sírt odahaza azokért, akiket vissza már sosem kaphatnak. Ha ebből a szemszögből nézzük, be kellett vallania, apjának igaza volt. Megéri-e a csata, még ha győztes kimenetelű is, azoknak, akik már nem élhetik meg az újkort?

Hirtelen elmerült a habokban egészen a feje búbjáig, hogy kiverje fejéből az eszményi gondolatokat, és végre azokra koncentrálhasson, akik fontosak.

Nem is húzta sokáig az időt, sietve lefördött, megborotválkozott – ahogy ezidáig is, egyedül – majd törölközővel a derekán visszalépett a szobába. Akkor jött rá, hogy nincs egy valamire való ruhája sem, mert azokat, amiket magával cipelt, nem veheti fel ebbe a társaságba. Akkor megpillantotta az ágyra terített pantallót, a fejtörőt, és a redingtonet. Még egy pár bőrcipő is oda volt készítve, így már nem volt akadálya, hogy felöltözzön. S ha már felöltözött, hát lement a hölgyekhez, hogy élvezze azok kellemes társaságát, és Eszter szépségét, jelenlétének varázsát.

Örömmel fogadták ismét. Hanna azonnal gondjaiba vette, s még az ebédlőben az asztalnál is mellé telepedett. Kérdezte, beszéltette, és ő is mesélt neki. Olyan volt, akár egy felhúzott játékbaba, aki addig nem hallgat el, s nem fejezi be kérdései áradatát, míg be nem estellik. De Hannának még akkor is járt a szája, anyja hiába kérte, intette. Aludni sem ment volna el, ha Máté nem küldi azzal, hogy reggel majd itt vár rá, és őt fogja kérni, vezesse körbe a birtokon.

Úgy tűnt, ez hatott, mert a kislány végül elköszönt, és illedelmesen visszavonult a szobájába Krisztina kíséretében. Így Eszter és Máté egyedül maradtak a szalonban, egyikük a pamlagon ülve, másikuk az ablakból nézve a hófedte tájat.

Csend volt, és ez a csend inkább hatott békésnek, mint ridegnek, és ez látszott abból is, ahogy az asszony a férfit nézte. Annyi szeretet lakott tekintetében, amennyit Máté még sohasem tapasztalt tőle. Oda

is fordult hozzá, lassan elé lépkedett, majd ő is helyet foglalt a pamlagon. A szavakat kereste, de néhány idétlen közhelyen kívül nemigen jutott más eszébe. Neki az is elég volt, hogy nézheti Esztert, és gyönyörködhet még most is viruló szépségében.

– Örülök, hogy itt vagy! – közölte az asszony csendesen, és hogy szavainak nyomatékot adjon, megfogta Máté ujjait, melyek ott nyugodtak a pamlagon.

– Én is. – A férfi felemelte kezét, tenyerébe fogta az asszonyét, és szájához emelve csókot lehelt rá. – Ha csupán néhány napig tart is, de sosem feledem el.

– Néhány napig? Ó, Máté! Soha többé nem engedlek el!

A kijelentés egyszerre tette boldoggá és kétkedővé a férfit, s arca is e szerint változott. – Boldoggá tesznek szavaid, ahogy egész lényed. Ajándék vagy számomra, olyan ajándék, melyet életem végéig magamban őrzök.

– Miket beszélsz? – kuncogott az asszony. – Én ajándék? Hát nem emlékszel, mikor először megláttál, mit mondtál? Megkérdezted édesapádat, hogy minek vagyok itt. Akkor alig hiszem, hogy ajándéknak tartottál, inkább átoknak.

Máté is elmosolyodott az emlékektől, és még szorosabban fogta Eszter kezét. – Emlékszem, ahogy arra is, milyen hamar megbarátkoztam a helyzettel, s mikor felnőtt nővé serdültél, társaságod igen is felüdített, mi több, az egyetlen értelmes nőnek tartottalak.

– Aztán elvettél feleségül – nyugtázta Eszter mókásan. De szavai épp ellenkező hatást váltottak ki, mert Máté nevetés helyett nagyon is komollyá vált.

– Életem legjobb döntése volt, mégis a legrosszabb. Ó Eszter! Meg tudsz nekem bocsájtani?

Az asszony elérzékenyülve húzta össze vékony szemöldökét, és szabad kezével megcirógatta a férfi arcát. – Nem vétettél semmit ellenem. Jó férjem voltál, és Hannának jó apukája. A többi dolog pedig nem számít. Már nem.

– S ha újra kezdeném sem csinálnám másként. Téged akkor is magamnak akarnálak. – S kijelentésével egy időben, zavartan csókra emelte a vékony, fehér kezét, s most hosszabban időzött rajta, csakhogy kiélvezze újra meg újra.

Eszter elmerengett beszédén, de nem akarta meghallani mélyebb

értelmüket, inkább szelídebb vizekre evezett, és mesélt azokról az időkről, amikben Máté már nem vehetett részt. A kényes részeket – mint amilyen a Péterrel való szerelme volt – kihagyta, de a gyerekekről szívesen elmondta a legapróbb részleteket, ahogy arról a személyről is, akire Máté – bár nem mondta ki – kíváncsi volt.

A férfi tartott tőle, talán még félt is attól, hogy apja még mindig haragszik rá, ezért nem mert előhozakodni vele Eszter előtt. A róla szóló történeteket azonban szívesen hallgatta, és olykor elmosolyodott, mikor a karakán, csupa szív ember jótéteményeiről esett a szó. Mert Eszter szívesebben mesélt róla, mint önmagáról. Ezt Máté is észrevette, és mikor arra kérte, saját mindennapjait is vegye számba, az asszony a fejét rázta.

– Késő van már, ideje elbúcsúznunk mára – állt fel indulásra készen. – Holnap is lesz nap, mikor is megbeszélhetünk mindent, na és persze holnapután, és azután, és azután... – mosolygott, miközben már kilépett a szalonból, és az emeletre tartott, Máté nevető, szerelmes tekintetével övezve.

Különös éjszakai rémképek lepték el Beatrixet, melynek központja nem más volt, mint Máté. Őt látta maga előtt a fess, jóképű valójában, boldogan. De boldogságának tárgya nem ő volt, ahogy remélte, hanem egy csodaszép kék szemű teremtés, akinek szőkés haja még most is fényesen csillog, és alakját megirigyelhetné minden nő, asszony. Tekintetének lágy-sága, arcának kedves vonásai érett, megfontolt, búbajos asszonynak mutatták, ahogy minden szava megértő, baráti volt. Ő volt Máté boldogságának oka. Éber álmában – mert keserű, nehéz szívetől képtelen volt mélyebb álomba szenderülni – a férfi úgy rajongott, akár egy gyermek. Szemei csillogtak, arca kipirult, és egész testében remegett.

A kép önmagáért beszélt, és Beatrix szíve megtelt szenvedéssel, fájdalommal. De ébren sem érezte jobban magát, mert képzelgései tovább szőtték rettegett álmait.

Vajon Máté hol lehet? Bizonyára a kastélyban alszik, és nem holmi cselédszállón vagy istállóban. De mégis hol? Nem, biztosan nem Eszterrel, hiszen az hatalmas botrányt kavarna. De minden bizonnyal az egyik közeli szobában. Mi van, ha Máté szerelme, most hogy megtalálta Esztert, oly erős, hogy nem bír és nem akar várni tovább? Mi van, ha...? Nem! Máté talpig úriember, sosem becstelenítené meg

egy hölgy jó hírnevét. Mégis! Hogy boldog volt Eszter mellett, az lerítt róla, és ezt kár tagadni. Sosem látszott még olyan nyugodtnak, békésnek, olyan... szerelmesnek, mint akkor. Ahogy Eszterrel egymás kezét fogták, ahogy tekintetük találkozott, jóval többet jelentett, mint amit talán maguk láttatni akartak. S mennyire nem foglalkoztak vele, hogy ő is a kocsiban ül! Pedig Máténak kedvese volt, vagy legalábbis ezidáig úgy hitte. S ha már hivatalosan is az lett volna, akkor sem érte volna kellemetlenebbül a helyzet, mint így, hogy látszólag csupán ő kötődött a férfihez, az hozzá sokkal kevésbé.

Beatrix felsóhajtott, és szenvedve fordult hasra, hogy arcát befelújra puha párnájába. Nem értette, mi történik körülötte, azt meg még kevésbé, hogy vele mi van? Mi végre ez a keserűség, ez a nehéz érzet? Mintha szíve egyszerre verne gyorsabban, és állna meg olykor-olykor.

Máté! Drága Máté! Mire ez a nehéz érzet? Beatrix sóhaja mélyre vetült, és ajkait el kellett takarnia, ne hallja senki, mert attól tartott, ha szabadjára engedné fájdalmát, az olyan hangos lenne, hogy odakünn is meghallanák. Ez lenne az a híres szerelem, amelyről már annyit hallott ismerőseitől, és amiről oly sokat olvasott a regényekből? Ha így van, ez a legszebb és legrosszabb dolog, ami csak történhetett vele. Nem is értette, mire jó, ha csak szenvedést okoz.

Könnyek gyűltek a szemébe, de próbálta visszatartani őket és elterelni azzal, hogy felidézte mindazt, amit megtudott.

Nem is volt ez olyan bonyolult, főleg ha minden apró részletet felelevenített. Listát állított, felsorolta mindazt, amit tudott, kezdve a férfi úri modorával, egyenes jellemével, majd folytatva azzal a szóval, mely azóta is kísérti álmában – „Eszter”. Azután jöttek a száraz tények, mint Hanna meséje szüleiről és eltűnt bátyjáról, majd Eszter grófnő megjelenése, és az a bensőséges viszony, ami kettejük között van. S mert Máté sem tagadta, inkább megerősítette ezen gondolatsorokat, már egészen biztos volt benne, a férfi, akit apja lovásznak vett fel, nem más, mint Burry Máté, Burry Péter gróf halottnak hitt fia. S ha ez így van – és miért ne lenne így – Máté hatalmas vagyon örököse. Mindamellet pedig Piatty Eszter hites férje. Minden bizonnyal ezért nem akarja felfedni valódi kilétét senki előtt, hogy kedvesét nehogy szóbeszéd tárgyává tegye, amiért házasként együtt él férje apjával.

Tette nemes lélekre vall, hiszen inkább szenved, inkább nélkülöz, ahogy tette éveken át, minthogy besározza Eszter nevét. Ó, mennyire szeretheti, ha inkább az utcát vagy a halált választja a leleplezés helyett!

Ezen felismerés fájdalmasan nyílt belé, és tehetetlenségének kínjában a párnát harapdálta. Mennyire szeretne volna megbeszélni ezt valakivel, megosztani keserűségét, terhének súlyát. De ígéretet tett, s azt soha nem szegné meg, még akkor sem, ha kényszerítenék. Mert bár Máté talán nem szereti őt eléggé, kedvessége, törődése, és az, hogy életének eme részét nem titkolta előtte, mégis azt jelezte, fontos neki. Ez éltette, ebben találta meg reménye minden fonálát. S bárhogy is próbálták vele elveszejteni, nem hagyta. Pedig húga megtett mindent, hogy elérje Beatrix Máté iránti ellenszenvét. Ócsárolta a lovász munkáját, lekezelően nyilatkozott róla, holott azelőtt első számú rajongója volt. De nem csak Anna volt ilyen véleménnyel, hanem anyjuk is, akinek cseppet sem volt ínyére, hogy egy „senkiházi” – ahogy ő fogalmazott – kihasználja jószívüket, és csak úgy egyszerűen távozzon. Ebben a báró is egyetértett, bár jóval visszafogottabban nyilatkozott Mátéről, s csak csendesesen jegyezte meg, hogy sajnálja távozását. Ezzel nem is lett volna baj, hanem azzal, hogy mindnyájan Beatrixot kérdezték, miért történt mindez így, s mi van a háttérben, hogy maga Burry grófnő személyesen jött a lovászért? S mivel nem nyilatkozott ez ügyben, így vádak hada hangzott el, s mindben őt nevezték felelősnek. Elsőnek azért, mert nem figyelt jobban hűgára, másodsor azért, mert ő beszélt vele utoljára, harmadszor pedig azokért a titkokért, amit nem osztott meg velük.

Ezek hatására lassan megérett benne az érzés, hogy gyűlölt itt lakni, ebben a szép, de terhes házban, ahol ő az egyedüli kívülálló. Menekülni vágyott, de nem volt hová. S csupán Máté ígérete éltette, amit semmi pénzért nem cserélt volna el másra... csupán arra, ha ő maga lehetne Eszter, és élvezhetné Máté iránta való szerelmét.

*H*ajnal lett, de a kastély még csendesén várakozott az ébredőkre. Odakint pislákkolt a nap, hogy halovány melegével a maradék fehérséget is latyakká változtassa. Az idő szépnek ígérkezett, enyhe volt, s már világosodott.

Máté az ágyában feküdt, s olyan jót, mint ezen az éjjelen, évek óta

nem aludt. Már nem is emlékezett, milyen a meleg, puha ágy, hisz ezidáig meg kellett elégednie a priccsel, ami kemény volt, egy pokróccal, ami lyukas, és egy fűtetlen szobával, ahol össze kellett szednie minden melegét, hogy ne fagyjon halálra. Még a báróéknál sem volt ennyire jó dolga, hiszen a cselédszárny felszerelése sem vetekedhet ezzel a kényelemmel. Mégsem bánt meg semmit, és változtatni sem akart a kigondolt tervén. S úgy vélte, ezt nyomatékosítania is kell Eszterben, hogy ha az asszony magát nem is akarja megvédeni, de ő ezzel mindenképp megtehesse azt.

Eme gondolatra, és a lehetőségtől, hogy láthatja az asszonyt, felkelt, sietve megmosakodott, felöltözött a széken heverő – a szobalány által még este odakészített – ruhákba, majd ugyanolyan tempósan elindult a konyhába, hogy igyon egy csésze kávé.

A lépcsőn rózsás képek és hímezések mellett haladt el, és egy halovány mosoly ült ki arcára. A fordulóban festmények sora lógott a falon, amik között ő maga is ott díszelgett komolyan, határozott, haragos tekintettel. Nem szerette ezt a képet, így hamar el is fordult tőle, és a berendezés tanulmányozása helyett befordult az étkezőbe, azon át pedig a konyhába.

Neki magának természetesnek tűnt jelenléte, mert évek óta csupán ez járt neki, vagy még annyi sem, hogy egy meleg konyhába húzódhasson. A középkorú szakácsnő azonban, aki épp a reggelit készítette elő, olyannyira megdöbben, hogy nagy zavarában még a kenyeres kosarat is kiejtette a kezéből, ami által azok mind a földön kötöttek ki.

– Jaj nekem! – sópánkodott az asszony, és félve a szidástól, sietve kapkodta össze a szétszóródott zsemléket, cipókat.

Máté azonnal odaugrott, és ő maga hajolt le összeszedni a kosár tartalmát, miközben a szakácsnőt nyugtatgatta. – Nem történt semmi baj! Hagyja csak, majd én felveszem!

– Ugyan uram! – Az asszony fülig elvörösödött, és egy darabig képtelen volt egy értelmes mondatot kinyögni. Csak mikor már Máté kezébe adta a teli kosarat, és kedvesen rámosolygott, akkor próbálkozott ismét. – Köszönöm, uram! És bocsásson meg ügyetlenségemért! Természetesen a kárt levonhatja a béremből.

Máté csak a szavak hallatán jött tudatára annak, amit a szakácsnő látott, gondolt, hitt. Nemlegesen megrázta sötét haját, és úgy nézett az asszonyra, hogy az lássa, őszintén beszél. – Senki nem von le

semmit a béréből. Mindenki hibázik, hiszen emberek vagyunk. – Azzal lezárta a témát, és nekiállt, hogy készítsen magának egy bögre kávé.

A szakácsnő elképedve nézte, és látszott rajta, nem igazán tudta eldönteni, ki bolondult meg ebben a házban, ő vagy a fiatalúr. Viszont tartott tőle, hogy az inastól – aki felvette erre a tésre – fejmosását fog kapni, ha hagyja, hogy egy úr kiszolgálja magát a konyhában, ő pedig meg sem próbálja a kezéből kivenni a munkát. Ezért odalépett, és a tőle telhető legnagyobb határozottsággal elvette tőle a kanalat, amivel a kávé mérte.

– Hagyja csak uram! Majd én megcsenálom.

– Nem kell – felelte Máté szelíden, türelmesen, és még egy mosolyt is küldött az asszonynak, hátha attól kevésbé érzi magát kellemetlenül. – Megszoktam már, hogy magam intézem dolgaimat. Nyugodtan foglalkozzon a többi tennivalóval, a kávé pedig bízza rám.

– De uram! én... Bocsásson meg, de csak nemrégem kerültem ide, és félek, hogy szidást kapok, ha ezt engedem.

– Ne féljen! Nem fogja érte megszidni senki.

Eme kijelentés hatott, és a szakácsnő, bizonytalanul bár, de folytatta munkáját, amit azelőtt csinált, mielőtt megzavarták. Fél szemmel azonban az urat figyelte, és elképedt rajta, hogy minden eszköznek, amire szüksége volt, tudta a helyét. Nem beszélve arról, hogy a kávé olyan gyorsan és precízen készítette el, ahogy még ő maga sem tudná.

Miután Máté csészékbe töltötte a feketét, egyiket az asszonynak nyújtotta. Láta a szakácsnő elképedését, hát még akkor, mikor barátságosan beszélni kezdett hozzá. – Vegye csak el... Hogy is hívják? Nem emlékszem, hogy láttam volna itt azelőtt. Talán Füzesy gróf alkalmazta?

– Ó... hát... én... – A testes asszony bizonytalanul nyúlt a bögre után, és tétován vette át. Nem mert belekortyolni, és egyfolytában az ajtó felé pislogott, mintha attól tartana, valaki mindjárt jön és legorombítja, amiért a munkája helyett itt cseverészik és kávézgat.

Máté elmosolyodott, amitől arca egészen lágy lett, vonásai pedig még vonzóbbak. A szakácsnő zavartan letette a bögrét az asztalra, beletörölte kezeit rózsás kötényébe, miközben elképedve nézte, és már igazán nem tudta, mit tegyen vagy feleljen, hogy mit akar tőle

egy ilyen fess, jóképű férfiember, akinek nem a konyhába, hanem az egyik grófnő mellett lenne a helye.

– Bár igaz – sóhajtott Máté, miközben belekortyolt a kávéjába –, én magam sem mutatkoztam be. A nevem Szilasi Máté. Burry grófnő... – Megakadt, hogyan is fejezze ki titulását, mikor is a Beatrixszel való beszélgetés egyik része ötlött eszébe. – ... pártfogoltja vagyok. Nem kell tartania tőlem, mint ahogy nem eszem kaviárt, úgy fiatalasszonyokat sem.

– Ó, uram... én... nem vagyok fiatalasszony, csak egy szegény cseléd, akit Matyi bácsi alkalmazott azon alkalombul, hogy a grófúr beköltözött. Bözsinek hínak az ismerőseim.

– Na akkor, Bözsi, Isten hozta! Remélem, elégedett lesz ezzel a munkával és a gróffal is. – Máté felvette az imént lehelyezett kávésbögrét, és ismét odanyújtotta az asszonynak. – Fogadja el tőlem ezt a kávé megismerkedésünk alkalmából, és ne vágjon olyan ijedt képet, mintha én lennék maga a gonosz.

– Nem uram, bocsásson meg! Csak... – szabadkozott a szakácsnő, közben pedig kelletlenül elvette a bögrét. Szabadkozását befejezni azonban már nem tudta, mert nyílt az ebédlő felőli konyhaajtó, és egy göndör, szőke fürtös gyermek dugta be fejét.

– Máté! – Hanna megkönnyebbülten felnevetett, mikor megpillantotta bátyját a szakácsnővel, és a férfi jelenlététől felbuzdulva ő is belépett. – Már kerestelek! Mátyás mondta, hogy lejöttél, de sehol nem láttalak. – Odalépkedett bátyja mellé, és úgy pislogott rá, mintha örökké eszébe akarná vésni szeretett vonásait. – Félttem, hogy elmentél.

– Nem mentem. Nem szokásom megszegni ígéreteimet – felelte a férfi kedvesen, és hagyta, hogy a kislány kivegye kezéből a kávéját, és belekortyoljon.

– De mit csinálsz itt? – firtatta tovább a gyermek.

– Amint látod, kávézom.

– Miért itt? Miért nem az ebédlőben?

– Miért, talán ki vagyok tiltva a konyhából? – kérdezett vissza a férfi, miközben vetett egy elbűvölő mosolyt a még mindig ledermedt, kendős hajú asszonyra, aki még inkább elpirult zavarában, mint eddig.

– Nem. Ugyanúgy otthon vagy ebben a kastélyban, mint én.

Máté meghajtottja fejét Hanna felé, s mivel jól látta Bözsi arcára

kiült érzéseit, gondolatait, nem akarta tovább tetézni kellemetlen érzetét, ezét karjával az ajtó felé intett.

– Hannácska, drága! Arra gondoltam, sétálok egyet a kastélyban. Vélem tartasz?

– Persze, bár meg kell, hogy mondjam, már vagy egy tucatszor körbejártam, mióta itt vagyok. De veled azt is szívesen teszem.

Szavai után Máté felnevetett, de olyan karakánul, hogy a nőknek elállt még a lélegzetük is. De amíg a szakácsnőt ez szokatlan varázssal töltötte el, Hannát egészen izgalomba hozta. Letette a bögrét az asztalra, megragadta Máté kezét, és úgy húzta maga után a déli szárny felé, ahol – szerinte – sokkal érdekesebb látnivalók voltak. Nem utolsó sorban, arra kevésbé jártak ezen időben, így sokkal csendesebbnek bizonyult.

Egymás mellett lépkedtek, és Máté élvezte sétájuk minden pillanatát. A kicsi lány teljesen levette lábáról, mert egyszerre volt bájos, akaratos, gyönyörű, gyerekes, kedves és dacos. Csupán egy valami volt végig ugyanaz, ahogy a kezét szorította. Ujjai szinte belefehéredtek, és nem engedte volna el semmi pénzért. Máté hagyta, bár a szorítástól néhol zsibbadni kezdett, mégis túrt. Túrt akkor, és túrt később is, miután már az egész kastélyt körbejárták, megnézték minden szobát, minden kis zugot. Hannának történetek jutottak eszébe, és Mátét is arra kérte, meséljen neki.

A válasz azonban mindig kitérő volt, de mivel Hanna nem hagyta annyiban, Máténak el kellett mondania hallgatagságának miértjét. Próbált úgy fogalmazni, hogy Hanna is megértse, és ne okozzon neki nehézséget megtartása.

– Nem mesélhetek, mert hivatalosan már nem vagyok Burry Máté. Burry Máté meghalt a forradalom során. A nevem Szilasi Máté, aki sosem járt ebben a kastélyban azelőtt. Drága Hannácska! Ha bárki kérdi, ez a felelet rá. S míg kettesben vagyunk, bátyád vagyok, ám ha más is lát vagy hall, csupán pártfogolt leszek, akit édesanyád emelt fel magához és hozzád. Ugye érted?

– Nem! – vágta rá a kislány, és amint megállt, rosszállóan méregette a férfit, akit az imént még úgy szeretett, most pedig szavát sem értette. – Miért kellene titkolnunk, ki vagy?

Máté felsóhajtott, és nekidőlt a háta mögött lévő lépcső faragott korlátjának. – Magad mondtad el a történetet, miszerint édesanyád legelőbb a bátyádhoz ment feleségül. Amennyiben a bátyád él, úgy a

házasság sem veszítette el érvényét.

Hanna e szavakból felfogott mindent, és arcára kiült a sápadtság. Elengedte Máté kezét, és egy időre egészen magába fordult. Percekig nem szólt, csak állt némán, és a szavak súlyának terhe alatt próbálta tisztán átlátni a felnőttek dolgát. Végül mégis megszólalt, mert a csend jobban bántotta, mintha kiáltás harsant volna a légben. – Mégis a bátyám vagy! Nem kezelhetlek másként, nem bánhatok veled úgy, mint egy idegennel.

– Ezt nem is kértem. Csupán tudd, ha kimondod a szót, hogy „bátyám”, tedd hozzá: „elhunyt bátyám helyett”, hogy más is megértse, nem lehetek, nem leszek az, aki saját családját szégyeníti meg.

– Nehéz dolgot kérsz. – Hanna arca elkomorult, vonásaira kiült a nehézség, amit érzett. – Hogy tudnék fékezni boldogságomon? Hogy tudnám magamban tartani a legjobb dolgot, ami velem történt?

– Egyszerűen – közölte Máté, majd ellökte magát a korláttól, és odahajolt a gyermek füléhez. – Ez a mi családunk titka. A tiéd, édesanyádé és enyém.

– És Krisztinái!

– Igen, és Krisztinái. Mit gondolsz? Képes vagy titokban is tartani?

– Azt hiszem.

– Az kevés – rázta fejét a férfi, miközben elfordult, és hatalmas lendülettel indult vissza a konyhába, hogy végre megigya azt a kávé, amit már vagy egy órája akart. Bár nem nézett vissza, tudta, Hanna ijedten követi majd, és ígéretet tesz rá, hogy ajkait nem hagyják el meggondolatlan szavak.

Így is lett. Mire a konyhába ért, Hanna már esküjének legjavát letudta, de szavainak árja elapadt, mikor megpillantotta édesanyját, amint az a szakácsnővel tárgyalta az aznapi ebédet. Jöttükre mosoly ült ki szépen ívelt, piros ajkaira, tekintete pedig édesen ragyogott. Máté el is felejtette jövetelének okát, és már nemhogy a kávé nem érdekelte, de még Hanna is háttérbe szorult benne egy kicsit. Nem látott, nem hallott mást, csak Esztert, aki oly elegáns és tündöklő volt, mint mindig. Pedig valójában egyszerű teremtés, de eme egyszerűséget úgy tudta hordani, hogy mellette a legfelcicomázottabb, legdivatosabb hölgy is rút békának hatott. Kedves vonásai kiültek arcának melegére, és úgy vették körül az

érkezőket, hogy azok érezték forró szeretetét.

– Jó reggelt! Ti aztán nem vesztegetitek az időt. Hol jártatok? – kérdezte az asszony, miközben megsimogatta lányának szőke fürtjeit.

– Sétáltunk egyet a kastélyban – felelte a gyermek.

Máténak viszont kellett némi idő, mire rátalált hangjára, és meg bírt szólalni. Ehhez nagyban hozzájárult a szakácsnő szerényen kutakodó tekintete is, és a rettentő zavara, hogy egyszerre ennyi úri nép sündörög a konyhában.

– Szép reggelt! – köszönt végül a férfi, és miután viszonzta Eszter mosolyát, elfordult, hogy ismét a kávéval foglalatkoskodjon.

– Hagyd, majd Bözsi megcsinálja! – Az asszony odalépett Máté mellé, és ujjait annak karjára tette, hogy így tudatosítsa benne akarátát. S bár a férfin rajta volt az ing és a kabát, mégis úgy rázta végig testét az érintés, mintha villám csapott volna belé. Nehezére esett uralkodnia magán, mégis megtette, és halkán megszólalt.

– Bocsáss meg Eszter, de szeretném magam elkészíteni, ha nem probléma.

– Nem, persze, hogy nem. Viszont azt gondoltam, reggeli után tehetnének egy sétát odakinn, mielőtt nekiállunk összeszedelődzkődni a holt napi útra.

– Holnap megyünk haza? – ujjongott Hanna.

A szó átjárta Máté szívét, és szerette volna, ha a világ megáll egy pillanatra, és nem engedi tovább dübörgő perceit, míg a szó, az édes szó ott hangzik fülében.

– Bizony. Ott végre magunk lehetünk majd, és nyugodtan megbeszélhetünk mindent.

A lehetőségre Hanna ujjongott leginkább, és alig várta, hogy asztalhoz üljenek. Ragyogása mind inkább élt, és mintha elfeledte volna ígéretét, Mátét úgy kezelte, mint bátyját. Igaz, ehhez hozzájárult az is, hogy Eszter közvetlen volt a férfival, és kiült arcára boldogsága, akárhányszor elidőzött vonásain. Tekintetük olykor összefonódott, és az asszony annyi szeretettel nézte, amennyit talán soha nem áldozott rá eddigi élete során.

Miután Krisztina és Lajos is elfoglalták helyeiket az étkezőben, a szolgálók feltalálták a reggelit. Általános, mindenre kiterjedő és kellemes hangulatú beszélgetés közepette fogyasztották el az eléjük tett könnyű étkeket. Majd Hanna unszolására, mindenki felöltözött, és kimentek sétálni egyet a ház köré.

Egy darabig nyugodtan sétálgattak, majd Hanna és Lajos előre szaladtak, hógolyóztak a maradék, olvadó hóval, és el is tűntek az istálló mögött, hogy aztán nevetésük betöltse az egész udvart.

Máté elmerengve ballagott a járdán, egyik karján Eszterrel, másikon Krisztinával. A régi időkre gondolt, mikor még ellenezte László kisfiának jelenlétét, és azt, hogy úgy nevelődik, akár egy nemes. Most azonban, hogy ő maga is megérezte, milyen nincstelennek lenni, már egészen más szemmel látta. Talán ezért is szaladt ki száján gondolata.

– Úgy vélem, Lajoska sokkal többet jelent Hannának, mint bárki más.

– Pajtások – nyugtázta Krisztina mosolyogva, s ezzel magyarázatot adva. Ám Máté szemei nem csalták meg, így mindent tudón rázta fejét.

– Most még azok, de eljön az idő, hogy nem lesz férfi, sem fiú, akit többre tartana. Már most nagyobb ragaszkodással van iránta, mint ebben a korban elvárható.

– Tán zavar? – tért a lényegre Eszter csendesen. – Mert annak idején ellenezted a fiú jelenlétét.

– S már akkor sem hallgattál rám. – Máté ezt kedveskedésnek szánta, és ehhez mérten mosolyogva nézett le az asszonyra. – De azt hiszem, jól tetted. Lajoska kedves fiatalembernek látszik.

– Igen, az – helyeselt Krisztina, és ő is afelé lesett, amerre a gyerekek szaladtak. – Illemtudó, becsületes, és úgy vigyáz Hannára, akárha a testvére volna.

– Vagy inkább féltékeny szerelme – mondta Máté, amire Piatty grófnő megállt, és kikerekedett szemekkel pislogott Eszterre, azután elnézést kérve sietett unokahúgáék után.

Mikor már ő is eltűnt az istálló mögött, Eszter felnevetett. – Húgom felelősséget érez Hanna iránt, mióta kicsi korában elveszítette. Szavaiddal most jól ráijesztettél – közölte Mátéval.

– S reád nem?

– Ugyan! – legyintett az asszony, miközben léptei elkanyarodtak a rózsakert felé. – Már régóta tudom, mi fűzi Hannát Lajoskához. Ha valóban szerelmesek, nem akadályozom őket, nem akadályozhatom. Még ha Lajoskának nincs is rangja, a szerelme és a támogatásunk elég hozzá, hogy Hannát boldoggá tegye. Mert senki nem tehet róla, hová születik. Nem igaz?

A kérdés célzott volt, és Máté értette is, miért. Mégis a mostani valójához képest felelt, miközben kinyitotta az asszony előtt az üvegházhoz vezető kiskaput. – Ahogy szívének dobbanásáért sem hibáztatható.

– Nem, valóban nem. De ahogy az előzőt, ez utóbbit sem én róttam fel hibának.

– Tudom, kedvesem! Mindkettőt én érzem annak.

Amint beléptek az illatozó rózsák közé, Máté feje teljesen elbódult, és egy pillanatra elveszítette jelen tudatát. Mintha valahol a múltban járt volna, úgy nézte Eszter csodás alakját, csillogó haját, arcának meleg fényét, a hidegtől halovány ajkait. S már szavai sem jutottak el tudatáig, de mindegyre csupán akkor jött rá, mikor Eszter is.

– Látom téged is lenyűgöz eme látvány. A rózsák valóban gyönyörűek!

– Igen, lenyűgöz – motyogta, de jobban lefoglalta az, ahogy Eszter ránézett.

Ó, mennyire szerette! Milyen boldogságot érzett közelében, s milyen jó volt csak figyelni is. Nem értette, fel nem foghatta, miért nem élt akkor a boldogsággal, s egy harc miatt, miért dobta sutba.

– Alig várom már, hogy a budai kastélyt is szemügyre vehessem! – méltóan az asszony, miközben a helyiség végébe sétált, majd lassan vissza. – Szerettem itt lenni, de ez a birtok már Füzesy grófé, többé nem nézhetek rá úgy, mint otthonomra. Bár Hanna nem hiszi el, hogy meg kell válnunk tőle, ő még abban a tudatban él, hogy ez az ő öröksége, amit a gróf csak megőriz számára. Persze, mikor eme döntés született, hogy a kastélyt adjuk Tamás kezébe, még abban a hitben voltunk, hogy soha nem térünk vissza, s könnyebb volt úgy lezárni a múltat, hogy halottnak hittek bennünket. De Hanna képtelen volt belenyugodni, hogy csak nagykorúsága után térhet vissza, és kikönyörgött egy utat magának. S mivel apja épp nem tartózkodott otthon, hát könnyebb dolga volt. Az én anyai szívem másként dobog, s akiért érdemes élnem, azért meg is teszek mindent. Hát beleegyeztem, hogy utazzon, s Krisztinára bízom, aki mindig becsülettel felügyelte, irányította. S végül téged is megtaláltak. – Eszter szeretettel nézett fel a férfira, miközben megállt előtte. – El sem tudom mondani, mennyire boldog vagyok, hogy itt vagy! Ó, Máté! Rettenetes érzés volt úgy élnem, hogy nem tudtam, haragszole rám, s halálhíreddel már bocsánatodat sem kérhettem. – Miközben

beszért, ujjait a férfi mellkasára helyezte. Arcán látszott a keserűség, amiket átért, ahogy az öröm is, amit érzett.

Máté felemelte kezeit, és megszorította az asszony ujjait. – Igen, rettenetesen haragudtam, de magamra. Ostobasággal megbántottam mindenkit magam körül. De a többi nem is számít, csak az, hogy te neheztelésedet elcsitítsam, s kiengeszteljelek. – Miközben a szavakat mondta, egyre halkult hangja, s fejét is lehajtotta, mígnem lehelete már ott égett az asszony arcán. S míg Eszter egy kedveskedő, engesztelő puszira számított, Máté röpke csókját lehelte a piros ajkakra, s úgy érezte, beleveszik, belehal érzéseibe.

Megdermedt a levegő, s Eszter feje hirtelen kitisztult. Mégsem hátrált meg, inkább úgy tett, mintha semmi olyan nem történt volna, ami megengedhetetlen kettejük között. De azért csendesén suttogva mégis helyére tette a dolgokat, csak hogy Máté is tudja, hányadán állnak egymással.

– Úgy látom, a nehezebbik utat választod, mert ezzel a viselkedéssel inkább haragomat fogod kivívni, nem bocsánatomat. – Mégis felemelte karját, és szorosan belecsimpaszkodott a férfi nyakába, és úgy ölelte, hogy az tisztában legyen vele, rosszul irányzott tetteivel, elveszíthet mindent, amit megtalált.

Nem is lehetett másként, és erre maga Máté is azonnal rájött. Lesütötte szemeit, vett egy mély levegőt, és csókja már az asszony homlokán cuppant. – Bocsáss meg gyengeségemért! Nem fordul többet elő. Számomra már az is boldogság, ha melletted lehetek, ha láthatlak. Többre nem is vágyom.

– De vágyj! – Eszter elengedte a férfit, hátrább lépett, majd egy mindent tudó mosollyal indult kifelé az üvegházból, miközben szavaival tartotta maga mellett Mátét. – Vágyj egy lányra, akinek egyetlen pillantása annyi szeretetet ad neked, amit én nyújtok édesapádnak! Vágyj egy ölelő karra, amiben benne van az egész jövőd!

– S talán már tudni véled azt is, ki lenne az?

– Ó, hogyne! – A hamiskás mosoly ott játszott az asszony száján. – S tudod te magad is, hiszen titkodat is megosztottad vele. Beatrix, ha jól emlékszem. Igaz?

A néhány pillanatnyi méla hallgatás egyértelművé Eszter számára, hogy sejtelve jó irányban kutakodik, de Máté mégsem úgy felelt,

ahogy azt ő várta.

– Beatrix nagyon kedves lány, s ha valaha újból nőt kívánok majd magam mellé, az csak ő lehet. De nem kívánok, s ennek több oka is van.

– Éspedig? – Eszter belekarolt a férfibe, s úgy ballagtak vissza a fiatalokhoz.

– Egyrészt, mert szívem így is csordultig van, benne már nincs hely egyéb érzelemnek. Másrészt pedig, egy jött-ment Szilasi nem vehet el egy baroneszt.

– Jött-ment? Máté, az égre! Te nem Szilasi vagy, hanem Burry.

– Valaha az voltam, de már nem, és ezt a nevet soha nem is óhajtom visszavenni. Nem mintha nem tisztelném, nem szeretném, épp ellenkezőleg, túlságosan is sokat jelent számomra, s épp ezért akarom megvédeni.

– Magadtól? Ugyan! – Eszter korholón sóhajtott fel. – Édesapád nem engedné, s nem teszem én sem, hogy holmi név miatt ne kapd meg mindazt, ami téged illet. A budai kastély továbbra is a tiéd, ugyanúgy, ahogy minden más, ami megillet.

– Beleértve téged is?

A kérdés elgondolkodtatta Esztert, és fülig elpirult, pedig nem volt szokása. Megállt lépésében, s csendesen odafordult a férfi felé, felnézett rá, és szíve teljes őszinteségével felelt. – Ismered már az érzéseimet. Ha papíron tiéd is lennék, tudod jól, hogy az egyetlen ember, akivel boldog vagyok, az az édesapád. Kislány korom óta arra vágytam, hogy a felesége lehessen, hogy úgy szeressen engem, ahogy még nőt sohasem, s mint ahogy én szeretem őt. Boldog vagyok, Máté, s helyzetemen akkor sem változtatnék, ha ezen múlna hírnevem, vagy bármi más.

A férfi szomorúan vette tudomásul a kijelentést, de számított rá, így azonnal képes volt reagálni is. – Kedvesem! Sosem kérném, hogy más legyél, mint aki vagy, ahogy azt sem, hogy válaszd a boldogtalanságot a boldogság helyett. Már beszélünk róla, s azóta nem változott semmi. Elég bünt követtem már el ellened, többet nem akarok. S épp ezért, hogy téged, apámat, Hannácskát és a kis Mátét védjem, nem lehetek többé Burry. Ezt meg kell értened! Szilasi Máté vagyok, akinek az ifjú Burry a karjai között halt meg. S ha be is fogadtok magatok közé, csak mint pártfogoltakat tehetitek, ahogy annak idején a kertészfiút, Fekete Palit, vagy Lajoska családját.

Eszter lehetetlenül a fejét rázta. – Azt várod tőlünk, hogy úgy kezeljünk, mint őket? Hogy kapj egy szobát a cselédszárnyban, vagy lehetőséget a tanulásra? Máté! Te Burry vagy, és nem elégedhetsz meg kevesebbel, mint ami jár!

– Számít a vagyonom, kedvesem? Számít a származásom? Nem elég az, aki vagyok, akivé lettem az évek alatt?

– Még ha ez ennyire egyszerű lenne. Na de mindegy, látom, én nem tudok hatni rád. Ez esetben inkább foglalkozzunk a jelennel, és azzal, hogy holnap reggel korán indulunk Budára. Majd az ottani környezetben, talán te magad is másképp látod a dolgokat.

Máté kételkedett ebben, de nem szólt, csak visszavezette Esztert az istállóhoz, ahol csatlakoztak hozzájuk Hannáék is. Jókedvük feldobta morózus hangulatukat, és már sokkal nagyobb hévvel vonultak vissza, hogy nekiálljanak készülődni a következő napi utazásra.

Gyorsan eltelt az idő, s mivel Máténak igen kevés holmija volt, jobbadán a nemrég hozatott lovak körül múlatta az időt. Ott találkozott Lajoska apjával, Burry Péter lovászával, Lászlóval. Különös volt, ahogy az azelőtti kenyéradó gazda most mint „lovász” beszélt és simogatta a lovakat. Nem tűnt ki rajta azelőtti gazdaviselkedése, sokkal inkább a barátságos hangnem, amivel társalgott. Mintha ő maga is azonos rangú lenne a cselédekkel. S bár elmagyarázta Lászlónak, hogyha bárki kérdezi, már nem Burry, az mégis úgy beszélt vele, mint azelőtt.

Délután Hanna és Lajoska is csatlakoztak hozzájuk, és László elvitte őket kocsikázni. Máté is velük tartott, pedig sokkal szívesebben kereste volna Eszter társaságát. Reggeli beszélgetésük azonban olyan mélyen ülő bánatot okozott neki, hogy úgy hitte, némi távolság majd könnyít a szívén.

Így is lett, mert Hanna üdítő, szeretettel teli, lehengető jelenléte elvárásolt mindenkit maga körül, és elfeledtetett minden gondot, bánatot. Végül már Máté is úgy gondolta, ha másért nem is volt érdemes visszatérnie, a kislány szeretetéért mindenképp. Persze, ez így mégsem volt igaz, mert Máté számára Eszter egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy azt érezze, többé soha nem lesz képes elszakadni tőle.

Napok teltek el csendben, magányosan, s Beatrix úgy érezte, egyre nehezebben viseli életét. Napjai szomorkásan teltek, nem

vidította fel sem húga állhatatlan viselkedése, sem szülei legújabb felvett távolságtartó magatartása. Úgy érezte, s eme érzés egyre jobban eluralkodott rajta, hogy legszívesebben háta mögött hagyná az egész házat, s ha csak rövid időre is, elszakadna otthonától.

Bár még soha nem járt messze egyedül, húga nélkül, de most már képtelen volt őt is elviselni. Ellentétük Máté miatt, egyre nagyobb árkot vájt közékük, s mert Beatrix nem beszélt róla, s nem fedte fel távozásának valódi okát, ahogy a Burry grófnéval lévő kapcsolatát sem, Anna örök céltáblája lett.

Mindezzel meg is tudott volna békülni, amennyiben a viszály megmarad családon belül – hiszen azelőtt is átvészelte már –, ám húga utálatossága szeretettel helyezte őt előtérbe, ezáltal gúnyának céltáblájává, társaságban is.

Épp előző este történt egy ilyen eset, mikor is a család néhány barátja gyűlt össze vacsorára. Közöttük jócskán voltak fiatalok, akik bár körülöngték Annát, tiszteletükből jutott Beatrixnek is. Ez volt, ami húga nem tetszését váltotta ki, és előadta feltevéseit róla és egy bizonyos „mocskos” lovászlól. Pedig ha valaki, Anna tudta, Máté sem mocskos, sem pedig lovász nem volt soha.

Ahogy várható volt, a mese mindenkit ledöbbsentett, és Beatrix úgy menekült szobájába, mint a vad a vadász elől. Megbánta már azt is, hogy egyáltalán részt vett a vacsorán, azt meg még inkább, hogy nem volt elég határozott, és nem állt sarkára, mikor Máté elment innen. Akkor kellett volna kérnie, sőt követelnie tőle, hogy vigye magával, nem pedig gyáván hagyni, hogy régi szerelme karjaiba szaladjon.

Tehetetlenül forgolódott ágyában, s a hajnali sugarak apró fényeit figyelte az ablakon át. A napokat számolgatta, s bizony már egy hét is eltelt Máté távozása óta. Nehezen bírta, s tudta, ezután még nehezebb lesz. Azon tanakodott, hová is mehetne, merre utazhatna, hogy legalább pár napig nyugton legyen családjától. Hiszen Máté elutazott Budára. Ezt apja már távozásának harmadnapján közölte velük, ahogy azt is, mivel magyarázták ragaszkodásukat Mátéhoz.

– Úgy beszélük – mesélte apja, s jobbadán feleségéhez beszélt, na meg Annához, Beatrixra alig-alig pillantott, ahogy a lány is inkább elmerült hímzésében, a gyönyörű, sötét tollú madarakban – Szilasi Máté volt az ifjú Burry bajtársa a seregben, s a harcban ő volt, aki utolsó leheletét hallotta, mert karjai között hunyt el. S mivel a fiúnak se apja, se anyja, így hálájuk jeleként, s fiuk utáni üresség

betöltésére, Szilasi Mátét akarják úgy tartani, mint ahogy az ifjú, elhunyt grófot tartanák. Magukkal is vitték, s nem ám a bakon, hanem bent a kocsiban. Ott helyezkedett el Burry grófnő mellett, aki még a szemét sem veszi le róla. Legalábbis ezt mondják.

Beatrixnek eszébe jutottak eme szavak, s értelmüket ezerszer is átrágtá. Mégsem bírt megnyugodni, s ha lehet, még inkább emésztette szívének keserű bánata. Csupán egyetlen dolgot tudott, el kell mennie, el ebből a házból, azok mellől, akik minden nap megrövidítik az életbe és a reménybe vetett hitét.

De mégis hová?

Felült ágyán, és sorra vette rokonaikat, nagynéniket, nagybácsikat, barátokat, barátnőket, bárkit, akihez ha csak néhány napra is, de elutazhat. S mivel nem tudott zöld ágra vergődni egyikkel kapcsolatban sem, úgy döntött, ír néhány levelet, s megérdeklődni, befogadnák-e pár napra.

Ezen felbuzdulva kelt fel, és nekiállt készülődni a reggelre. Kiválasztotta aznapi ruháját, felöltözött, s még a haját is sikerült feltűznie a szobalány segítségével nélkül. Amint pedig elkészült, lassú, nesztelen léptekkel osont ki szobájából, hogy az inastól papírt és tollat kérjen.

Az inast azonban nem találta, így ő maga indult apja dolgozószobájába, hogy megírja a leveleket. Tudta, apja nem örülne, ha látná, mert határozottan tiltva volt számukra a belépés abba a helyiségbe, ahol apjának hivatalos dolgai vannak. Most mégsem tartotta tiszteletben ezt a felszólítást, ahogy ők sem mutatnak semmi tiszteletet irányában.

Besétált a szobába, ami igen rideg helyiségnek mutatkozott. Komor, sötétbarna bútorok mindenütt, egy kisebb, sötétbarna asztal, és egy hasonlóan egyszínű szék a szoba közepén. Nem volt benne semmi rendkívüli, ahogy barátságosság sem. De funkcióját teljesítette, mert amint Beatrix leült az asztalhoz, s kinyitotta fiókjait, talált üres levélpapírt, ahogy tintát és tollat is. Elhelyezett mindent az asztalon, s félretolta azon leveleket, amiket bizonyára az inas tett oda, s még bontatlanul heverték.

Csak egy mozdulat volt, egyetlen egy, de ahogy kezét követte tekintete, az egyik címzés igencsak meglepte, mert nem apjának szólt, sem pedig anyjának, hanem neki. De a meglepetés csak akkor érte, mikor kiolvasta a feladó nevét, melytől egyszerre dobogott

hevesebben a szíve, s erősödött benne minden kétkedés.

Félve, reszkető ujjakkal vette közelebb a levelet. Megforgatta, megvizsgálta tekintetével, majd a hirtelen jött kíváncsiság hevességével bontotta fel, hogy megtudja, mit akarhat tőle, éppen tőle Burry Péter gróf felesége, Máté Esztere.

„Kedves Beatrix!

Bocsássa meg, hogy rövid ismeretségünkre hivatkozva írok önnek, s még csak teljes magyarázattal sem szolgálok. Mégis, úgy hiszem, érteni fogja, hiszen ismeri azt, akiért otthonomat hagytam magam mögött, s lóhalálában Magyarországra érkeztem.

Most is miatta írok, vagyis inkább azért, hogy ön is láthassa még. Ugyanis leányommal és húgommal hamarosan hazautazunk, s mivel Mátét semmiképp nem hagyám magára – abból kijutott neki elég az elveszett évek alatt –, így ő is velünk tart.

Amennyiben nem sérti a meghívásom, s még szeretne vele találkozni, úgy legyen vendégünk néhány napra a Burry kastélyba.

*Szeretettel várom!
gróf Burry Péterné”*

Beatrix úgy érezte, a föld is forog vele, s szíve úgy dobog, mintha motorja a végsőket rúgná. Egyetlen szó járt fejében, melyet a levél, bár burkoltan, de tartalmazott, a búcsúzás. S ettől a maradék kedve is elment. Síri vágyott, meghalni, megsemmisülni, hiszen a remény, mely ezidáig Mátéval kapcsolatban benne élt, egyszerre foszlott semmivé. Hiszen ha a férfi külföldre utazik, többé nem láthatja, nem beszélhet vele. Akkor hogyan tovább? Hogyan gyógyítsa be szenvedő szívét, hogyan foltozza össze önmagát, s a szárnyaszegett madarakat, amik megmentőjükre várnak?

– Máté, drága Máté! Hát csatlakoznom kell benned is? Csak ennyit jelentettem?

Könnyei zuhatagát már nem bírta megállítani. A levelet összegyűrte kezében, majd ráborult az asztalra, s neki sírta el minden bánatát.

Sírt, zokogott, mert úgy hitte, senki nem hallja. Hogyan is hallanák, mikor még az egész ház csendes. Azért is lepődött, vagy inkább ijedt meg, mikor nyílt a dolgozószoba ajtaja, és apja lépett hozzá morcosan, haragosan villanó tekintettel.

– Te meg mit művelsz itt? Nem megmondtam, hogy ez a helyiség

nem lányoknak való? Hát hiába beszélek én neked?

Szidta, de Beatrix füléig el sem jutottak szavai, mert a leány azzal volt elfoglalva, hogy valahová eldugja az olvasott levelet, és apja soha ne jöjjön rá, hogy az egyáltalán megíródott. Öklébe gyúrte, s kezeit a háta mögé dugta, majd vetett még egy bánatos pillantást szülőjére, és úgy rohant ki mellette, mintha az egész világnak vége lenne. S percekig, talán órákig érezte úgy, valóban vége is van. Ám ahogy egyre-másra olvasta újra a levelet, mintha elszállt volna keserűségének felhője, és láttatni engedné a szavak valódi értelmét. Vagy csak maga akarta, hogy Esztert szelídnék lássa, s levelét segítségnek, mintsem hengegésnek. Hiszen már az aláírása is utalt hovatarozására, hiszen mint Burry Péter felesége írta azt alá. Ha pedig innen nézte, már egészen másképpen látta. Sírása is abbamaradt, és azon tanakodott, vajon lenne-e értelme eleget tenni a meghívásnak? Érveket sorakoztatott fel, de mindahányszor arra jutott, hogy úgylis utazni akart, s ha ezzel együtt még Mátét is láthatja, nem nyerne-e inkább, mintsem vesztene?

Rágódott, de döntésre mégsem szánta el magát. Egyik pillanatban felugrott ültéből és a szekrényből elkezdte bőröndbe rámolni ruháit, majd megállt, és a fejét rázva akasztotta vissza a holmikát. S mikor ezt már harmadjára vitte véghez, fáradtan, bizonytalanul hagyta az egészet, és inkább az étkezőbe vonult, mert úgylis ebédre csengettek, ő pedig még a reggelit is kihagyta.

– Hát te? – hallotta meg húga hangját az étkező előtt, s azzal egy időben meg is látta Anna kecses, egyre feltűnőbb alakját. Eme feltűnés azonban inkább divatos ruhában és ékszereiben nyilvánult meg, mert alakja és arca mit sem változott. Hacsak nem annyiban, hogy mikor megpillantotta nővérét, valami nehézkes gúny ült ki vonásaira, és erős él a hangjára. – Hogyhogy megtisztelsz bennünket jelenléteddel? Azt hittem, az istállóban eszel.

– Miért ennék ott? – kérdezte Beatrix csendesen. De bár ne tette volna, mert a válasz annál fájóbb volt számára.

– Úgy tudom, odavagy a lovászokért.

Beatrix elkomorult húga szavaitól, és lelkében újabb tördőfést kapott. Valahol legbelül érezte, nem kellene hagynia, mégsem szólt, csak némán elvonult Anna mellett, be az étkezőbe. Szülei már ott ültek az asztalnál, és őket várták. S míg apja szemében némi aggodás volt, anyja még csak arra sem méltatta, hogy ránézzen. Csak ült

egyenes derékkal az asztalnál, és valahová a távolba meredt tekintete. Lányai jöttére odafordult ugyan, de aztán ismét felvette a komor dáma arcát.

Miután a lányok is elhelyezkedtek az asztalnál, a szolgáló feltálalta a három fogásból álló ebédet. Beatrix alig evett, szinte csak turkált az ételben, és minduntalan azon tanakodott, mit tegyen. Végül letette kezéből az evőeszközöket, és bágyadtan, merengve bámulta a fehérre festett falat, mintha csak azon át látná meg a lényegét. S valóban. Mert lelki szemei előtt egy rózsaszálat látott virulni, majd egy szárnyaszegett, s csodamód repülni tudó madarat. Hogy galamb volt-e vagy fecske, az nem számított, csak a tény, hogy szállni szárnyak nélkül is ugyanúgy lehet.

– Min merengsz? – Anna hangszíne hasonlított anyjához, s kötekedőnek szánt szavaival most még inkább órá emlékeztetett. – Csak nem a múlton rágódsz? Vagy azt várod, hogy majd a lovagod visszatér? Ó, bocsáss meg – kapott a szájához a lány színpadias mozdulattal –, nem a lovagod, a lovászod.

Beatrix vetett hűgára egy fáradt pillantást, és próbált nem odafigyelni bántó szavaira, de Anna nem hagyta abba, mintha örömét lelné nővére kínzásában.

– Nem, még lovász sem volt, csak egy haszonleső utcabetyár. De tudod mit? Tényleg hozzád való... lett volna, ha nem menekül el előled.

– Tessék? – A sértés igazán keményre sikeredett, mert Beatrix döbenten meredt hűgára. Mielőtt azonban felelhetett volna szavaira, apja békítő hangja próbálta csitítani őket.

– Lányok, elég! Az asztalnál nem szép az ilyen viselkedés.

– Mindazonáltal – szólt közbe Kamilla, aki ezidáig egyenes derékkal, révetegen ült, és láthatólag észre sem vette lányai ellenségeskedését – tény, hogy egy mihaszna semmirekellőt melengettünk keblükön.

– Ez nem igaz! – Beatrix szíve keserűen facsarodott egyet, s talán hangosabban reagált, mint kellett volna.

– Ó, még védj csak! – húzta el száját hűga, és olyan képet vágott, mintha a szeretet legkisebb szikrája is kiszállt volna belőle. – Te sem vagy jobb, mint ő.

Hiába is próbált higgadt maradni, egyszerűen nem tudott. Elég dilemmát okozott neki Burry grófné levele, nem akart még családjá

ellen is fordulni, de képtelen volt hallgatni. – Ezzel mire célsz?

S húga nem kertelt, kimondta azt amit gondolt, és cseppet sem érdekelte, mennyire bántó vagy sértő. – Hogy ugyanolyan semmirekellő és mihaszna vagy, mint ő.

Ez már sok volt, Beatrix úgy ugrott fel az asztaltól és nézett le a mellette ülő hűgára, hogy egy pillanatra még Anna is megijedt tőle, úgy ahogy Kamilla, aki egy pillanatra megkövült döbbenetében, majd rendreutasító hangnemben kiáltott nagyobbik lányára.

– Azonnal ülj le! Mit képzelsz magadról? Hogy mersz így viselkedni az asztalnál?

Nem értette, Beatrix sehogy nem értette, mi van benne, ami ennyire gyűlöletessé teszi szűlei szemében, amitől nem képesek úgy szeretni őt, mint Annát? S már nem is érdekelte, vagy ha érdekelte is, nem akart ezzel foglalkozni tovább. Szűve csordultig megtelt bánattal, aminek könnycseppjei ott égtek elárvelt tekintetében. S ha akarta se tudta volna tovább a jó lányt játszani, mert nem bírta el a szűve. Homloka összeráncolódott, szűja legörbűlt, szűvai pedig önkéntelenül jöttek remegő szűjára. – Nem ülök! S ha a viselkedésemben is folyton csak hibát talál, pedig az ég a tudója, megtettem mindent, hogy jó lányá legyenek, akkor talán jobb, ha elmegyek. – Nem várt, s nem is nézett már senkire, csak megfogta hatalmas selyemszoknyáját, és kisietett az étkezőből, egyenesen az inas elé. Nyersen, a sírás határán közölte vele, hogy készíttesse elő a hintót számára, majd a szűbájába ment, és saját kezűleg pakolta be holmijait bőröndjébe. Nem sokat, éppen csak annyit, ami néhány napra elegendő. Pedig de szeretett volna végleg elkerűlni ebből a házból, és maga mögött tudni szűnalmas gyerekkorát. De egyelőre meg kellett elégednie annyival, hogy egy ideig távol lesz szűleitől és hűgától, és azok talán megértik majd, mennyi fájdalmat okoztak neki.

De reménye hiú ábrándnak látszott, mert családjá még akkor is nyugodtan ücsörgött az étkezőben, mikor az inas jelentette, hogy a kocsí előállt, és maga vitte le a koffert és helyezte el a hintó hátulján.

Beatrix utazórűhában, meleg holmikkal körbevűve űlt be a hintóba, s csak hulló könnyei jelezték megbántódottságát. Úgy hitte, még annyit sem számít szűleinek, hogy legalább úticélját megérdeklődjék, vagy azt, mennyi ideig marad. Így hát búcsú nélkül indult útnak, s csak remélte, hogy döntését nem fogja megbánni, s a hétvűge jobban

alakul majd, mint az a jó néhány nap, amit Máté távozása óta szenvedett végig.

– *H*anna, megint csaltál! – korholta lányát Eszter, miközben az asztalon lévő kártyákat vizsgálgatta. – Nem nyerhetsz mindig. Hogy csináltad?

A kislány nevetett, és cinkosan kacsintott a vele szemben ülő bátyjára. – Ugyan, anyácskám, a te lányod vagyok, persze, hogy még a lapjárás is nekem kedvez.

– Ne hantázz! Tudom, hogy itt valami svindli van, s nem is játszom tovább, míg el nem áruljátok, mi az! – Eszter felállt az asztaltól, és tettetett dühvel arrébb sétált, egészen az ablakig, onnan nézte családját. Láta virágzásukat, s eme boldogság neki is örömet okozott. Hanna még sosem volt ennyire önfelédtt és ragyogó, mint azóta, hogy Máté életük részévé vált, s neki egy személyben lett egy szerető pajtása és egy gondoskodó bátyja. Krisztina is többet nevetett, mint eddig, talán mert érezte a férfi halálának borúját, mely végigsöpört az egész családon, s nyomát ott viselték éveken át. És látta Mátét, aki az utóbbi napokban visszazökkent elhagyott életébe, és úgy tündökölt, mint azelőtt. Mégsem volt ugyanolyan, mert az elvesztett évek alatt a legjobb emberré változott, ugyanolyanná, mint amilyen az apja.

– Be kell vallanom valamit – lépett elé Máté ajkán egy csibészes mosollyal. – Nem Hanna csalt, hanem én.

– Na szép! Erre tanítod a lányomat? – Szavai korholóak voltak, de oly szelídek és simogatók, hogy a férfi fel sem vette, csak engesztelően megragadta az asszony kezét, és ott melengette tenyerében, mintha ezzel leróhatná bűnét.

– Hazudik! – elégedetlenkedett Hanna, és olyan csúnyán összehúzta szemöldökét, hogy grimaszától még anyja is megijedt. – Csak magára vállalja, hogy engem védjen. De én voltam.

Máté felnevetett, s hangja visszhangzott szinte az egész kastélyban. – Hallgass már! Hát nem lebuktatod magad, te oktondi!

Erre már Krisztina is nevetni kezdett, csak Eszter nem tudott, mert ő már akkor meghallotta azt, amit a többiek nem vettek észre, egy érkező kocsikerekeinek zörgését. Akárhogy elmélkedett is, úgy számított, bárki érkezik is azzal a hintóval, bizonyára hatalmas meglepetést tartogat Máté számára. S csak ő tudta miért, hiszen

napokkal ezelőtt ő intézte így.

– Hová merül el szép szemed? – duruzsolta a férfi kissé közelebb hajolva, s ahogy Eszter felpillantott rá, annyi mindent szeretett volna mondani neki. Kissé megingott törekvéseiben, mert tartott attól, hogy Máté majd tolakodásnak veszi. Fel kellett készítenie valahogyan, de már nem volt rá elég ideje. Ezért egészen halkán, hogy mások ne értsék szavait, válaszolt egy kérdéssel.

– Ugye nem fogsz haragudni rám soha?

– Haragudni? Nem, sosem tudnék haragudni rád.

– És ígérd meg, hogy bármi történik is, velünk maradsz!

Máté összehúzta szemöldökét, és értetlenkedve fürkészte az asszony vonásait. – Mit akarsz ezzel? Történt valami?

– Csak ígérd meg!

S mivel Eszter szemei olyan csillogón tudtak kérni, Máté nem utasíthatta vissza, így hát megígérte. – Ígérem.

– S szavadat be kell, hogy tartsd!

Csak ennyire futotta, mert a következő pillanatban az inas bejelentette az érkező vendéget, Brütter Beatrix kisasszonyt.

Máté arcán csodálkozás tükröződött, s nem csak övé, de Eszter kivételével senki nem értette, hogy kerülhet ide a báró idősebbik leánya. Így reagálni is csak az asszony tudott, és egy fejbiccenéssel jelezte Józsinak, hogy vezesse be a vendéget. S bár nem nézett Mátéra, látta annak kérdő tekintetét, és érezte ujjai szorításának lanyhulását, mígnem keze ki is hullott az övéből. De nem bánta, mert fogadnia kellett meghívottját, akinek érkezésével célja volt, méghozzá az, hogy Máténak végleges kikötőjéül szolgáljon.

– Isten hozta! – mosolygott az asszony, s kezét nyújtotta a belépő Beatrix felé.

A lány zavartan viszonzta az üdvözlést, és a hidegtől, s várakozástól sápadtan nézett Eszter arcába. Látszott rajta, hogy nem tudja, mit is kellene tennie, és a legszívesebben visszafordulna, mégis maradt, és miután hideg ujjait beletette vendéglátója puha tenyerébe, mintha hangja is megjött volna.

– Köszönöm. S ha még áll a meghívás, szívesen maradnék.

– Természetesen! Örülünk, hogy eljött. Igaz, Máté? – Eszter szavai célzatosak voltak, ahogy kérdése is egyenes. A férfi azonnal meg is értette és reagált rá, pedig még magához sem tért igazán meglepődöttségéből. Mégis odalépett Eszter mellé, és illendően

fogadta a reszketeg Beatrixet.

Kezet csókolt, majd szemébe nézett, mégsem hozzá, hanem az asszonyhoz beszélt, majd lassan oda is fordult, hogy Eszter tudja, eme tette nem lesz egyhamar elfeledve. – Kedvesem, igazán boldoggá tesz, hogy szíveden viseled sorsomat, és hozzá mértén alakítod is. S ezen teteddel úgy tüntetsz fel, mintha döntéseimet nem tudnám magam meghozni.

– Bocsáss meg! – sütötte le hosszú pilláit Eszter, hogy aztán pajkosan pillantson bele a szeretett szempárba. – Nem akartalak megbántani, csupán mint mostohád igyekeztem terelni utadat.

– A mim?! Ahh! – Máté korholón rázta meg fejét, de közben szája szélén már ott bujkált mosolya. – Most már látom, minő végzet vezetett is vissza. – Azzal Beatrix felé fordult, és bár szívében még mindig Eszterre figyelt, arca és tekintete már a lányt pásztázta. – Örülök, hogy látom.

Szavai olyannyira őszintének sikeredtek, hogy a lány addigi félszége is párologni kezdett. Mert mikor megérkezett, és látta Máté döbbenetét, menekülni akart, s ha abban a pillanatban Eszter nem lép hozzá, minden bizonnyal messzire szaladt volna. S mikor Máté köszöntötte, miközben nem is vele, hanem a grófnővel beszélt, szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenében, s nem értette, fel nem foghatta, mit keres itt. Most azonban, a férfi csillogó tekintetével övezve, és meleg szavait hallva megnyugodott, és már képes volt arra is, hogy viszonzza annak kedves mosolyát.

– S ez öröm kölcsönös – suttogta csendesen, de azért megpróbált úgy beszélni, hogy ne tűnjön olybá, mintha egyedül a férfi miatt érkezett volna. Ezért is örült, mikor Hanna elé lépett, és követelte magának az üdvözlés jogát.

– Nahát, Beatrix! Micsoda meglepetés! – S mint jó ismerőst, sietve megölelte a lányt. – Ugye nem baj, ha tegezlek? Muszáj megkérdeznem, mert mindig megrónak érte, s nem értem, miért. Hiszen nem, bántok jobban senkit azzal, ha azt köszönöm „szervusz”, mintha azt mondanám, „jó napot”. Nem igaz?

– Hanna, drágám, eszmefuttatásod igazán találó, de az etikett szabályait nem véletlenül találták fel. Mert azon mércével vagy mérve, ahogyan viselkedsz – korholta Máté, miközben ujjával rákoppintott a gyermek orrára, s ezen közvetlenségén Beatrix roppantul meglepődött, de nem jobban azon, hogy erre a lány

belekarolt a fess férfiba, mintha csak tulajdona lenne, s még arcát is belefúrta annak karjába. Ezt látva pedig Máté mosolyogva lehelt csókot szőke fejére, csak hogy kiengesztelje valamelyest. Aztán már ismét Beatrixra figyelt, s alaposabban megszemlélte.

Bár csupán alig két hete váltak el, mégis sokat változott. Alakja megvékonyodott, s igen mutatóssá tette, ahogy a rá szabott bordó utazóruha is. Haja egy csattal volt feltűzve, s az utazás során kissé összekócolódott. Arca zavartságot tükrözött, szemeiben pedig félelem ült. Nem lehetett nem észrevenni, mennyire feszélyezett, ahogy azt sem, valójában mire is vár. Így hát Máté elengedte Hannát, és odanyújtotta kezét a lány felé.

– Jöjjön, Beatrix, foglaljon helyet, nyilván elfáradt az úton. – Mikor a lány remegő ujjait behelyezte a férfiébe, az megszorította, majd odavezette a pamlaghoz és leültette, ő maga pedig néhány lépéssel odébb állt meg, onnan nézte Beatrixet. S mert a némaság bántotta, ahogy Eszter csendesen kutató tekintete is, erőnek erejével kezdett beszélgetni, mintha nem okozna neki gondot eme társalgás. Pedig ha őszinte akart lenni, még nem készült fel arra, hogy szemtől-szembe nézzen bele ennek a lánynak a kérő, könnyörgő tekintetébe. Sem arra, hogy két tűz között égve hamvadjon el.

– Kedves szülei jól vannak? – próbálta a legsemlegesebb témával kezdeni, s nem gondolta, hogy az egyik legkellemetlenebbet sikerült felhoznia.

– Minden bizonnyal – felelte a lány fülig pirulva, s még csak rá sem mert pillantani senkire, mintha titkolni valója lenne, mintha...

Máté jól értette, hiszen tudomása volt róla, Beatrix szenved odahaza. Látta rajta, lerítt tekintetéből, vonásaiból, s a bánatról, mely ráült egész lényére. Krisztinára nézett, majd Hannára, és tudta, ennyi elég ahhoz, hogy volt sógornője tudja a dolgát. Eszterre csak azután pillantott, de felé inkább segélykérőn, mintsem elutasítón.

Így, mikor Krisztina kézen fogta Hannát, és a konyha felé húzta azzal, hogy nézzék meg, hogy áll az ebéd, Eszter odasétált vendége mellé, és nemes egyszerűséggel helyet foglalt mellette a pamlagon. S míg Mátét ez megkönnyebbüléssel töltötte el, addig Beatrix értetlenül, csalódottan nyugtázta. De az asszony tudta, mit tesz, s míg Máté helyet foglalt velük szemközt az egyik széken, addig ő egészen a lányhoz fordult, és kedvesen, együtt érzően simogatta tekintetével.

– Talán összevesztek? – Mikor Beatrix meglepetten nézett fel,

Eszter lágyan megérintette kezét, s egy pillantást vetett a közelükben ülő férfire, hogy aztán ismét Beatrixre koncentrálhasson. – Bocsássa meg Máténak, de mesélt helyzetéről, és mindarról, ami érte. Bár jómagam nem ismerem jól sem szüleit, sem hűgát, de úgy vélem, hinnem kell azoknak a szavaknak, melyek váddal illetik őket. S mert Hanna is beszámolt róla, hogy a bálon hűga elég különösen viselkedett, el kell hinnem, hogy önt nem a megfelelő bánásmódban részesítik. De nem vádolólok őket, jellemük felett ítélezni nincs jogom. S kérem, ne tegye azt ön sem, mert a család hatalmas kincs, még akkor is, ha nem tökéletesek. Ha pedig úgy érzi, mégsem bír velük, úgy hiszem, éppen jó helyen jár. Itt majd elterelődik figyelme róluk, és meglátja, Máté társaságában sokkal jobb kedvre derül.

Beatrixot láthatóan zavarba hozták a szavak, ezért Eszter, mintha csak tudta volna, mivel tesz jót, felállt, és lassan elindult kifelé. – Hagylak benneteket beszélgetni – közölte kedvesen, miközben megfogta az éppen felkelni készülő Máté vállát, ezzel jelezve, hogy maradjon csak ülve. S bár ő csupán kedveskedésnek szánta, a férfin végigfutott a bizsergés, és egy mély sóhaj hagyta el a száját.

Még akkor is ennek hatása alatt volt, mikor becsukódott a szalon ajtaja, és már csak ketten maradtak a helyiségben. Máté próbált józanul gondolkodni, s kissé előrébb hajolt székében, hogy teljesen a lányra koncentrálhasson, s az érezze, most csakis rá figyel.

Nem ment könnyen az ismételt egymásra találás, s nagyon lassan indult be a beszélgetés, de végül mégis megtört a jég. Máté csendesen kérdezgette Beatrixet, s a lány ugyanolyan halkán, fejét lehajtva mesélte el, hűga és szülei miként bántották napról napra egyre többet, s neki mennyire rosszul estek szavaik. Még Annától elviselte volna, de sem édesanyjától, sem édesapjától nem várta ezt a fajta elutasítást.

– Mikor eljöttem, még csak meg sem kérdezték, hová tartok, ahogy azt sem, mennyi idő múlva térek vissza. Úgy hiszem, nem is bánnák, ha soha többé nem kerülnék eléjük.

– Ugyan, kedves! – Máté szánakozva kelt fel, és ült le a pamlagra a lány mellé, majd megragadta annak reszkető ujjait, és tenyerébe fogva melengette. – Bizonyára nem úgy gondolták. Hiszen a szülei szeretik kegyedet.

– Nem, Máté, ők nem szeretnek engem. Hiszen tudja maga is, milyen a szeretet. Az, ahogyan a grófnő a lányával viselkedik, az

szeretet, ahogy istápolja, ahogy kedveskedik, vagy ahogy néz rá. S ön is szereti a kislányt, mert amint rendreutasította, magához ölelte. Ez a szeretet, nem pedig az, amit az én szüleim mutatnak irányomban. Mert abban egy percig sem kételkedem, hogy húgomért rajonganak, ám nekem ebből a szeretetből már semmi sem jut.

Ó, Beatrix, bárcsak tehetnék valamit kegyedért!

A lány fülig pirult, és oly halkra vette hangját, hogy még Máté is alig hallotta. – Tehet. Legyen mellettem e néhány nap alatt, míg meghívásom tart, s míg el nem utazik a grófnőékkel.

– Elutazni? Nem, eszem ágában nincs elutazni.

– S mégis el fog. – Beatrix felemelte tekintetét, és bánatosan pillantott a férfi szemeibe. – Mert a grófnő befolyással bír ön felett, olyan befolyással, amiről asszony csak álmodozhat.

Bár a férfi ellenkezni akart, de a tények ellen mégsem hadakozott, inkább magyarázattal szolgált, hátha Beatrix is megérti azt, ami a kastélyban és benne zajlik. – Eszter gyerekkorom óta jelen van az életemben. Mondhatni, egyetlen nőként uralkodott felettem és apám felett. S ezen uralkodást nem rossz értelemben értem, hanem úgy, hogy mi így hárman voltunk egy család. Jobban ismerem, mint bárkit ezen a világon. Vétettem ellene és apám ellen. Így ha akarnám sem tagadhatnám meg kéréseit, mert megölne a bűntudat. Amellett pedig még most is ők a családom, legyen bár Burry vagy Szilasi.

– Értem, persze értem én, csupán... – elhallgatott egy pillanatra, majd kissé megrázta barna haját. – Bárcsak engem is így tudna szeretni valaki!

Máté ajkaihoz emelte a remegő kezét, és egy forró csókot lehelt rá, hosszan, édesen, s Beatrix nem is bírta tovább, szemeiben megcsillantak, majd arcán kezdtek hullni a könnyek. Fejét mélyre horgasztotta, és már nem csak keze, de egész teste remegett.

– Ne sírjon, kedves! Inkább feledjen el minden bánatot, s érezze jól magát körülünkben – unszolta Máté, és ezzel egy időben fel is állt, s magával húzta a lányt is. – Jöjjön, felvezetem a szobába, ahol pihenhet egy keveset, s ha már úgy gondolja, megnyugodott kissé, szívesen körbe vezetem a házon. Higgye el, ha a héregi kastélyt remeknek látta, ezt pompázatosnak fogja tartani. Burry gróf igazán ízlésesen berendezte, s neje rózsái ékességé varázsolták.

A lány szót fogadott és felitatta könnyeit, majd hagyta magát

kivezetni a szalonból, fel az emeletre, egy szépen berendezett szobába. Miután Máté magára hagyta, az első dolga az volt, hogy fáradtan lehuppanjon az ágyra, és beletemesse piros arcát két tenyerébe. Nem sírt, de fájt számára még a lélegzetvétel is. Már értette, miért akart Máté a halálba veszni, hiszen most ugyanazt érezte ő is. Láttá, érzékelte, ahogyan a férfi Eszterhez ragaszkodott, és még csak titkolni sem akarta rajongását irányában. Reakcióiból egyértelműen kiderült, az asszony hatással van rá még mindig. Bár történetüket csak körvonalakban ismerte, azt viszont saját szemével látta, a köztük lévő kötelék igen erős. De hogyan versenyezhetne egy ilyen nővel? Hiszen Eszter nemcsak szép, kegyes, de még jelleme is hibátlan. Még ő, aki gyűlölni akarná sem képes haraggal gondolni rá, hiszen kedvessége, bája, megnyerő, lehengető. S mi több, inkább illik Mátéhoz, mint ő. Mindketten olyan szépek! Nem hiába kerülgette az ájulás, mikor megpillantotta a férfi fess alakját a szabott pantallóban és a kabátban. Így ápoltan, a maga úriemberi mivoltában még inkább lehengetőnek látszott. Arca kipihentsége, jókedve kitűnt, s ahogy a körülötte lévőekkel bánt...

Szereti, csak őt szereti – járt a fejében eme gondolat, és ettől még inkább búra kapott, és hagyott magának néhány percet, talán egy fél órát is, hogy megeméssze, hogy túl legyen rajta, és immár sokkal kedélyesebben, felvértezve minden eshetőségre, menjen le vendéglátóihoz.

– *E*szter? – Máté hangja nagyot dörrent az asszony fülében, pedig még csak hangos sem volt, csupán neheztelő. S mire odafordult volna csendes szobája ablakból, a férfi már ott állt közvetlenül mögötte, hogy mellkasa súrolta az asszony hátát. Lehajolt hozzá, és úgy suttogott fülébe, miközben kezeit a vékony karokra szorította, éppen csak annyira, hogy érezhető legyen neheztelése, de ne okozzon fájdalmat. – Nem értem taktikádat, s fel nem foghatom, mi végre hívtad meg Beatrixet? Sem neki nem tettél jót ezzel, sem nekem.

– Pedig az volt szándékomban – felelte Eszter, és meg sem moccant, mintha nagyon is jól értené a férfi mozdulatait, csupán szavakkal reagált. – Nem vagyok vak, Máté, láttam a lány szemében a tüzet, és láttam hízmzéseit is. Nagyon emlékeztettek valakire, aki szintén így üzent a világnak.

– Fontosabb hát neked, hogy őt megmentsd, minthogy a véleményemet kikérd? – Kérdésével egyidejűleg elengedte az asszonyt, és hátrább lépett, egészen a szoba sötétebb sarkába.

Eszter megérezte szabadulását, és egészen a férfi felé fordult, hogy lássa annak magas, szikár termetét, izmos karjait, szemének csillogását, arcának kemény és lágy vonásait, és azt a valakit, akivé az évekkal lett. – Látlak téged is, Máté. Bár jól érzed itt magad, s talán nem is vágyasz többre most, egy idő után mindez kevés lesz számodra. Szükséged van egy asszonyra, aki feltétel nélkül és tiszta szívéből szeret.

– S én megtaláltam azt az asszonyt, nincs szükségem másra!

– Ostoba vagy, ha ezt hiszed! – A grófnő keményen szólt, s ettől Máté összehúzta szemöldökét, majd visszasétált hozzá egészen közel.

– Nem hiszem. Az égre! Nekem nem kell más asszony!

Eszter nehézkesen felsóhajtott, arcára barázdák ültek, és lágyan, szeretettel nézett a magas, reményvesztett férfira. – Ugyan! Légy ésnél! Ismerlek jól, és ismerem a szíved minden titkát. Kimondanod sem kell, s tudom, mire gondolsz. De állj meg és ne tovább! Szavaid nem érhetnek el hozzám, mert másnak asszonya vagyok.

– S úgy hiszed, én ezt nem tudom? – Máté fájdalmasan felsóhajtott, felemelte kezét, és szenvedőn simította végig Eszter karjait, miközben fejét egészen az asszony homlokának döntötte. – Kínlódom, de kínjaim édesek, mert itt vagy velem. Nem vágyom másra, nem akarok ennél többet.

– Ugyanezt mondod majd akkor is, ha édesapád itt lesz?

Máté szemei kikerekedtek, ismét csak elengedte Esztert, és meghátrált, de tekintetét nem vette le róla, csupán fejtartásán, szemein látszott, igazán nagy meglepetés érte. – Apám?

– Igen, ő.

– Mikor?

Az asszony nem felelt, ugyanúgy állt ott, mint addig, és talán éppen ez a nyugalom volt, ami Mátét is arra készítette, lássa higgadtan a dolgokat. Hitetlenkedve megrázta fejét, és tett egy kört a szobában, csak úgy levezetesképp, hogy aztán ismét Eszter előtt álljon meg, és immár ésszerűbben szóljon. – Beatrix mondta az imént, hogy hatással vagy rám, s én úgyis azt fogom tenni, amit akarsz. Igaza van. Letétbe helyeztem az életemet, s ezen letét a te

kezében van. Bármit kérsz is, megteszem. – Mikor az asszony közbe akart szólni, tiltakozni, Máté olyan közel hajolt hozzá, hogy leheletét ott érezte arcán. – Ám akárhogy is, érzéseim nem változnak meg soha, még ha elrejttem, még ha titkolom is, életem egyetlen asszonya vagy!

– Nem! – suttopta Eszter, és még fejét is megrázta, hogy ezzel nyomatékosítsa a szavak súlyát. – Bolondokat beszélsz! Nem érezhetsz így! Nem tehetsz ekkora súlyt a vállamra és a szívemre! Szeretlek, Máté, de nem tudlak ennél jobban szeretni, mert édesapád az, aki iránt úgy érzek.

– Tudom, én is tudom. – Hangja lemondó volt, mégsem rettent el, csupán felegyenesedett, de ujjait még mindig az asszonyon tartotta. – És nem is kérlek arra, hogy másként legyen. Szeresd őt, megérdemli, nekem meg hagyd meg érzéseimet. Ne foglalkozz velük, tegyél úgy, mintha nem is sejtened. Nem számít. Hosszú éveken át vártam, gyötrődtem, s egyetlen álmom volt, hogy még egyszer láthassalak. Te jártál fejemben éjjel és nappal. Érted akartam élni, és miattad meghalni. Veled keltem hajnalban, és veled feküdtem le éjjel. Ha kibírtam fél napot, hogy nem gondoltam rád, megjelentél álmomban. – Egyik kezét az asszony arcához érintette, és megsimogatta orcáját. – Számomra öröm, hogy a közelemben lehetek, hogy nézhetem csodás alakodat, ragyogó tekinteted, édes mosolyodat. És beérem ennyivel. Nem akarok mást. Ezért nem számít, mit teszel, mondasz vagy kérsz. Meghajlok előtte. S ha azt várod, udvaroljak Beatrixnek, azt is megteszem.

– Gyűlöllek, Máté! – Az asszony ellökte magától a férfi kezét, vágott egy furcsa grimaszt, és visszasétált az ablakhoz, ahol eddig álldogált.

– Hát nem érdekes? Azelőtt is épp ezen érzések között őrlódtél velem kapcsolatban – mondta, de szája szélén már ott játszadozott egy apró mosoly, s mikor Eszter visszanézett rá, nagyon is jól látta.

– Ó, te! Hát nem szégyelled magad? – korholta, majd apró öklével rávágott annak mellkasára. – Hát csak ezért volt?

Máté nevetett, s bár nem volt ez olyan szívből jövő, mint szerette volna, de az asszonyt így is meggyőzte. Vagy csak azért hitte el Eszter, hogy a férfi tréfálkozott vele, mert ezt akarta hinni, hogy ne kelljen haragudnia, távolságot tartania tőle. Mégis kikerülte, és lassú, komótos léptekkel elindult mellette ki a szobából. Az ajtóban

azonban megállt, és még egyszer visszafordult.

– Vétezd fel magad minden eshetőségre, mert akit az imént említettem, bármikor megérkezhet.

Máté elgondolkodva húzta össze szemöldökét, de mégis bólintott, bár be kellett vallja, ha valamitől, ettől a találkozástól tartott igazán. Mert mi van, ha apja még most is neheztel a régen törtétek miatt? Hogyan kérje bocsánatát? Miként nézzen szemeibe? Végül egy sóhajjal elintézte magában, hiszen bárhogyan is, a dolog meg fog történni, legfeljebb majd akkor kitalálja, hogyan és miként. Persze volt még egy lehetősége, hogy elmenekül, s végleg lezárja magában a múltat. De nem volt ereje hozzá. Annál sokkal többet jelentett számára az, hogy láthatja szeretteit.

Az ebéd szokványosan telt. Máté lekísérte Beatrixet, aki addigra már átöltözött, s némileg pihentebbnek látszott. Szemeiben érdeklődés ült, mintha reményvesztettsége tovaillant volna. Bár kedve így sem volt felhőtlen, de jóval derülátóbb, mint érkezésekor.

Ebéd után mindnyájan átsétáltak a szalonba, s míg a hölgyek elhelyezkedtek a pamlagon, addig Lajoska egy székre ült Hanna mellé, Máté pedig az ablakhoz sétált, és elgondolkodva nézett ki rajta. Az idő lassan telt, és csak nehezen indult be a beszélgetés. Eszter vendégüket kérdezgette utazásáról, és biztosította róla, még napokig itt tartózkodnak, így őt is szívesen látják. Terveznek egy-két kiruccanást a városban, egy színházi előadást, barátok meglátogatását, amire őt is magukkal vinnék. Eme felvetéseknél a lány Mátéra pillantott, aki nem álldogált sokáig magában, mert Hanna lépkedett mellé világoszöld taft ruhájában, és magára vonva a férfi kitüntető figyelmét, mosolyogva magyarázott. S bár Máté egészen felé fordult, és őt nézte, szavai alig-alig jutottak el tudatáig. Idegesség, bizonytalanság járta át, és megpróbált megtenni mindent, hogy érzései ne látszódjanak rajta. Biztos volt, olyan biztos, mint amilyen élete során még sohasem. De hiába, és ez akkor vált leginkább bizonyossá számára, mikor kopogtattak a kastély faragott tölgyfa ajtaján, majd meg sem várva Józsit, egy férfi viharzott át a hallon, s szélesre tárta a szalon bejáratát.

– Édesapa! – ujjongott Hanna, miközben futva rohant az érkezőhöz, és ragyogó arccal vetette bele magát karjaiba.

Eszter is hasonlóan tett, de sokkal szolidabban, visszafogottabban ölelte meg férjét. S mikor elengedte, nem mozdult mellőle, csak

tekintetét egyenesen Mátéra vetette, ahogy Hanna és maga Burry Péter gróf is.

– Istenem! – szakadt fel Péterből egy mély sóhaj, majd egyszerűen elindult fia felé, és minden bevezető vagy szó nélkül zárta karjaiba.

Máté megrendülten, mozdulatlanul állt. Szemeit lehunyta, s kezeit erőnek erejével kulcsolta össze apján. Nem moccant, talán levegőt sem vett, de arca tükrözte boldogságát, megkönnyebbülését, zaklatott lelkének könnyes húrjait. Sokáig nem érzett magában elég erőt még ahhoz sem, hogy a szemeit kinyissa. De mikor megtette végre, Eszter könnyes arcát, közeledő alakját pillantotta meg. Kinyújtotta felé kezét, és mikor az asszony odaért, őt is karjaiba zárta. Így álltak ölelkezve hosszú percek át.

*B*eatrix merengve, meghatódva nézte a jelenetet, hiszen ő tudta Máté életének valós oldalát. De amit látott, felülmúlta legmerészebb gondolatait is. Már maga a mély szeretet lenyűgözte, amit tapasztalt a családban, s irigykedve gondolt arra, hogy náluk még csak hasonló sincs. Mikor is ölelték meg egymást utoljára? Egyáltalán, mikor értek egymáshoz? Gyerekkorára tudott visszaemlékezni, mikor szülei megfogták a kezét, megsimogatták a haját, amely érintkezések Anna születésével egészen elritkultak, majd mintha nem is léteztek volna, köddé váltak. Pedig saját szemével látta, nem kell gyerekek lenni ahhoz, hogy eme gesztus fennmaradjon.

A grófot nézte hosszú, fekete redigtonjában, szintén fekete pantallójában, kissé kócos, őszes hajjal, jól látható barázdált vonásokkal, melyek a korról jártak. Tartása mégis egyenes, fiatalos és lendületes volt. Beatrix úgy számolta, hogy túl van már az ötvenen, ha ő Máté édesapja, és hogy valóban az, le sem tagadhatta, hiszen ahogy egymás mellett álltak, olyanok voltak mint két tojás. A különbség köztük csupán a kor volt, de az sem mutatta őket apának-fiúnak, sokkal inkább testvéreknek, mert Péter egész kinézete sem látszott többnek negyvennél. Ráadásul ugyanolyan jóvágású és lehengerlő volt, mint fia. A lány el is időzött nézegetésével, s csak a gróf markáns hangjára rezzent össze.

– El sem hiszem, ha nem saját szememmel látom, hogy valóban élsz! – veregette meg fia vállát Péter, könnyekig hatódva. – Hol voltál idáig? Mi volt veled? Mert Eszter csupán annyit küldött táviratában, hogy siessék ide, mert élsz. S én jöttem is lóhalálában,

de álomban sem gondoltam... remélni sem mertem... csupán tévedésnek hittem. De láthatom saját szememmel, és mérhetetlenül boldog vagyok! – Ismét megölelte Mátét, majd Eszternek is lehelt egy csókot homlokára, azután lágyan, mégis várakozón figyelte fia minden rezdülését.

– Ne haragudjon, apám, de erről inkább nem beszélnék most – nyögte Máté, ám szenvedésnek hangzott minden szava, s Beatrix számára csak akkor derült ki, miért, mikor a férfi tovább folytatta zavartan, de teljes őszinteséggel. – Viszont bocsánatát kérem mindazért amit akkor tettem. Megkövetem, bármi is legyen ítélete számomra. De éltet a remény, hogy neheztelése elmúlt irántam, ahogy maga Eszter is megbocsájtott már.

A gróf gyengéden elmosolyodott, és a fejét rázta. – Ugyan, fiam! Sosem haragudtam, egyetlen pillanatra sem. S biztosíthatlak, nem érzett ilyet Eszter sem. Nincs miért bocsánatunkat kérned, sem pedig félned attól, hogy nem fogadunk olyan örömmel, mint ahogy a megtért tékozló fiú megérdemli.

– Az vagyok, s mégsem egészen. Eszternek meg kellett volna azt is üzennie, hogy Burry Máté már nem él. – Mikor a gróf erre elengedte fiát, és értetlenkedve pislogott hol rá, hogy feleségére, a fiú egy mélyről jövő sóhaj után neki is elmondta azt, amit már mindenkinek, aki jelen volt. – A nevem Szilasi Máté. Szüleim elhunytak, s a grófnő vett pártfogásába.

Az öreg grófon látszott, hogy eme beszédből semmit nem ért, és értetlenkedésében egészen keményvé váltak vonásai. Rosszallása ott ült szemeiben, és hátrább is lépett, amitől hatása sokkal inkább felsőbbrendűnek mutatta.

– Miről beszélsz, fiam?

Beatrix lélegzetviesszafojtva várta a folytatást, és egyre kellemetlenebbnek érezte helyzetét. Kívülálló volt, s ez által olyan, aki nem illett bele ebbe a kényes beszélgetésbe. Már épp azon gondolkodott, hogy feláll, és csendesen kionson a szalonból, mikor Eszter, a tőle megszokott kedvességgel, talán, hogy elterelje a beszélgetés fonalát, amivel megnyugtítja mindnyájukat, odasétált Beatrixhez, és onnan szólt oda férjének.

– Péter! Engedd meg, hogy bemutassam Brütter báró leányát, Beatrixet. Bár én hívtam hozzánk, tekints rá úgy, mint Máté vendégére.

A lány fülig pirult a szavaktól, és kínjában maga is felállt. Olyan szerencsétlennek érezte a pillanatot, hogy szívesen elsüllyedt volna. Amikor azonban a gróf odalépett elé, és kezét nyújtotta, szavaitól elszállt minden ez irányú érzése.

– Bocsássa meg, kisasszony, udvariatlanságomat! Ennek a fiatalembernek az édesapja lennék, bár beszédével épp az imént tagadott meg. Mindazonáltal örülök, hogy körünkben üdvözölhetem! Máté vendége az én vendégem is, kérem, érezze otthon magát nálunk! – Azzal csókot lehelt a tenyerébe helyezett kacsóra.

Beatrix szólni sem bírt. A gróf szemének fénye, a belőle áradó kedvesség még erősebben hatott rá, mint Mátéé. Volt benne valami... valami, amitől az ember azonnal a szívébe fogadta, és csupán jelenléte is mély nyomot hagyott benne. Átható pillantásait mégsem sokáig tartotta egy helyben, mert miután elengedte a lányt, egyenesen fiához fordult.

– Még ha sejtem is okát, magyarázatra várok. S úgy hiszem, ezt mihamarabb megejtjük, annál hamarabb örülhetünk egymásnak ismét.

Máté feleltként bólintott, és körbe sem nézve indult előre, ki a szalonból, fel az emeletre. Beatrix utána nézett, s mikor már eltűnt fess alakja a szeme elől, ismét Pétert pásztázta.

– Mindjárt jövünk – közölte a gróf, miközben lazán átkarolta felesége derekát, és egy csókot lehelt sápatag arcára, biccentett egyet Beatrix felé, majd öblös léptekkel indult fia után.

Nem csak a lány pislogott utána sóhajtvá, de Hanna és Eszter is. A csend egyszerre öltött izgatott várakozást és idegességet. Beatrix zavartan le is hajtotta fejét, majd egy halovány mosollyal nézett vendéglátóira. Bár titokban, de az asszonyt figyelte. Kereste, de ő maga is meglátta benne a csodát, amiért mindenki szereti. Hiszen ott volt lány vonásaiban, kedves tekintetében, törekeny alakjában. Máté elbeszélései alapján ő is a harminc közelében járt, de kinézetre sem látszott többnek huszonöttnél. Annyi báj és kellem volt benne, amennyit még senkiben nem talált. És ami mindent felülmúlt, a teljes őszinteség, nyíltság. Most is, ahogy állta Beatrix kutakodó tekintetét... A lány fülig pirult belé, mert rájött, lelepleződött. Zavartan vissza is ült a helyére, majd egy sóhaj kíséretében a helyiséget kezdte tanulmányozni. Ám a rózsákon kívül, mást nem nagyon vett észre.

Szerette a rózsákat, s ahogy haladt előre az idő, egyre inkább szívébe zárta őket. Olvasott színeikben, mintáikban, s egyre tisztábban látta Eszter szenvedéseit, melyek igen hasonlatosak voltak az övéivel. S ezen képet látva, olyan mély szeretetet érzett az asszony iránt, hogy már volt ereje odanézni rá.

– Kedves Beatrix! – ült le Eszter is, látva, hogy a lány milyen nyíltan tekintett rá. – Bocsássa meg, hogy kissé háttérbe szorítottuk, de úgy hiszem, megérti, hogy hosszú éveket kell bepótolnunk Mátéval, amíg halottnak hittük.

– Ez természetes – felelte Beatrix egy megértő mosollyal a száján. – Nincs miért szabadkoznia.

Eszter viszonzta a kedves arckifejezést, majd merengve mérte végig vendégét, de olyan áthatóan, hogy Beatrix belepirult. – Tudja, ön roppant bájos teremtés. Mikor megpillantottam oly szorgalmasan hímezve, emlékeztetett valakire... valakire, aki régen, nagyon régen élt... bennem. – Lehajtotta fejét, és valahová a távoli múltba tért vissza. – Még ma is emlékszem minden kivarrt motívumra. S nem hagytam abba ma sem, de rózsáim most tűzpirosak. Gondolom, érti, miért – pillantott a lányra ismét.

Beatrix bólintott, és még inkább szívébe zárta az asszonyt, hogy eme titkát megosztotta vele. – S csak remélhetem, hogy egyszer az én madaraim is oly színesen cikáznak, mint ahogy a csodás rózsák.

– Biztosan! – Eszter megszorította a lány kezét, mely ott nyugodott szoknyáján. – Nem kell hozzá más, csak szerénység, nyitott szív, és szeretet. Mély, igaz szeretet.

Ezen szavakra figyelt fel Hanna, aki lassan odalépkedett hozzájuk, és kíváncsian ráemelte szeméit hol anyjára, hol Beatrixre. Pajkos, kíváncsi tekintete végül a lányon állapodott meg, és egy egyszerű, gyors kérdéssel hozta zavarba mindnyájukat. Beatrixet magával a kérdésben rejülő igazsággal, Esztert pedig szemtelenségével.

– Ugye szereted Mátét?

– Hanna! – Az asszony lágy rosszállással nézett leányára, majd kissé megrázta fejét. – Nem szép dolog így viselkedni! Ez személyes dolog, és nem tartozik másra, csak azokra, akiket érint.

– De engem is érint, mert Máté a bátyám – felelte a gyermek dacosan, és még ajkait is kicsire húzta.

Eszter halkán felnevetett. – Csak nem féltékenységet hallok ki a hangodból?

Hanna rágódott egy darabig, de aztán mégsem felelt, csak megfordult, felemelte hatalmas szoknyáját, és kisetett a szalonból.

Beatrix idegesen nézett utána, és különös gondolatok lepték el kusza elméjét. Bár tisztában volt vele, hogy leolvasható arcáról és viselkedéséről minden érzelme, mégis kellemetlenül érintette, hogy Hanna ilyen nyíltan rákérdezett. Nem a kislánnyal volt baja, mert kedvelte egyediségét, rakoncátlanságát, ám az, ahogyan Eszter előtt leleplezte, váratlanul és kellemetlenül érte. Nem is mert az asszonyra pillantani, csak mikor Lajos is elhagyta a helyiséget, és Eszter teljesen nyíltan nézett bele szeméibe, mintha onnan szeretné kiolvasni minden gondolatát.

– Nem kérdezem, mert tudom. De azt akarom, hogy ön is tudja, ha beszélgetni akar, meghallgatom, ha kéri, tanácsot adok. Tekintsen rám úgy, mint barátnőjére, mert remélem, valóban azok leszünk.

Beatrix szava még inkább elállt, mint eddig. Hirtelen azt sem tudta, mit feleljen. Időbe telt, jó pár másodpercbe, mire megtalálta hangját, és rózsába vált orcával pislogott vendéglátójára. – Köszönöm! – suttozta. Ennyit és nem többet, de ebben az egy szóban benne volt minden segélykiáltása, minden szenvedése.

– *N*os, fiam! – Péter, miután felértek a dolgozószobába, és becsukták maguk mögött az ajtót, háta mögé kulcsolta kezeit, majd várakozón nézte a feszengető, férfivá érett Mátét. – Bizonyára úgy érzed, nem sok közöm van már ahhoz, amit teszel. Megértem, hiszen már nem vagy gyerek. De túl sok volt az a tíz év, amit nélküled kellett eltöltenünk, és mint apának, úgy hiszem, jogom van tudni, miért keltetted halálhíredet, miért nem üzentél, miért tagadod meg jogosan birtoklandó nevedet? Hol jártál? Mit csináltál? Mindent tudni akarok!

Nem kért, követelt, és Máté magában mosolyogva konstataulta, hogy bár eltelt egy évtized, mi sem változott. Apja irányít, ahogy mindig is tette, ő pedig engedelmeskedni fog, mert a gróf mindig, minden körülmények között helyesen döntött, és ez most sem lesz másként, ebben biztos volt. – Apám! Nehéz idők vannak mögöttem, nem szívesen beszélek róla.

– S én mégis arra kérlek.

– Gondoltam. – Máté az ablakhoz sétált, és a kora délutáni fénybe merült, de csak egy pillanatra, mert aztán újból megszólalt. – Nem

akarom beavatni az életem részleteibe, mert szeretném magam mögött tudni. Mindazon által bármikor vállalnám újra, és semmit nem tennék másként. Vagyis... van amit igen, de az jelen idő szempontjából már édes mindegy. Nagy részletekben azonban elmondom azt, amit már Eszter is tud. – Nem fordult vissza, de így is magán érezte apja érdeklődő, figyelő szemeit. – A csatában, abban a bizonyos csatában, amiért az életemet és családomat adtam, csak egyetlen baráttra tettem szert, akivel együtt harcoltam, akinek elmeséltem, ki és mi vagyok, és hogyan kerültem oda. Kedves fiú volt, becsületes, igaz, és keményen harcolt mindvégig. Figyeltünk egymásra, és védtük a másikat az ellenséggel szemben is. De egy nap... egy nap ennek is vége szakadt. Megsebesültem, ő pedig sietett kimenteni engem a tűzvonalból. Engem mentett, mikor a halálos sérülést kapta. Elájultam, nyilván azt hitték, meg is haltam, mert mire magamhoz tértem, nem volt más körülöttem, csak holttestek, és az alig hörgő bajtársam, Máté. Ott halt meg a karjaim között. Megsírattam. – A férfi vonásai megkeményedtek, mintha a múlt most is úgy marna belé, mint egykoron. – S a magányban, a halottak között, volt időm elmélkedni is. Tudtam, hogy barátomnak már nem élnek a szülei, testvére nincs, és rokonai is alig. Nem haboztam, elvettem iratait, helyébe pedig az enyémeiket helyeztem. Így lettem Szilasi Máté, egy elszegényedett család egyetlen fia. Nem tudtam, mihez kezdek, csak azt, soha többé nem bántalak sem téged, sem Esztert. Titokban eljöttem ide, és a héregi kastélyhoz is felépülésem után, de addigra már nem találtalak benneteket. Ezt valódi sugallatnak gondoltam, Isteni gondviselésnek, s annak, hogy helyesen cselekszem. Mivel semmim nem volt, vagy ami mégis, igen kevés, sokáig tébláboltam, jártam sok helyen, s végül a tatai vár lenyűgöző szépsége magával ragadott, na meg a lehetőség, amit láttam benne. Tanyát vertem, és éltem az életemet.

– Inkább valaki más életét – nyugtázta Péter valami különösen fájdalmas arckifejezéssel.

– Nem, apám! Az is az enyém volt. Megtapasztaltam a másik oldalt, amit azelőtt nem fogadtam el teljesen, amit kicsit... lenéztem. Talán emlékszik még apám, Pali esetére, vagy Lajoskáéra. Értük már nem tehettem semmit, de magamnak törleszthettem azzal, hogy hasonlóan, vagy éppen rosszabb körülmények között élek, mint ők. És nem is változott volna semmi, ha Beatrix, aki odalenn ül

Eszterrel, fel nem bukkan hűgával. A kislány átszaladt az úton, s kis híján egy kocsi alá vetette magát figyelmetlenségében. Alig bírtam félreugrani vele. S ő hálójául apjával érkezett, hogy menjek velük. Nem akartam, de annak a lánynak nehéz ellent mondani, s így végül lovásznak szegődtem. – Máté elhúzta száját, s egy halovány nevetés futott végig rajta. – Ki tudja, miből, de arra a következtetésre jutott az egész család, hogy nem vagyok egy senki, és bizonyára úri családból származom. Hiába állítottam az ellenkezőjét, nem hittek nekem. Végül már azon kaptam magam, hogy a héregi kastélyban vagyok, Tamás bálján, a két ifjú hölgy kísérelőjéért. S mint tudja, Hanna is épp ott tartózkodott Krisztinával. Hát – fordult meg a férfi, miközben apjára nézett –, valójában azon csodálkoztam volna, ha nem ismernek rám, mert akárhogy nézem magam a tükrökben, mintha maga lennék akkor, mikor Esztert hazahozta. S bár otthagytam Beatrixékat, és visszatértem a várhoz, Eszter végül mégis rám talált. Hát ennyi a történet, amit elmesélhetek. Hozzáteve azt, hogy hivatalosan Burry Máté valóban elhunyt. S én jelen pillanatban, s a jövőben is, Szilasi Mátéként élek. Ezen pedig nem változtat semmi.

Péter, aki eddig megrendülten hallgatta fiát, most közelebb lépdelt hozzá, és vállára tette kezét. – S azt is elárulod, miért akarod így?

– Magáért apám, de leginkább Eszterért. Sokat szenvedtem mellettem, s mikor visszatértem, azért azt sikerült kiderítenem, hogy magához ment feleségül. Ha Burry Máté tér vissza, úgy a házasságuk a semmibe veszik, az emberek megszólják mindkettejüket. Megkérdőjeleznek mindent, és Esztert megbélyegzik. Talán még Hannát is beleveszik ócsárkodó szavaikba, gondolataikba, s ha jól sejtem, ő nem emlékszik, s nem tudja, hogy bár féltestvére vagyok, egy ideig az apja is voltam. Hogy emésztené meg? Hogy nézne aztán mind a maguk, mind az én szemembe? Nem tehetem meg sem vele, sem magukkal, hogy Burry legyek újra, és nem is fogom. Elhatározásom végleges, és nem ingatja meg semmi. És erről beszélni sem óhajtok többet, mert nincs miről.

Péter megveregette fia vállát, majd felsóhajtott, miközben ismerős vonásait kutatta. Szíve megtelt szeretettel, és egy pillanat múlva már ismét úgy szorította magához, mintha soha többé nem akarná elengedni. Végül mégis megtette, és nedves szemekkel, büszkén hangzottak el szavai, melyet Máté úgy fogadott, mintha erre várt

volna eddigi élete során.

– Férfi lettél, kemény, határozott férfi, akinek józansága, természete büszkeséggel tölt el. De ha nem így lenne, akkor sem engednék többet el, mert a fiam vagy! Legyél bár Burry vagy Szilasi, nem érdekel, de ugyanazok a kiváltságok járnak, mint ahogy ez a kastély is. Haza tértél, fiam!

– Nem, én... – Máté elbizonytalanodott kissé, mert ha körbenézett, akarta volna régi otthonát, de a józan esze tiltakozott, és egészen másképp látott mindent. – Szilasi Máté csupán egy pártfogolt, nem adhat apám neki egy kastélyt!

– S miért nem? A tied volt, s a tiéd is lesz! Erről pedig én nem vagyok hajlandó vitát nyitni! – Azzal egy lány mosollyal ismét magához vontra fiát, aki csüngött is rajta, megkönnyezve azt a szeretetet, amit olyan nagyon hiányolt, s amire évekig nem is tartott igényt. Csak most tudta meg, mit veszített akkor, mert büszkesége felül akart kerekedni példaképén, az apján.

7.

– *Mit* gondolsz? – Eszter mosolyogva figyelte Mátét és Beatrixet, akik néhány méterrel előttük sétáltak az úton.

Gyönyörű idő volt, mintha a nem régi hóvihár nem is létezett volna. A nap ragyogott, a szél se fújt, így éppen alkalmas volt minden egy kellemes kikapcsolódásra.

– Szép pár lennének – felelte Péter, és ő is elmerült a fiatalok tanulmányozásában. – Remélem, Máté komolyan gondolja a dolgot ezzel a lánnyal, ha már egy hete szédíti.

– Úgy hiszem, a fiad szédítés nélkül is bírja Beatrix szerelmét. Én csupán abban reménykedem, hogy majdan ez viszonzásra talál.

– Ahogy én látom – szorította meg a gróf Eszter ujjait, melyek ott nyugodtak karján –, Máté kedveli a lányt.

– S ez vajmi kevés. Szeretnie kell, különben összetörik mindkettejük szíve.

Péter elmosolyodott felesége aggodalmaitól, és megsimogatta annak vékony kezét. – Akkor úgy fogalmazok, Máté szereti Beatrixot, csupán van valaki, akiért még nála is jobban rajong. S amíg eme kísértés ily közel van hozzá, nem lesz képes más iránt mélyebben érezni.

Az asszony döbbsen pislogott férjére, majd fülig pirulva fordította el fejét. – Rám céloztál talán?

– Hiszen tudod te is! Nem vagyok sem vak, sem süket. Látom a fiam tekintetét, és hallom szavait, mikor veled vagy rólad beszél. Te voltál élete szerelme, s az vagy ma is.

– Ez butaság! – Eszter a fejét rázta, de tekintete már az előttük lépdelő, daliás férfira esett, akinek minden porcikája kísértetiesen hasonló volt apjához, s talán ez által, az asszony is közelebb engedte magához, mint illet volna. Ám nem szerette most sem jobban, mert számára csupán egyetlen szerelem létezett gyerekkora óta. – Máté csupán a viszontlátás örömét fejezi ki, ahogy én is.

– Igen, drágám, te azt, de hidd el, ő ennél jóval többet.

– Nem, biztosan tévedsz! Máté sosem szeretett engem igazán, neki a politika volt az asszonya.

A gróf halványan felnevetett, majd még közelebb hajolt feleségéhez, hogy szavait ne hallja más. – Miért hiszed, hogy ez így volt és így van? Hiszen annak idején akkor is maga mellett tartott,

mikor belezavartam az életetekbe, s még akkor is nehezen engedett el, mikor kitört a forradalom. Ragaszkodott hozzád, mert szeretett, s szeret most is. S amíg itt vagy mellette, nem fog szívébe zárni mást.

Eszter még mindig a fejét rázta, de legbelül számára is nyilvánvaló volt férje állítása. S ez által az is igazzá vált, amit Péter érkezése előtt Máté mondott neki. Így viszont még nehezebb volt minden. Bár neki mindez nem okozott gondot, mert szerette annyira Mátét, hogy szemet hunyjon érezhető rajongása felett, hogy csupán kedves gesztusnak titulálja érintéseit, simogatásait, szavait, de Péter tudtával mindez kellemetlenné vált.

– Biztos vagy ebben? De nincs neheztelés benned, ugye?

– Drágám! – A gróf szájához emelte kedvese ujjait, és megcsókolta őket. – Teljesen megbízom benned, és tudom, döntéseid helyesek. Ahogy tudom azt is, Máté sokat szenvedett, jól esik neki a szereteted. S amíg ez a szeretet megmarad testvéri, baráti, anyai szinten, egy szót sem szólok.

– Hálás vagyok érte. Nem szeretném, ha Máté rosszul érezné magát amiatt, amit érez és gondol irányomban. S bár érzéseit nem tudom kellően viszonzni, azt a szoros kapcsolatot, ami közöttünk van, nem szívesen szakítanám meg, mert félek, azzal ismét elmarnám, és elmenne tőlünk.

– Igen, ettől én is tartok. Ezért is gondoltam rá, hogy mielőtt hazautazunk, beszéllek Jolsfy báróval, és ráíratom Mátéra, Szilasi Mátéra a kastélyt. Így már egy okkal több lesz, ami maradásra bírja.

– Igen, ez remek ötlet. Bizonyára Hanna is megérti majd, hogy a számára áhított itteni birtokok egyikére sem számíthat. Pedig mennyire odavolt ezért. Még a végén vened kell neki egyet valahol a közelben, ami végre az övé lesz.

– Ezekkel a gyerekekkel csak baj van! – nevetett Péter. – De Hanna, ahogy a kis Máté is, maradjanak még anyjuk szoknyája mellett pár évig. Ami pedig a birtokot illeti, ha Hanna talál magának egy jó partit, megoldódik majd ez is.

– S ha Lajoskát választja? Mert nagyon úgy áll a helyzet. Viszont ez esetben neked kell biztosítanod számukra a megfelelő életet.

– Hát, amennyiben úgy lesz, majd megoldjuk azt is.

– Ahogy mindig mindent – nyugtázta az asszony, majd úgy mosolygott férjére, hogy az nem bírta ki, lehajolt, és megérintette szájával asszonya piros ajkait.

– Mint mindig mindent – ismételte ő is, majd kissé komolyabbra fordítva a szót, újból fiáékra pillantott. – Mit szólnál, ha még adnánk a helyzetnek két napot? Addigra elintézem a birtok ügyét, s aztán utazhatunk haza.

– Igen, úgy pont jó lesz.

Máté élvezte a sétát, ahogy Beatrix társaságát is. Mert a lány egyre inkább hasonlított Eszterre tartózkodó viselkedésével, komoly természetével. Talán még boldogságra vágyó szíve is éppen úgy dobogott, azon különbséggel, hogy Beatrix láthatóan, érezhetően őerte ragyogott, míg Eszter Péterért. S bár volt benne némi rossz érzés ezért, mégis boldog volt, mert Esztert boldognak látta.

Oldalra pillantott, és nézte Beatrix profilját, mely alakjával együtt változott. Már egyáltalán nem volt telt, de arcára kiült a pír, akárhányszor magán érezte Máté tekintetét, és ez széppé varázsolta egész lényét. A napok alatt, amit a Burry kastélyban töltött, a lány egészen megnyugodott, és cseppet sem hiányolta régi életét. De miért is tette volna? Hiszen itt megvolt mindene. Figyeltek rá, kedvesen bántak vele és szerették. Még Eszternek is voltak olyan megnyilvánulásai, amiben ezt érezte, hiszen megfogta kezét, megsimogatta karját, vagy csak kedvesen mosolygott rá. Máté értékelte mindezen gesztusokat, de még így is inkább Eszter iránti szeretete növekedett jobban. Mert amit azelőtt felesleges ostobaságnak vélt részéről – a mindenki iránti kedvességet –, most valami felemelő dolognak látta. Tisztelete ezért még nagyobb lett iránta, ahogy hódolata.

A kellő távolságot is nehezen tartotta be, és olykor-olykor azon kapta magát, hogy tulajdonaként bánik az asszonnyal. Fogja ujjait, öleli, csókot lehel nyakára, arcára, mintha ő volna a férje. De hiszen hivatalosan az is, ám a valóságban mégsem.

Egy cukrászdához értek, ami hívogatóan melegnek tűnt. Hanna, aki legelől ballagott Krisztinával és Lajoskával, be is lépett, hogy megköstöljék a süteményeket, így Mátéék és Eszterék is követték őket. A terem sarkában helyezkedtek el két összetolt asztalnál. Máté két hölgy – Beatrix és Hanna – közé került, szemben vele pedig Eszter foglalt helyet, aki Lajoska és Péter mellé ült le. Krisztina Beatrix oldalán kapott széket, bár neki édes mindegy volt kinek a közelében van, mert mindnyájukkal jól érezte magát. Ez látszott

azon, ahogy mosolygott, ugyanúgy Hannára, mint ahogy éppen Beatrixra is.

Máté elnézte arcára kiülő angyali természetét, és igazán csodálta. Bár hatalmas erénynek tartotta a hűség és jóság eme fajtáját, de nem nyűgözte le jobban, mint eddig. Sokkal inkább hatott rá Hanna pajkossága, aki mellette ülve próbálta felhívni magára figyelmét. Hozzá hajolt, neki beszélt, vele társalgott, s nem is hagyott senki mást érvényesülni e téren. Mikor a pincér már a rendelt sütitet kihozta, a kislány akkor is csak beszélt vagy kérdezett.

– Tényleg értesz a lovakhoz? Jól tudsz lovagolni? Megtanítasz engem is? Szeretsz olvasni? Én szeretek, de néha unalmasnak találom órákon át egy könyv társaságát, mikor van annál érdekesebb is. Jártál már Magyarországon kívül valahol? Melyik várost szereted a legjobban? Nekem Buda nagyon tetszik. Olyan szép!

Máté minden kérdésre megpróbált feleletet adni, de Hanna néha meg sem várta, inkább tovább kérdezett. A végén a férfi már csak nevetett, amivel elérte, hogy mindenkinek hasonlóan jó lett a kedve.

– Azt mondják, az öcsém nagyon hasonlít rád – folytatta Hanna. – Pedig nem. Talán a szemeitek egy kicsit, és az orrotok, de neki szőke a haja, és sokkal nagyobb a szája.

– Ezt így igaz – vetette közbe Péter viccesen. – A szája még a tiédnél is nagyobb, lányom.

– Pedig az aztán az igazi művészet – koppintott Máté a gyermek orrára nevetve, mire az dacosan elhúzta száját, és meg sem szólalt többet.

Eszter egy lágy mosollyal szemlélte leányát, s mikor egy sóhajjal nyugtázta dacos sértődöttségét, odafordult Mátéhoz. – Nézd meg, mit műveltél! A kis rózsaszálam lekonyult szavaidtól. Talán meg kellene vizsgátnod.

S Máté oda is fordult, átkarolta a kislány vállait, és lazán magához húzta, majd egy hosszú csókot lehelt durcás pofijára. Mielőtt azonban bocsánatát kérhette volna, ismerős hang ütötte meg fülét, melyektől egyszeriben elment a kedve.

– Ez meg mi? – Anna állt az asztaluknál döbrent tekintettel, és úgy nézte Hannáékat, mintha egyetlen pillantásával meg tudná ölni őket. Mögötte szülei közeledtek, így Máté, ahogy a társaság minden férfitagja felállt, hogy üdvözölje őket.

A báróék kérdése ugyanaz volt, mint leányuké, de jöttükre Beatrix

is felpattant, és zavartan pukedlizett. Mivel idegességében nem tudta, mit kellene mondania, segélykérően az asztal másik felén ülő Eszterre pillantott. S bár nem remélte, hogy az megérti néma felkiáltását, mégis meglepődött rajta, mikor az asszony reagált, felállt, és egyszerűen kezét nyújtotta Károlynak.

– Báróúr! Örülök, hogy újra látom!

– Grófné! – Az öreg arca hirtelen megváltozott, és a döbbenetet az alázat váltotta fel. Meghajolt, és kezét csókolt Eszternek, aki kedvesen folytatta üdvözlését.

– Látom, elhozta feleségét és kisebbik leányát is. Engedjék meg, hogy bemutassam a társaságomat. – Azzal kecsesen felsorolt minden jelenlévőt. – Mátét, a pártfogoltamat már ismerik, ahogy, ha jól tudom, leányomat, Hannát is, és húgomat, Krisztinát. Mellette Lajoska, leányom játszópajtása, ő pedig a férjem, Burry Péter gróf – fogta meg a férfi karját Eszter. Majd a bemutatást fordítva is elvégezte. – Brütter báró, Beatrix édesapja, a két hölgy pedig az édesanyja és húga.

A kölcsönös üdvözlések után, Péter hozatott még három széket az asztalukhoz, és meginvitálta a báróékat maguk mellé. Károly habozás nélkül fogadta a lehetőséget, csupán Anna pislogott irigykedve minden hölgyre, aki Máté körül ült. Am a férfire magára olyan szúrós, megvető szemeket vetett, hogy Hanna nem bírta megállni szó nélkül, és egy óvatlan pillanatban odahajolt bátyjához, hogy figyelmeztesse.

– Ez a lány úgy pislog rád, mintha beléd lenne szeretve.

Szavai nem voltak elég halkak, mert még maga Anna is meghallotta őket. Egyszerre vált színe vörössé és falfehérré, épp ahogy végigfutott benne a szavak következménye. Mert míg Kamilla sápítózott a kislány merész pimaszságán, addig Péter kis híján elnevette magát. Csak Eszternek volt lelki ereje és nyugalma ahhoz, hogy gyermekét rendre utasítsa.

– Hanna, édesem! Ami máskor megmosolyogtat, most inkább elszomorít. – Ennyit és nem többet, és a kislány abban a pillanatban kihúzta magát, lesütötte szemeit, és nem szólalt meg többet. S hogy a beszélgetés is beinduljon végre, az asszony folytatta, ha már az egyetlennek tűnt, aki hajlandó megszólalni. – Mi szél hozta önöket a városba?

Szavait Kamillához intézte, de nem csodálkozott rajta, hogy

helyette a báró felelt. – Grófnő! Bocsássa meg, ha egészen őszinte leszek. Leányunkat kerestük, mivel szó nélkül távozott hazulról jó pár napja – pillantott a magába roskadtan ücsörgő, szótlán Beatrixra. – Még csak üzenetet sem hagyott, merre jár, hol lehet. Előbb rokonainkat zargattam, de egyikük sem látta, így végül Füzesy grófhhoz mentem, s ő világosított fel, hogy kegyedék már feljöttek a városba. Reméltem, ha így van, talán Szilasi tud vagy sejt valamit leányom eltűnéséről. Azt azonban nem gondoltam, hogy egyenesen itt találjuk.

Eszter tekintete is Beatrixra tévedt, és szemeiben ott ült a kérdés, amire abban a pillanatban tudta is a választ, mihelyst az Mátéra nézett tétován, s szemeiben ott csillogtak a félelem és a magány könnyei. Nem is habozott, nyíltan kiállt a lányért, mert ha valaki, ő jól tudta, milyen elveszettnek lenni. – Bocsássa meg, báró, de Beatrixt én hívtam fel magunkhoz, mert roppant kedves és bájos teremtésnek találtam. Szerettem volna jobban megismerni, és mivel családommal hamarosan elutazunk, alkalmasabb idő nemigen volt erre.

– Értem, grófnő, és leányom nevében is köszönöm meghívását. Nem is ezzel van probléma, hanem a felelőtlenséggel, amit, úgy látszik, már sosem, fog kinőni.

Máté arcizmai a szavaktól megrándultak, kezét ökölbe szorította, és úgy nézte Esztert egészen addig, míg az vissza nem pillantott rá. Akkor a férfi kinyitotta száját, de szavak nem hagyták el ajkait, csupán a kifejezés volt igen beszédes, s az asszony úgy hitte, érti is, hiszen a férfi mesélt már róla, Beatrix mennyire szenvedett szülei és húga viselkedésétől.

– Felelőtlenség? – Megrázta fejét, és egy kedves mosollyal fordult ismét a báróhoz. – Beatrix jellemében nincs kivetnivaló. Ha tett is valamit, ami talán helytelen, bizonyára abban a percben nem érezte annak.

– Kegyed nem ismeri oly jól, mint mi, grófnő! S ha védi is, csupán csak azért teszi.

– Mint ahogy ön védi kisebbik leányát – nyugtázta Eszter cseppnyi éllel a hangjában, s ezzel utalt is rá, hogy bár Anna tekintete illetlenül mered Mátéra, szülei még csak nem is jelzik felé rosszallásukat. De el is siklott az ügy felett, és inkább egy derűs, kellemes csevejt próbált eszközölni. – Hol szállnak meg ma este?

– Ó, hát még nem foglaltunk szobát.

– Ez esetben szívesen látjuk önöket nálunk.

– A világért sem akarunk zavarni - hebegett Károly, s látszott rajta, valami úton-módon kikívánczozik belőle még egy kérdés. Eszter nem szólt közbe, megvárta, míg összeszedi minden bátorságát, és felteszi. – Talán valami eljegyzést ülnek?

– Eljegyzést? – ámult el az asszony, és bele telt néhány másodpercebe, mire rájött, a báró az éppen elcsattanó apró csókra gondolt, amit Máté adott Hannának. – Nem, dehogy! Lányom csupán baráti csókot kapott, hisz amúgy is gyermek még. Nem óhajtjuk férjhez adni. Igaz, drágám? – fordult férjéhez, csakhogy őt is belevonja beszélgetésükbe.

Péter bólintott, és mivel tudta, mit vár tőle felesége, átvette a szót, és a báróval egész jól elbeszélgettek a politikáról, a gazdasági ügyekről, míg Eszter Kamillát próbálta beszédre bírni, de nem járt sikerrel, mert az asszony egészen ellenségesen viselkedett. Alig válaszolgatott, s azt is kedvetlenül, haragosan tette. Így mindnyájan fellélegeztek, mikor Péter asztalt bontottak, és végre elindultak vissza a kastélyhoz.

Károlyék hintója a cukrászda előtt állt, s bár a férfi felajánlotta, hogy elfuvarozza a hölgyeket, egyikük sem óhajtott szállni. Így végül csupán Kamilla foglalta el helyét a hintóban, akit férje kísért a kastélyig. A többiek pedig – még Anna is – sétálva indultak vissza a birtokra. Hanna, aki már a cukrászdában is Máté mellé telepedett, most is a férfiba karolt, és esze ágában nem volt átadnia a helyét senkinek sem. Beatrix pedig védelemért kuncsorogva szintén Máté mellett keresett menedéket. Mögöttük lépkedett Krisztina Lajoskával – aki amúgy sem volt egy szószátyár fajta, de nagy társaságban hangját sem hallatta –, végül Péter nyújtotta karját feleségének, és a még mindig haragos tekintetű Annának.

Ahogy haladtak, Máté egyre idegesebb lett. Érezte a vihar közeledtét, és hogy hamarosan hatalmas döntésre kényszerül. Nem félt tőle, inkább szerette volna megóvni azokat, akik fontosak voltak számára.

Oldalra pillantott, és megpróbált olvasni Beatrix arckifejezésében, de annak zárkózottsága miatt, csak nehezen tudott bármit is megtudakolni róla. Így hát egészen közel hajolt hozzá, és úgy kérdezett. – Jól van?

A lány, mint aki álmából ébredt, döbbsen pillantott fel, és mikor egészen tudatára lelt, akkor felelt. – Igen, persze. Vagyis... nem tudom, hogy... – Látszott rajta, nem mer Hanna előtt beszélni, ezért Máté sem folytatta a témát, és megpróbálta elterelni mindannyiuk figyelmét. De míg Beatrix hajlott rá, Hanna fantáziáját piszkálta a hirtelen érkezett család.

– Tényleg úgy jöttél el, hogy nem is szóltál nekik? – kíváncsiskodott Beatrixra pillantva.

A lány zavartan pislogott, majd lesütötte szemeit, miközben felelt. – Igen, úgy.

– Ehhez nagy merészség kellett! – Hanna szájából ez inkább dicséretnek hatott, mint korholásnak. – De miért?

– Mert... mert úgy láttam, cseppet sem kíváncsiak rá, mit teszek.

– Nem kíváncsiak? Hogyhogy? – A vékony szemöldök összehúzódott a szép arcon, miközben a lányka Beatrixot tanulmányozta, valami különös titkot sejtve. Mégsem a lány válaszolta meg, hanem Máté, akinek már igazán elege volt mind a sétából, mind az aggodalomból, ami egyre inkább eluralta.

– Hanna, édesem! Ne kíváncsiskodj! Beatrixnek bizonyára jó oka volt rá, hogy így tegyen. S úgy vélem, amint jobban megismered majd a bárókat, meg fogod érteni. Most pedig, menj pajtásodhoz, hadd beszélgessek kicsit Beatrixszel!

A gyermek kedvetlenül elhúzta a száját, de azért elengedte testvérét, és megvárta a mögöttük ballagókat, hogy aztán Lajoskába karolhasson, és velük folytassa tovább az utat. Máté pedig a helyzetet kihasználva, csendesesen beszélni kezdett.

– Kegyed reszket – állapította meg, miközben ujjával megsimította a kesztyűs kezét. – Nincs mitől félnie, semmi pénzért nem hagynám, hogy baja essen.

– Tudom – felelte a lány szinte suttogva –, s mégis félek. Rettegek attól, hogy történik valami, amitől majd meghasad a szívem.

– Ugyan, mi ilyen történne?

– Hogy elhagy... – hangja elhalt a szavakon, s nem is szólt többet, de Máté értette ebből is, és beleköltözött szívébe minden betű, minden szó. Nem is távozott onnan még akkor sem, mikor visszaértek a birtokra, és beléptek a kastély vastag tölgyfa ajtaján.

Miután levetették kabátjaikat, bevonultak a szalonba. Csupán Eszter maradt le, hogy készíttessen teát és némi süteményt

vendégeiknek. Csak az után csatlakozott a társasághoz.

Máté szokásához híven az ablak előtt ácsorgott, és nézte a belépő asszonyt. Mint mentsvárat látta jelenlétét, mert egyénisége, mosolya derüsbé tette a hangulatot. Ahogy kedvesen leült Kamilla mellé, és a lehetetlent próbálva igyekezett vele kellemesen elcsevegni, miközben a beszélgetésbe nem csak Annát, de Beatrixot is belevonta, hogy így oszlassa el az egymás iránti ellentéteket. Ám hiába volt minden kísérlete, mert vendégeik igen makacsnak tűntek.

Máté jól látta, hogy már az asszony is kezdi feladni minden irányú tervét, és egyre többször fordul férje vagy épp leánya felé. Csupán órá nem nézett, még csak egy pillanatra sem, mintha tartana attól, amit láthat.

– Vajon miért hívta meg az ön pártfogója nővéremet ide? – Hallotta meg Máté maga mellett Anna kíváncsi hangját, s mikor reá nézett, látta vonásain neheztelését. – S egyáltalán, milyen kapcsolatban állhat ön Burry grófnéval, hogy pártfogásába vett egy lovászt?

Máté meg sem hallotta a lekicsinylő szavakat, mert kiérezte a lány hangjából a nyílt sértést. Talán reagálnia kellett volna, de nem tette, s szavai nyugodtak voltak, ami nagy pofon volt Annának.

– Úgy vélem, kérdéseire kegyed is tudja vagy sejtí a választ, így felelnem igazán felesleges.

– Pedig azt akarom, hogy mondja el!

Követelőzött, de Máté még ezt is türelmesen fogadta. – S ha mégsem teszem?

Anna szemei villámokat szórtak, miközben szépen ívelt száját egészen kicsire húzta össze. Karjait dacosan összevonta mellei alatt, úgy pislogott fel egykori rajongottjára. – Úgy kivívja haragomat és lenézésemet.

– És úgy hiszi, engem az bántana?

A kérdés nyílként fűrődött a lányba, aki egy darabig csak hápogott, majd egyre pirosodó orcával fordult el. Mégis válaszolt, csak hogy tudassa a férfival, nagyon is fontos az, mit gondol és érez. – Reméltem, hogy igen. Ahogy azt is, fontosabb vagyok önnek nővéremnél.

Máté nehézkesen felsóhajtott. Nem akarta megbántani a lányt, mert hirtelen hangulatváltására már szülei is odafigyeltek. Egy botrány pedig nem hiányzott senkinek sem.

Beatrixra pillantott, aki ott ücsörgött Eszter mellett a pamlagon

szótlanul, mintha csak a kivégzésén volna. S az egészben nem is lett volna semmi meglepő, de ahogy szemét legeltette rajtuk, meglátta összefonódott kezüket. S akkor már biztosan tudta, Eszter döntött, s megpecsételte az ő sorsát. Így nem adhatott Annának sem más feleletet, mint amit az asszony is adna a helyében.

– Kegyed egy önféjű, elkényeztetett gyermek. Egy édes, de csökönyös gyermek, aki az étellel csak játszik, úgy ahogy a körülötte lévőekkel is. Ahogy engem kegyeibe fogad majd eltaszít, s teszi ezt ugyanúgy nővérevel.

– Most sérteget?

– Csak őszinte vagyok, és ezt kegyed is tudja, ahogy azt is, nem áll szándékomban megbántani.

– Pedig nagyon jól csinálja – húzta el száját a lány keserűen.

– Ha ennyire átérzi, gondoljon bele, mit érezhet Beatrix, mikor állandó intrikák középpontja a kegyed jóvoltából.

E szavak meglepték a lányt, és ha lehet, még ádázabbá váltak vonásai, mint előtte. Dühösen, tajtékozva emelte fel szoknyáját, és szinte belekiabált a társaság beszélgetésébe kiabálásával. – Maga egy öntelt hólyag! Mit képzelsz? Hogy merészel sértegetni engem? Egy lovász, egy utolsó senkiházi... – Csak mondta és mondta, és Máténak el kellett ismernie, színjátszási képességei igazán kitűnőek. Szavaira persze mindenki felfigyelt, s értetlenkedve meredtek rájuk. A legtöbben Mátét nézték, aki szótlanul, teljes nyugalommal fogadta a lány kitörését, és szeme sem rebtent, de még csak zavarba sem jött. Csupán apjára vetett egy értetlenkedő pillantást, majd Eszterre egy annál sokat mondóbbat. Mégis, mindnyájan meglepődtek, mikor a felnőttek helyett Hanna ugrott fel a fotelból, ahol azidáig üldögélt, majd mérgesen odalépett a hisztiző Anna elé, és egy jókora pofont lekevert annak arcára.

A lány azonnal elhallgatott, és megfogta sajtó orcáját, de még csak a száját sem tudta kinyitni, hogy leszidja vendéglátójuk leányát, mert az úgy csattant fel vele szemben, mint egy fúria.

– Ha még egyszer szádra mered venni a családomat, nem nézem, hogy vendég vagy, de azonnal kihajítalak a házból!

A helyzet több volt, mint kínos, s ezt mindnyájan érezték, de míg Brütterék a leányuk védelmében Hannát gondolták illetlennek, addig Eszter jogosan hitte úgy, a gyermeki őszinteség a legcsodálatosabb dolog a világon. Ám, mint anya, nem hagyhatta szó nélkül leánya

viselkedését, ezért felállt, és odasietett Hanna mellé. De nem ő, hanem Máté tette helyre a dolgokat azzal, hogy átkarolta húga vállát, és kedvesen magához húzta.

– Édesem! Köszönöm, hogy védelmedbe veszel, de nincs szükség rá, hogy tiszteletlen legyél vendégeinkkel miattam.

Anna döbbsen ismételte a szavakat, amiket hallott, s már nem értett semmit. – Édesem? Vendégeink? – Majd egyenesen Eszterre emelte tekintetét, és tőle várta a magyarázatot. – Mi folyik itt?

Máté nem akarta hagyni, hogy Anna az asszonyt is belevonja kised játékába, de csak egy pillantást kellett vetnie Eszterre ahhoz, hogy lássa, engedjen szabad utat neki, mielőtt ez a délután botrányba fullad. Így hát hallgatott, de tekintete ott nyugodott szerelmén.

– Kedves Anna! Bocsássa meg lányom szertelen viselkedését, ahogy mi is így teszünk oktondi kitörése miatt. – Szándékosan oktatta ki a lányt, hogy ez által kissé szüleit is megrója, akik még mindig ott ültek a pamlagon haragosan Hanna iránt. Ez látszott arcukból, testtartásukból. Ám Eszter nem ütközött fenn rajtuk, hiszen sok hasonló pillantással megküzdött már. – Lányom még gyermek, ahogy viselkedéséből ítélve ön is az. Ami pedig Mátét illeti, családunk tagja, s így joga van még ahhoz is, hogy Annát édesemnek szólítsa.

– A család tagja? De hát... csak egy lovász. – Kamilla volt, aki nem bírta elnézni lánya kioktatástól szenvedő ábrázatát.

– Az ember nem tehet sem származásáról, sem pedig arról, hová sodorja az élet – magyarázta Eszter, s megannyi szeretettel nézett Máté arcába, amennyivel azelőtt sohasem. – Máté sokat szenvedett, s megérdemli, hogy végre olyan helyen éljen, olyan emberek között, akik becsülik, tisztelik és szeretik. – Bár szavai kétértelműen csengtek, s biztos volt benne, Brütterék azt hiszik, nem csak barátilag, de testileg is köze van Mátéhoz, mégsem másította meg szavait, ahogy ezt Péter sem róta fel neki egyetlen pillantásával sem. – És amennyiben ez önöket zavarja... – Hatásszünetet tartott, és a reakciókat várta, meghagyva a mondat többi felét azok képzeletére.

Senki nem mozdult, s nem szólt. Máté előbb hozzábújt húgára pillantott felhúzott szemöldökkel, majd Eszterre, végül Beatrixra, s rajta jócskán el is időzött. Nézte törekeny, megtört alakját, és szerette volna vigasztalón karjában tartani. Egy sóhaj fel is tört belőle eme gondolatra, vagy ennél jóval többre.

– Megnézem a teát – törte meg a csendet Eszter, majd ruganyos léptekkel suhant ki a szalonból a konyha felé. Eltűnő alakja után a csend sem szűnt meg, sokkal inkább bántóbban hatott.

Milyen különös emberek – futott át Eszteren, miközben az ebédlőn át a konyha felé tartott. Még a fejét is megrázta, csak hogy elhessegesse, elűzze fejéből az irántuk való neheztelést. Pedig sajnálta, szívéből sajnálta, hogy Anna annyira szegény lelkileg, hogy nővérét kell gyötörnie, és mindenki mást maga körül. Ahogy sajnálta Hannát is, akinek tiszteletlennek kellett lennie, hogy végre elhallgattassa, lehiggassa azt az elkényeztetett leányt.

Egy kéz ragadta meg karját még az ebédlőben, és húzta maga után vissza a hallba, fel az emeletre.

– Máté! Mit művelsz? – kérdezte, miután szeme elé tárult volt férje daliás alakja.

A férfi nem válaszolt, de mikor felértek a dolgozószobába, becsukta az ajtót maguk után, és úgy fordult szembe az asszonnyal, mintha halálugrását szeretné meggyónni.

– Mi történt? – Eszter aggodalmasan összeráncolta homlokát, s várta a magyarázatot.

– Beszélünk kell!

– Épp azt tesszük.

– Én... – Nehéz volt, s Máténak nem is ment könnyen mindaz, amit elgondolt, mindaz, amit tenni akart, ezért előbb még közelebb lépett az asszonyhoz, és mikor már csupán néhány centire volt tőle, csak akkor folytatta. – Kedveled Beatrixet, ugye?

– Hát persze, hogy kedvelem. De milyen kérdés ez, és mit akarsz vele?

Máté, mintha még sem hallotta volna Esztert, tovább faggatózott. – Látod te is szenvedéseit. Igaz?

– Igen, látom, és tudok róla, a te elmondásaid alapján.

– S csupán azért hívtad-e meg, vagy valami szerepet szánsz neki az életünkbe?

– Na de Máté? Miféle kérdés ez? – Eszter a fejét rázta, és el akart fordulni, de Máté megfogta kezeit, és úgy szorította, hogy az asszony ne tudjon elmenekülni. Szemeiben ádáz tűz égett, amiből tudni lehetett, nem hajlandó addig távozni, míg ezt a dolgot meg nem beszélük.

– Ugyan, kedvesem! Ismered gondolataimat, érzéseimet. Sosem hazudtam, s ezután sem fogok. Beatrix nagyon kedves lány, és nagyon meggyötört.

– S ha már ezt észrevetted, s szíveden viseled, úgy miért faggatsz feleslegesen, ha magad is tudod a választ mindarra, amire kíváncsi vagy?

Máté áthatóan vájt az asszony tekintetébe, s arca továbbra is komor maradt. – Ha te áldásodat adod, azzal adod meg a választ minden kérdésemre.

– Akkor hát... – Csak egy pillanat volt, de Eszter megingott. Döntése lehet ugyanúgy helyes, hozhat boldogságot Máté számára, mint ahogy gyötrelmeket is. Tudta, helytelenül tenné, ha a férfi helyett mondaná ki, mégis meg kellett tennie, mert Beatrixban ott látta önmagát, akit Máté is képes lesz úgy szeretni, ahogy őt. – Áldásomat kéred, s jövőd súlyát nehezítéd vállamra ezzel. De tudod mit? Vállalom, mert ha engem szeretsz, őt is szeretni fogod, s tudom, boldoggá tud tenni, ahogy te is őt.

Szavai nyomán Máté arca egy pillanatra elborult, szemeit lehunyta, majd ugyanolyan komoly képpel, szinte bűnbánón emelte ismét tekintetét az asszonyra, s közben szorosán fogta ujjait. – Ha te mondd, biztosan így lesz. S hogy súlyát könnyítsem terhednek, Beatrix az a nő, akit magamnak gondoltam, ha valaha újra megnősülök. Bár a szívem sosem lesz teljesen az övé, de ahogy te is mondtad, boldoggá fogom tenni, ahogy ő is engem.

Eszter szemeiben akaratlanul is összegyűltek a könnyek, s hogy a férfi ne lássa, egy hirtelen mozdulattal kirántotta kezeit a szorításból, és karjait Máté nyaka köré kulcsolta, hogy átölelje. Nem szólt, még csak nem is sóhajtott, mert attól félt, akkor már nem fogja tudni tartani magát. De hiába akart erős lenni, amint megérezte hátán a férfi simogató tenyerét, mégis elsírta magát.

– Eszter! Kedvesem! Mi lelt?

– Én... csak... – Nem tehetett mást, lehajtott fejjel hajolt hátrébb, hogy őszintén Mátéra tudjon nézni. – Boldog vagyok, hogy visszakaptunk téged! S remélem, Beatrix oldalán már sosem hagysz el bennünket.

A férfi felemelte kezeit, és tenyerébe fogta az asszony könnyáztatta arcát, Hüvelykujjával letörölt néhány cseppet, és egy halvány mosollyal csókot lehelt mindkét orcájára.

– Apám szerencsés ember, hogy birtokolhatja szerelmedet – sóhajtotta Máté szenvedőn, s Eszter tudta, mi jár a fejében. Ahogy biztos volt abban is, nem teszi meg, mert annál sokkal jobban tisztelte Pétert, és szerette őt.

Homlokuk összeért, és ebben a mozdulatban benne volt egész gyerekkoruk, fiatalságuk, házasságuk. A töretlen, tiszta szeretet, mely felemel, ápol, betakargat, ami ott van, ha bánat, baj ér, s ami megmarad még akkor is, mikor elmúltak már az évek.

Léptek közeledtek, s Eszter oly gyorsan bontakozott ki Máté karjaiból, mint akit rajtakaptak. Pedig semmi rosszat nem tett, s nem érezte egy pillanatra sem, hogy szégyellnie kellene könnyeit. De nem akarta, hogy esetleg téves következményeket vonjanak le idegenek, akik nem ismerik történetüket, s megvetnék őt azért, mert egy „lovászt” ölel a keblére. Így inkább az ablakhoz vonult, s a kint egyre sötétedő tájat szemlélte.

Kopogtattak, majd nyílt az ajtó, és Krisztina dugta be fejét, hátha ott találja, akiket keres. S mikor rájött, valóban ők állnak a szoba két végén, egy kedves mosollyal lépett beljebb, hogy tolmácsolja a lentiek üzenetét.

– Azt hittük, elvesztetek. Már felszolgálták a teát.

– Megyünk – felelte Máté mozdulatlanul, mintha attól félne, ha egy lépést is tesz, elfeledi az iménti közelséget.

– Rendben. – Krisztina hol egyikükre, hol másikukra nézett, majd elindult kifelé, ám nővére hátát látva meggondolta magát, és inkább odasétált egyenesen hozzá, hogy tőle tudakolja meg, mi ennek a nagy hallgatásnak az oka. – Történt valami?

Eszter nagyon szerette hűgát, de most azt kívánta, bárcsak ne fordult volna vissza! Ám mivel ezen már nem tudott változtatni, ráemelte nedves szemeit a lányra, és csendesen kérte. – Megtennéd, hogy szólsz Péternek, hogy itt várjuk?

– Mi történt? Te sírsz? Eszter!

– Krisztina, kérlek! Menj és szólj Péternek, hogy jöjjön fel!

A lány aggódva ugyan, de eleget tett a kérésnek, s elhagyta a szobát. S amint becsukódott mögötte az ajtó, Eszter letörölgette arcáról könnyeit, s úgy fordult vissza, hogy megnézze, Máté ott van-e még. Mert a csend, ami körülölelte ijesztő és magányos volt. Csak akkor nyugodott meg kissé, mikor megpillantotta a gyökeret vert férfit.

– Ugye tudod, hogy innen nincs visszaút?

Máté felpillantott, és egy mosoly terült el arcán, ami igazán széppé tette. – Nincs szükségem visszaútra.

Eszter egy bólintással nyugtázta a választ, majd lassan az íróasztalhoz sétált, és annak szélén végighúzta hosszú ujjait, s úgy várakozott türelmesen. Ugyanazt tette Máté is, egészen addig, míg Péter nyitott be a helyiségbe, és előbb feleségére, majd fiára esett pillantása.

– Valami van a levegőben – jegyezte meg a fejét rázva, majd becsukta az ajtót maga mögött. – Halljam!

Máté vetett még egy utolsó pillantást Eszterre, majd a lényegre tért, hogy ne húzza sem apja idegeit, sem az időt, ami alatt a vendégek akár távozhatnak is. – Egy kérésem lenne, apám!

– Ki vele!

– Szeretném, ha megkérné nekem Brütter bárótól a leánya, Beatrix kezét.

A gróf meredten nézte fiát, majd jókedvűen a fejét rázta. – Ezek szerint Eszter megérzése helyesnek bizonyultak.

– Mint mindig – nyugtázta Máté.

– Ha alaposan átrágtad a dolgot, és valóban ez a szándékom, ne is húzzuk az időt, menjünk, és intézzük el, amíg még béke van odalenn. Mert ahogy a két gyerek egymásra mered, abból bármikor lehet botrány.

Máté nem is húzta tovább az időt. Odalépett Eszterhez, csókot lehelt annak hajára, majd apja mellett kilépett az ajtón, le a földszintre. Nem haladt gyorsan, hogy legyen ideje mindent alaposan átgondolni, és felkészülni élete legnagyobb döntésére. Hiszen mindent, amit eddig tett, megfontolás nélkül, önkényesen cselekedte, de ez egészen más. Vissza nem fordítható, meg nem másítható. Valóban helyesen cselekszik? S ha nem?

– **M**inden rendben? Kissé nyúzottnak látszol. Sírtál? – lépett feleségéhez Péter, és lágyan lenézett rá, miközben tenyerébe vette ujjait.

– Csak meghatódtam. Tudod, Máté a tanácsomat kérte, és...

– A véleményedet? Nem inkább a beleegyezésem?

Eszter elmosolyodott, és nekidöntötte fejét férje mellkasának. – Számít ez? Összeillenek, és házasságuk jót tenne mindkettejüknek.

– Igaz, de ez Máté döntése kell, hogy legyen.

– Nem feltétlenül. – Az asszony belenézett Péter szemébe, melyben még mindig, annyi év után is ott látta önmagát. Szerette, s eme szerelemben akart elégni, meghalni, megsemmisülni majd. S épp ezért, nem hazudhatott, ahogy nem titkolhatta el előle a valós tényeket sem. – Ahogy mondtad, Máté nem lehet boldog, míg itt vagyok. De én azt akarom, hogy az legyen. Ahhoz viszont, hogy itt tudjam hagyni anélkül, hogy attól kéne rettegnünk, hogy eltűnik ismét, olyan kezekbe kell tennem szívét, aki gondoskodik róla, és boldoggá teszi. S Máté tudja ezt, ezért fordult hozzám, hogy mondjam el végre, Beatrixot szántam-e neki. Tudom, jól döntöttem, mert Máté sem közömbös a lány iránt, és ezt te magad is látod.

– Sok minden látok, drágám. Máté számára élete végéig csupán egyetlen nő játszik főszerepet, az pedig te vagy. Nagyon vigyáznod kell, mert könnyen fordíthatod leendő felesége ellen is, ha épp úgy tartja kedved.

– Hát olyanak ismersz? – Lazán meglegyintette Péter mellkasát, és dacosan elfordult, hogy végre vendégei után nézzen. Ám férje kacaja megállította, s őt is mosolyra készítette.

– Veszélyes asszony kegyed, Burry grófné! S ha nem ismerném olyan jól, még azt kellene hinnem, manipulálja a fiamat, s egy házassággal akarja magunkhoz kötni.

– Hát, talán ez nem is olyan rossz gondolat, amennyiben ezen házassággal mindkettejük boldogságát megadhatom.

*A*z események egyre zavarosabban lettek Beatrix számára. A vita mely kialakult húga és Anna között, kellemetlenül érintették. Legszívesebben ő maga utasította volna rendre Annát, de nem akarta szítani haragját, sem idegenek előtt hergelni szüleit. Eszter távozásával azonban még inkább tartott a bonyodalmaktól, s mikor Máté, egy pillantást vetve rá, követte a grófnőt, rátört a félelmetes magány. Nézte a távozókat, és már csak abban reménykedett, hogy Eszter ugyanolyan őszinte és tiszta, mint amilyennek látatja magát, különben attól kellene tartania – amit szülei és Anna is gondolt arcukra írt némasággal –, hogy Máté és a grófnő között jóval több van, mint amit ezidáig sejteni engedtek.

Péterre nézett, hátha megpillantja rajta kérdéseire a választ, de a gróf arca rezenéstelen maradt. Bár látta felesége és fia távozását,

cseppnyi féltékenység sem uralhatta, mert tekintete nyugodt volt és kedves. Leányát csitítgatta, aki oly dühös tekintetet meresztett Annára, mintha képes lenne egy kanál vízben megfojtani akár, ha még egy vádló szó elhagyja a száját. De Anna nem szólt többet, csak leült édesanyja mellé, és meredten maga elé bámult, mint aki karót nyelt. Csak Károly és Péter beszélgetése törte meg a csendet, amint előbb a gyerekek csintalanságáról, majd a gazdasági életről társalogtak.

Olyan általános témák voltak ezek, melyet megkívánt egy bármire való társaság. S míg a nők ezt kellőképpen unták is, a férfiak képesek voltak újabb és újabb köröket tenni, hogy ugyanazon témára kanyarodjanak vissza.

Percek teltek el, s meghozták a teát. Beatrix még akkor is némán, szívében fájdalommal és csalódással ücsörgött. Sodródott az árral, és szíve minden magányos pillanattal facsarodott egyet.

Krisztina is távozott azzal, hogy megkeresi nővérét, így a társaság kissé megfogyatkozott. Hát még, mikor a lány visszajött, és kérte Pétert, hogy menjen azonnal a dolgozószobába. Bár szavai egészen nyugodtak voltak, mégis aggodalmat lehetett felfedezni rajta, és ez átragadt Beatrixra is. Félt, rettegett attól, hogy sejtése beigazolódik, és a házigazda éppen azért távozik, hogy leleplezze vagy rajta kapja Mátéékat.

Kamilla a gróf távozását használta ki, odaballagott nagyobbik leányához és megbökte karját, de csak annyira, hogy az felfigyeljen rá. Akkor intett a fejével, és kecsesen odébb sétált, mintha csak a kandallóban lévő tüzet tanulmányozná. Beatrix is felállt, és követte anyját, de keze, lába remegett, alig kapott levegőt idegességében. Nehezeére is esett, hogy odafigyeljen szülője szavaira, de mivel az olyan nyomatékkal mondta, hogy hangsúlya bántotta a lány fülét, nem tudott átsiklani felette.

– Mire gondoltál, mikor ide jöttél? Nézd meg őket! Még hogy egy lovász a család tagja! Felháborító! Én inkább úgy hiszem, a grófnő tartja kegyeiben, na meg az ágyában. Biztosan most is ott henteregnék valahol! Ezt az erkölcstelenséget! És a grófnak még csak szeme sem rebben, pedig egyértelmű, hogy...

Beatrix nem bírta hallani félelmei hangjait, amik életre keltek anyja által. Szó nélkül elfordult, és zavartan sietett Hanna közelébe, mert az egyetlen volt a szobában, aki megvédhette, aki oly őszintén állt

Máté mellett, ahogy neki is kellene. De kételkedett. Kételkedett akkor is, mikor Máté visszatért, mert vonásai zaklatottságról árulkodtak, és egész testén látszott a nyugtalanság. Mégis határozottan emelte fel fejét, és egyenesen az ő szeméibe nézett. Beatrix nem is bírta viselni pillantását, és le kellett hunynia pilláit.

– Hol járt, kedves Máté? – Anna nem bírt magával, bántani akarta a férfit, megalázni, sárba tiporni. Beatrix pedig előre rettegett, hogy olyasmire derül fény, amit nem képes majd elviselni, és amely mélységes csalódással fogja eltölteni. Mégsem mozdult, úgy álldogált Hanna mellett, mintha testőre volna.

– Volt némi megbeszélőnivalóm a grófnővel.

Nem kertelt, és Beatrix nem tudta eldönteni, ennek örülnie kéne, vagy épp ellenkezőleg, félni az igazságtól.

– Nocsak! És miféle? Vagy tán titok, és nem tudhatjuk? – incselkedett tovább Anna.

– Úgy vélem, hamarosan úgyis kiderül, ha kibírja addig türelemmel.

A válasz sejtelmes volt, és a lány úgy hitte, a felé libbent a mérleg, amit ő tudott vagy tudni vélt. S Beatrixon is eme gondolat futott át. Remegése már látható formát öltött, lábai elgyengültek, és nem bírta tovább, észrevétlenül visszatámolygott a helyére, majd megadóan lehuppant rá. Nem nézett fel, nem mert, csupán maga előtt bámulta a padlót, amit valójában nem is látott. Mégis akkor volt legnagyobb döbbenete, mikor apja is – hasonlóan Annához – kétkedő kérdést intézett Mátéhoz.

– Hol hagyta hát a grófnőt és Burry grófot?

Máté egyenesen Károly szeméibe nézett komolyan, határozottan, mintha semmi takargatnivalója nem lenne. – Úgy vélem, hamarosan jönnek.

S mint végszóra Péter lépett a szalonba, de az ajtóban megállt, és onnan nézett előbb fiára, majd egyenesen Károlyra. – Báró! Lenne rám néhány perce?

A kérdés meglepetésként érte Károlyt, és némi hebegés után, zavartan követte a grófot némileg odébb, ahol szavukat nem hallhatja más. Bár Eszter ott lépkedett el mellettük, de csupán egy félszeg mosolyt küldött feléjük, mielőtt belépett a szalon ajtaján, és egyenesen Beatrix mögé sétált. Kezeit a háttámlára tette, és onnan nézte a többieket. Kamillát, aki ádáz, sértődött tekintetét idősebbik

leányán tartotta, amiből még Hannának is kijutott, Annát, aki egyfolytában Máté felé pislogott. Lajoskát, aki egész idő alatt úgy tett, mintha jelen sem volna, Hannát, aki tőle szokatlan nyugalomban várakozott. Végül Beatrixot, aki reszketett, s még a vér is kifutott orcájából. Mátéra csak utána pillantott fel, és egy elégedett mosollyal nyugtázta neki a tényeket. Hiszen tudták, jól tudták, mindaz, ami most történik csupán formáság. Mert Máté akkor is elvonná Beatrixot, ha Károly abba nem egyezne bele.

Mivel a csend belevájt füleikbe, Eszter végül halk beszélgetést kezdeményezett. Bár választ nemigen kapott, mert Beatrix meg sem hallotta kérdéseit. Csak mikor az asszony megérintette a vállát, akkor fordult hátra.

– Jól van? Mert elég sápadtnak látszik.

– Ó, én... igen... nem... nem tudom, én... – A lány a fejét rázta, és szidta magát esetlenségéért, és azért, amiért nem képes uralkodni érzésein. El akarta rejteni, eldugni mélyre, de elég volt egyetlen szó, és kis híján sírva fakadt. Nem értette, ezek után Eszter miért kedves vele? Hogy képes rá, mikor az imént, ki tudja, mit csináltak Mátéval, és...

– Nyugodjon meg! Minden rendben lesz!

Szavai őszintének hatottak, és Beatrix már végképp feladta, hogy megpróbáljon bármit is kikövetkeztetni. De mikor az apja visszatért a gróf társaságában, és arcán váltakozott az öröm és a csalódás, már nem tudta, mit gondoljon. Láta azt is, ahogy Péter bólintott Máté felé, és az komolyan nyugtázta eme gesztust. Ledöbentette, hogy szavak nélkül is így értik egymást. Gondolatai elkalandoztak saját, silány életére, ahol a szüleivel nemhogy jelzésekkel, de határozott mondatokkal sem tudott zöld ágra vergődni. El is mészázott ezen, mert mire észbe kapott, Máté odalépett elé és kezét nyújtotta.

– Amennyiben a többieket nem zavarja, elrabolnám kegyedet néhány percre.

Beatrix csodálkozva emelte fel fejét, és beletelt néhány pillanatba, mire reagálni tudott. Ujjait belehelyezte a férfiébe, és hagyta magát vezetni. Vezetni, bárhová is menni, és bármeddig is tart. Nem volt vesztenivalója, de a remény még éltette. És ez volt az, ami még tartotta benne a lelket, ami miatt még nem hagyta el a kastélyt.

A hallon át a lépcsőhöz sétáltak. Máté szoroson fogta a lány kezét, és nem engedte el még akkor sem, mikor a lépcsőn felérve képek

sokasága tárult a szemük elé. Hasonlatosak voltak ezek, mint a héregi kastélyban, s ugyanúgy szerepelt rajtuk a család minden tagja. Máté mégsem állt meg bemutatni őket, vagy mesélni róluk, csak mikor elérték azt a portrét, amin Eszter ült modellt, ölében egy apró kisleánnyal, hátuk mögött pedig ott állt Máté életnagyságban. Olyan szépek voltak, olyan mesések, hogy Beatrix szívét eluralta a bánat. Mert mikor a férfi is a képen merengett, vonásai egészen megváltoztak. Talán észre is vette, mert hirtelen elkomorult, és egy mély sóhaj után vágott csak bele mondanójába.

– Jól nézze meg ezt a képet, Beatrix! Akit ott lát, Burry Máté halott, és soha többé nem kel életre. Nincs, és nem is lesz többé. Akit itt lát – mutatott magára –, Szilasi Máté, egy szegény sorsú férfi, akinek bár nincs címe, de a Burry család által van jövője. Talán nem sok, amit nyújtani tudok, de igyekezni fogok megadni mindent annak a nőnek, akit asszonyommá tehetek.

Beatrix nem értette a szavakat, zavarában fel sem fogta igazán, de türelmesen hallgatta Mátét, ahogy az folytatta gondolatmenetét.

– A múltamat azonban örökké őrizni fogom, és nem hagyom, hogy bárki beszennyezze azt. Amit ezen a képen lát, az örökké itt marad. – Szabad kezét szívére helyezte, és úgy kutatta a lány vonásait, míg végül nem kínozta tovább, és feltette a mindent eldöntő kérdést számára. – Képes lesz ezt elviselni és elfogadni?

Beatrix pillái megrebbentek, és arcán tükröződött az értetlenség. – Ezt hogy érti?

A csend másodpercmutatói ott kattogtak a lány fejében, és még levegőt is elfelejtett venni idegességében. S mikor Máté szája ismét szóra nyílt, az ájulás kerülgette.

– Hozzám jön feleségül?

– Én... Ó, te jó ég! Én... Nem... én... – dadogta, és látszott rajta, fogalma sincs talán arról sem, hol van éppen. Máté elmosolyodott, és közelebb húzta magához, hogy támaszt nyújtson, és megláttassa vele a lényegét.

– Nem? Ez lenne a válasza? – incselkedett vele, és ezzel még inkább összezavarta Beatrixet.

– Nem, én... vagyis igen, csak... nem... Ó! – Nem bírta. A szavak végül utat találtak maguknak a ködfályon át, és eljutottak tudatáig. Akkor úgy omlott bele Máté erős karjaiba, mintha elájult volna, pedig csak a boldogságtól gyengült el. – Igen! – mondta ki végül

határozottan, és ezzel együtt meg is könnyebbült. De még bizonyára nem volt egészen magánál, mert kimondatlan gondolatai most önkéntelenül találtak utat maguknak, s hallatták hangjukat. – Már azt hittem, amit szüleim is, hogy ön és Eszter asszony... Hogy az érzelmei még mindig felé húzzák, és... Féltem, rettegtem, hogy azért hagytak bennünket magunkra a szalonban.

Máté vonásai megkeményedtek a hallottaktól, s egy pillanatra harag villant szemeibe, ám a következő percben már teljesen nyugodtan felelt.

– Beatrix, kedves! Kegyed ismeri történetem, s félelme alapja ez lehet. De bármilyen gyengéden is érzek Eszter iránt, tisztelem és becsülöm öt annyira, hogy ne forgassam fel életét. S tiszteletem a gróf iránt is hasonló. Ha úgy látja, hogy viszonyom a grófnővel túl bensőséges is, nézze el nekem, s legyen bizalma irányomban. Érzelmeim kegyed iránt igaziak, s történéjk bármi, ha egyszer a feleségem lesz, azon leszek, hogy ne szenvedjen hiányt semmiben, s mellettem megtalálja a boldogságot. Így hát, hozzám jön?

A szavak szépek voltak, és Beatrix hinni akarta igazukat. Bár ezernyi kérdés merült még fel benne, mégsem mondta ki őket, csak szorosan átkarolta Máté nyakát, és örömmel suttogetta fülébe a választ.

– *B*ocsássanak meg, de visszavonulnánk, amennyiben ez lehetséges – mormogta Kamilla negédesen, amitől Eszter hátán felállt a szőr. Nem tetszett neki az asszony modora, sem viselkedése. Mégis mosolygott, miközben felállt, hogy ő maga kísérje az emeletre vendégeit.

– Ha velem jönnek, megmutatom szobáikat, ahol lepihenhetnek.

Kamilla is felállt, majd fejével határozottan intett leányának, aki kelletlenül, mégis követte anyját. Csupán Károly gondolta úgy, hogy még marad.

– Menjetek csak, én még elszívok egy szivart.

Kamilla rosszállóan nyugtázta ezt, és komoran, mondhatni morcosan ment a grófnő után, ahogy ment Anna is abban a reményben, hogy útközben csak találkozik nővérével és Mátéval. Nem bírt nyugton ülni, míg azok, ki tudja merre vannak, és ki tudja, mit csinálnak.

Ezt látta Eszter is, mert miután így hármásban elhagyták a szalont, a lány körbe-körbenézett, és tekintete belevájt a folyosók tompa

fényébe. De a grófnő nem állt meg, csak mikor odaértek az egyik vendégszoba elé. Ott kinyitotta az ajtót, és egy mozdulattal beinvitálta Annát.

– Ezt a szobát készíttettem elő, remélem megfelel.

– Természetesen – közölte határozottan Kamilla leánya helyett.

A lány kénytelen-kelletlen belépett. Cseppet sem nyugózta le a látvány, és nem azért, mert nem szerette a szép, kényelmes ágyat, a tágas ablakokat, a praktikus szekrényeket, hanem mert eleve az itt tartózkodás dühítette, minden perccel egyre jobban. Már nem csak Hannára haragudott, de Eszterre és anyjára is, akik megfosztották a lehetőségtől, hogy megkeresse Mátéukat.

– Pihenje ki magát – búcsúzott Eszter, miután nyugtázta a tényeket.

– A vacsoránál találkozunk! – Azzal becsukta maga mögött az ajtót, majd tovább sétált egy másik ajtóhoz, s mikor azt is kitérte, egy nagyobb helyiségbe jutottak, mely éppen megfelelt egy házaspárnak. Hasonlóan kellemes kialakítású volt, s nem lehetett benne semmi csalódást találni. Kamilla mégis keményen tartotta magát, és esze ágában nem volt megcsodálni benne semmit. Csak megállt a szoba közepén, és várákozóan Eszterre nézett.

Az asszony érezte, látta a rá irányuló neheztelést, mégsem sietett el, hogy a báró neje lássa, nem akárki, s nem futamodik meg holmi nagyravágyó, nehéz természetű nők elől.

– Remélem, megfelel a szoba. A holmijaikat már felhoztam – mutatott a sarokba, ahol a táskák heverték. – Ha bármire szüksége lenne, csak szóljon. – Megfordult, hogy kilépjen a szobából, mikor meghallotta a „Köszönöm!” szó egyedi, dühös hangvételét, melyet ezidáig még senkitől nem tapasztalt. S mivel udvariasnak cseppet sem volt mondható ez a gúnyosnak hangzó hála, így nem állt meg, nem reagált rá, csupán kilépett a helyiségből, és még arra sem vette a fáradságot, hogy az ajtót becsukja. De amint látó és hallóhatáron kívülre került, vett egy mély lélegzetet, majd lassan visszasétált a hallba.

Mire leért, már Máté és Beatrix is közeledtek az északi szárny felől. Amikor összetalálkoztak, Eszter izgatott várákozással tekintett rájuk, és nem is mozdult, míg Máté mosolyát meg nem látta. Akkor boldogan lépett hozzájuk, és előbb a férfit zárta szorosán karjaiba, majd ugyanazt tette a félszegen, bizonytalanul ácsorgó Beatrixszel is.

– Nagyon örülök nektek! – fogta meg a lány kezeit, és lágyan

megszorította. – Máté nagyon jól választott, és te is azzal, hogy igent mondtál.

– Hát, remélem – mondta Beatrix, de olyan halkán, hogy abból kiérezhető volt bizonytalansága. Mégis az árulta el leginkább, hogy lehajtotta fejét, és nem mert belenézni az asszony kutató tekintetébe.

Eszter felpillantott Mátéra, az pedig egészen halkán, nehogy meghallják szavait a szalonban vagy a konyhában, suttogott, odahajolva egészen közel az asszonyhoz.

– Beatrix nem olyan biztos bennem, mint én benne.

– Ezt megértem – nyugtázta Eszter, és megszorította a lelepleződéstől reszketeg ujjakat. – De nincs mitől tartania, mert Máté igazi úriember, és biztos vagyok benne, nem okoz önnek csalódást. Legyen egészen nyugodt, mind felőle, mind pedig... – elengedte Beatrix egyik kezét, és odanyúlt állához, hogy szeméibe nézhessen, csak azután fejezte be a mondatot – felőlem.

A lány elsápadt, majd fülig pirult. Eszter nyugtázta ezt, majd elengedte, és hátrált is egy lépést. Eme tette – ahogy számított rá – megzavarta a lányt, és arra készítette, hogy belássa ostobaságát, mert ezzel megbántja éppen azt, aki napokon át mellette állt, és legjobb – ha nem az egyetlen – barátnője volt évek óta.

– Bocsánatot kérek! – szabadkozott Beatrix azonnal, és olyan esdeklően nézett, hogy Eszter nem bírta megállni, hogy karjaiba zárja.

– Ó, te lány! – sóhajtott fel, miközben halkán nevetett, aminek hangjába belesendült Máté füle. Ám az asszony nem hagyta elvárásolódni, mert miután az ölelés abbamaradt, ragyogóan tiszta tekintetét a férfitra vetette. – A báróné és lánya lepihentek, ám a báró még a szalonban van apáddal, és úgy vélem, benneteket vár.

– S fejemet veszi – humorizált Máté, de ezen helyzetben egyikük sem tartotta ezt viccesnek.

– Bizonyára nem, csupán terveidről és háttervedről óhajt megtudni többet, mint ahogy minden apa az ő helyében.

– Valóban? – Beatrix lesütött szemmel adott hangot kételkedésének, de azonnal meg is bánta, mert látta Eszter lágy, de szomorkás vonásait, amit szavai váltottak ki.

– Akkor hát – húzta ki magát Máté, miközben karját nyújtotta a két hölgynek –, ne várássuk meg a bárót!

A szalonban már csak Károly ült a fotelban, és komor arccal

csendes beszélgetést folytatott Péterrel. Bár általános témákat érintettek, mert a gróf kikötötte, hogy addig nem óhajt a leánykérésre több szót vesztegetni, míg Máté azt hivatalossá nem teszi azzal, hogy ő maga áll a báró elé. Károly tiszteletben is tartotta ezt, mégis fúrta oldalát a kíváncsiság, mert még sosem hallott olyat, hogy valaki pártfogásba vesz egy szegény ifjút, és úgy tartja, mintha fia volna. Pedig észrevehetően ebben a kastélyban és a családban Máténak szava volt. Ahogy a kislánnyal is beszélt, a grófék gyermekével, az pedig hajlott szavára... nem lehetett nem megkérdőjelezni eme dolgot.

Mikor Eszter asszony és Beatrix visszatértek a szalonba az ifjú Szilasival, a báró összehúzta szemöldökét, és felállt, hogy így adjon tiszteletet az érkező hölgyeknek. S míg tekintete leányán nyugodott, minden érzéke a többiekre volt kihegyezve, hátha felfedez valamit.

Máté azonban nem várta meg, míg nagyon belemerül eme tevékenységbe, mert kibontakozott a karoló kezekből, odaállt a báró elé, és egy fejbiccentés után belenézett szemeibe.

Eme gesztus a tőle elvárható őszinteséget tükrözte, és ez által zavarba hozta Károlyt. Mégis megtett mindent, hogy állja a fiatal gróf tekintetét, de már cseppet sem volt olyan magabiztos, mint tervezte.

– Báró! – szólt Máté azon a mély baritonján, mely nemcsak határozottságot, de tiszteletet is ébresztett. – A grófúr beszélt önnel, és elmondta, hogy szeretném elvenni Beatrixet.

Nem kertelt, nem szépített, nem próbált meggyőzni, és ez megdöbbenetete Károlyt. Hirtelen nem is tudott felelni, csupán bölintott egyet, amivel nyugtázta a tényeket.

– Mivel ő maga már megtette kötelességét, szeretném én is megtenni ugyanezt, és biztosítani önt róla, hogy Beatrix nem ellenzi eme házasságot.

– Igen... azt sejtettem. – Végre a báró is kezdett visszatalálni a hangjához, és egyenes derékkal, méltósággal viselni mindent. – De mint apának, kötelességem megtudni, milyen jövőt szán a leányomnak. Hiszen, ahogy én magam megismertem, egy utcán élő szegény volt, majd nálam lovász. S bár úgy tűnik, sorsa átmenetileg javult, mégsem adhatom leányomat csak úgy oda egy... ifjúhoz, akinek semmi biztosítéka nincs rá, hogy képes mindazt biztosítani neki, amire szüksége van. Mégis csak egy báró leánya.

Péter arcizmai megrándultak, és nagy önuralmába telt, hogy ne feleljen durván a szavakra. Mégis megpróbálta lehiggasztani idegeit, mikor válaszolt Máté helyett. – Én magam vagyok a biztosíték, hogy a kisasszony semmiben nem szenved majd hiányt – közölte kimérten. – S egy gróf szava csak ér valamit.

Ez a célzás épp a helyébe talált, mert a báró zavartan fordult Péterhez. – Bocsánatát kérem, grófúr, de megértheti aggályaimat. Természetesen az ön szava garancia. De mégis szeretném megtudni, hogy hol és miből fognak élni, ha már beleegyeztem a házasságba.

– Megértem – nyugtázta Péter, miközben az ablakhoz sétált, és kezeit hátrakulcsolta. – Ez a kastély Mátéé, és a hozzá tartozó birtok is. Bár nem nagy, de a lovak elférnek benne, s aki ért hozzá, már pedig Máté ért, szép jövedelmet tud belőle faragni. Egyébként pedig magam biztosítom számára a további pénzforrásokat. S mielőtt megkérdezi, ezt miért teszem, Máté a halott fiam helyett fiam, s megkap mindent e címen. – Magyarázatát befejezve megfordult, és egyenesen a báró elképedt arcába nézett. Kis híján elnevette magát azon, ahogy Károly félig nyitott szájjal, tágra nyílt szemekkel próbálta értelmezni a hallottakat, majd felhúzta szemöldökét, és immáron megkönnyebbülten bólogatott.

– Ez esetben, hát... nincs semmi akadály a házasságnak. Vagyis, egy mégis. – Mikor mindenki kíváncsian pillantott rá, gondterhelten megvakargatta állát. – Anna leányom, és feleségem Kamilla, bizonyára ellene lesz majd eme tervnek. Ahogy ismerem leányomat, bármily cselre képes lesz, hogy megakadályozza a frigyét, s bizonyára, ahogy mindenben, itt is sikerrel jár. – Szavaira senki nem reagált, s a némaságot rosszállásnak hitte, ezért szabadkozni kezdett. – Nyilván megdöbbeneti önöket, hogy ilyet mondok, de magam is áldozata vagyok leányomnak, bárhogy határozom el, hogy nem engedek, a végén eléri célját. S bár áldásomat adtam eme házasságra, attól tartok, mégsem lesz belőle semmi.

Beatrix nehézkes sóhaja betöltötte a szobát, s nem csupán azért, mert apja őt alig említette, mintha személye semmilyen hatással nem bírna, hanem azért is, mert egyetértett abban, hogy ha húga fülébe jut házasságuk terve, megtesz mindent majd, hogy megakadályozza. Mindez olyannyira letaglózta, hogy felnézni sem mert, csak a padlót bámulta maga előtt, kezeit összekulcsolta, s ölébe ejtette, és oly

mozdulatlan volt, akár egy szobor.

– Akkor hát – szólt közbe Eszter Beatrix mellől –, nincs más hátra, el kell előlük titkolnunk mindent addig, míg a házasságkötés megtörténik.

– Vagy mindketten velünk tartanak hazautunkon – kontrázott rá Péter felhúzott szemöldökkel, a reagálásokat várva.

Máténak már az meglepetést okozott, hogy apja neki adja a kastélyt, s még apanázst is biztosít számára, hát még terve, hogy utazzanak el. S bár a szíve Eszterrel tartott volna, tudta, ez nem helyes, ahogy az sem, hogy kihasználja őket jobban, mint amennyire az feltétlenül szükséges. Ezért megrázta fejét, és egyenesen a báróra szegezte csillogó tekintetét. – Mivel az országot elhagyni nem áll szándékomban, a titoktartás pedig igen nehézkes feladat, jobb ötletem van, amivel egyszerre segíthetünk minden bajon.

8.

Anna idegesen járkál fel-alá a szalonban, kezeit tördelte, miközben minden fordulónál meredten az ajtóra szegezte dühös tekintetét. Olyan volt, akár egy fúria, aki minden pillanatban kész rávetni magát arra, aki éppen érkezik. Ám hiába várt, mert már vagy négy órája senki nem lépett be a kastélyba.

– Nem fejeznéd be a járkálást? Egészen elszédültem tőle. – Kamilla ült a pamlagon, és fájdalmasan a fejét fogta, mintha valóban szédelegne. Leányát azonban nem hatotta meg, mert az rendületlenül rótt tovább a métereket, s a szoba két fala közti üres teret. Eszé ágában nem volt megállni, sem pedig megnyugodni.

– Anyus, mondja meg, mégis hová ment mindenki? – A fotelban ücsörgő Hannára pillantott, aki egész délután alig szólt. Nehezére esett, hogy neki kell a háziasszony szerepét eljátszania, míg a többiek valami ügyeket intéznek, s nemrégén Krisztina is elment, hogy vőlegényével találkozzon a városban. Ő is csupán ennyit tudott, de neki éppen elég volt ahhoz, hogy nyugodtan kivárja a többiek megérkezését. De Anna nem ilyen volt. Egész testében rázta az idegesség. – Hát nem tudja senki sem? Miért nem világosítanak fel bennünket?

– Nem tudom, drágám – felelte anyja –, de azzal, hogy elfárasztod magad, nem jutunk előrébb.

– Hol lehetnek? És apus? Ő miért tartott velük?

– Nem tudom, de a gróféktól felettébb udvariatlan gesztus magukra hagyni a vendégeket – közölte a báróné egy kecses fintorral a száján.

– Igen, nagyon udvariatlan! Még ebédnél sem jelentkeztek. Csoda, hogy egyáltalán felszolgálták nekünk a fogásokat! Ezt a szemtelenséget! Mégis hol lehetnek?

Hanna felhorkantott sértő szavaikra, mégsem szólt, csak azon imádkozott, hogy legalább Lajoska jelenjen már meg végre, és szabadítsa ki a „kedves” vendégek karjai közül. De őt meg apja hívta segítséghez az istállóba, így egyedül kellett megküzdenie a rémálmai netovábbjával, Annával.

Kamilla a homlokát dörzsölgette. – Nem tudom, lányom! De ülj már le végre! Egészen megfájdítod a fejem.

Anna azonban meg sem hallotta anyja szavait. Egyre-másra rótt a köröket. Hatalmas szoknyája suhogott, s az alja kezdett

bepiszkolódní, ahogy a földre ért. Kamilla ezt is szóvá tette ugyan, de hasztalan. Így lassan feladta, hogy leányát jobb belátásra bírja, és inkább hallgatott. Ezért is jutott el füléhez hamarabb az érkező hínó hangja, s már előre tervezte dacos, haragos viselkedésének mimikáit, melyekkel az érkezők tudtára adja nem tetszését. De nem mozdult egészen addig, míg az inas kítárta a bejárati ajtót, és beengedte rajta gazdáit.

Miután Anna is meghallotta a hangokat, megállt, és marokra szorítva szoknyáját várta, hogy azok a szalonba érjenek, és végre magyarázatot adjanak távollétükre. Mert a „grófék távoztak” magyarázat vajmi kevés volt számára. Nehezen bírta túrtörtetni magát, és legszívesebben kirohant volna a hallba, hogy számon kérje – elsősorban – Mátét, majd apját is a történekről. Mégsem mozdult, nem mert. Valamiért tartott Eszter asszony újabb rendreutasító, nyugodt szavaitól, melyek kellemetlenül érintették, mert erősebben kiérezhető volt belőle az igazság.

Károly lépett legelőbb a szalonba Péterrel. Azonnal észrevették a két nő haragos tekintetét, s míg Péter ezt egy halvány mosollyal elintézte, és lányához ballagott, a báró szinte meghunyászkodva pislogott hol egyikre, hol másíkkra. Mire a többiek is beértek, Károly már felesége mellé lépett, és kedveskedve próbálta egészteni.

– Drágám! Remélem, jól szórakoztatok, míg távol voltunk.

Kamilla haragos tekintete megvillant, amint urára nézett. – Nem mondhatnám. S mielőtt lányod neked esik, igazán elmondhatnád, merre jártál, és hol maradtál ily sokáig.

– Igen, nos, hát... szóval...

Kamilla el volt foglalva férje zavarával, így nem vette észre, amit Anna igen, hogy Beatrix és Máté egymás kezét fogják, s még akkor sem engedték el, mikor odaballagtak Károly mögé.

– Báró! Ezt bízza rám! – közölte az ifjú, és maga mellé húzva Beatrixet, a bárónő szeméibe nézett. Szólni akart, de Anna megelőzte, mert dühe mellé a féltékenység szörnye is odatelepedett szívébe, és nem hagyta mellőzni magát.

– Ez meg mi? – Mivel kérdése igen tág fogalmat ölelt körbe, mindenki értetlenkedve fordult felé, ezért egyetlen mozdulattal az összekulcsolt ujjakra mutatott, majd vádlón nővérére meredt. – Mit jelentsen ez?

Beatrix fülig pirult, ha az elmúlt órák eseményeire gondolt. Nem hitte, hogy ilyen hamar eljön a fordulat, s élete gyökerestül megváltozik. Mégis ez történt. S most mindezt el kellene mondania szüleinek, hűgának? Félt, rettegett ettől, mégis állta hűga egyre izzó tekintetét.

– Nyugodj meg, kislányom! – csitította Károly, és hogy nyomatékot adjon szavainak, odament hozzá, és lágyan végigsimított remegő karján. – Ne csinálj jelenetet!

– Nyugodjak meg? – A lány egyre nehezebben bírt magával, és a szép szó sem használt megfékzésére, mert egyszer csak odalépett nővéréhez, és egy hirtelen mozdulattal elkapta kezét, és alaposan megrázta, mintha ezzel szét tudná szakítani Mátéval összekulcsolódott ujjaikat. – Hogy nyugodhatnék meg, mikor Bea ilyen nyíltan udvaroltat magának?

– És az meg miért zavar téged? – Hanna, aki ezidáig csendben üldögélt, felállt, és élvezte, hogy végre történik is valami, na meg azt, hogy visszavághat ennek az elkényeztetett lánynak, aki még csak a vendéglátóit sem tiszteli.

– Az az én dolgom! – förmedt fel Anna, de nem fordult meg, továbbra is nővérét vette célba. Szája legörbült, és óriási könnyek gördültek le arcán. – Mi ez? Hát ennyit ér neked a testvéri szeretet? Hát ennyire számítok neked? Hogy tehetted, mikor tudtad, nagyon jól tudtad, hogy mit érzek?

Szavai fájón facsarodtak, s megérintették az egész társaságot, ám mindegyiküket másként. De így már Péterék is megértették, miért mondta a gróf, hogy úgyis mindig Anna akarata érvényesül, s ő is rabja. Hiszen az lett mindenki egy pillanatra. S csupán azért csak egy pillanatra, mert Hanna, aki gyermeki szívével nem látta át eme dolog keserűségét, csupán vendégük gonoszságát és kicsinyességét, észhez térítette mindnyájukat egyetlen mondattal.

– Igazán önző jellemre vallanak eme szavak.

S míg a legtöbben ettől józanabbá váltak, Anna már nem volt képes mérlegelni, gondolkodni, s úgy kiáltott rá szegény kislányra, hogy Eszter ijedten mozdult védelmére, de mielőtt cselekedhetett volna, már lendült is a pofont adó kéz. Mégsem érte el Hannát, mert Máté még időben elkapta és úgy szorította meg, hogy Anna feljajdult belé. Egy darabig nem szólt, de tekintete a lányba vajt, hogy az érezze, lássa haragját. S mikor mindketten lehiggadtak kicsit, akkor mondta

csak el véleményét.

– Kedves Anna! Szépíthetjük, de nincs miért. Itt nem Beatrix a rossz testvér, hanem kegyed. S ez felfogható gyermeki mivoltának, ahogy szülei mérhetetlen szeretetének is. De ebben a házban ez a viselkedés nem megengedett, és még ha vendég is, megkövetelem a tiszteletet mindenki felé.

– Tisztelet? – sipákkolt a lány, miközben egyetlen rántással kiszabadította kezét. – Nem fogok tisztelni egy lovászt!

Máté nem így akarta elmondani, mindenki tudtára adni a nemrég történeteket, de nem volt választása, egyszerűen kihozta sodrából ez a szemtelen lány.

– A lovász is ember, de ha nem tisztel, mint lovászt, tiszteljen mint sógorát.

Anna csak ekkor kezdett igazán sápítózni, és segélykérően pislogott körbe, hátha van, aki megcáfolja mindazt, amit Máté mondott. De miután halál sápadt anyján kívül nem talált szövetségesre, vádlón apjára szegezte gyűlölködő tekintetét. – Ez igaz? S maga ebbe beleegyezett?

Károly lehajtotta fejét, amivel szánakozást ébresztett mindenkiben. De amíg ezt a többiek magukban nyugtázták csupán, Kamilla – miután némileg összeszedte magát – felpattant ültéből, úgy nézett farkaszemet férjével.

– Áldásodat adtad erre? Felelj!

– Áldásomat – motyogta az öreg, amire a báróné egy mély, megindult sóhajjal felelt, majd higgadtsága utolsó szikráival szólt.

– Úgy vélem, mindenki érdekében a legjobb lesz, ha most elmegyünk. – Azzal biccentett egyet Eszter felé, aki anyai védelemmel fogta Hanna vállait, majd megragadta kisebbik lánya kezét, utat tört maguknak, és felemelt fejvel elhagyták a szalont.

Távozásukat pillanatnyi döbrent csend követte, s a báró zavart köhécselése, mintha torkát köszörölné. És bizonyára azt is tette, mert a következő percben már szabadkozott családja miatt.

– Kérem, grófnő, bocsásson meg leánynak és feleségemnek! Úgy vélem, Máté úrfi megjelenése felszította érzéseiket, s most ezért viselkednek ilyen megbotránkoztatón. – Kezet csókolt, hálásan biccentett Péternek, majd odafordult a haraggal övezett Beatrix felé, akinek szemét ellepték a csalódás könnyei. Ott, abban a pillanatban az ő apja volt, s szerette. Megragadta hát vállait, és olyan szorosan

húzta magához, ahogyan már nem ölelte kisleány kora óta. Csókot lehelt nedves orcájára, s eluttogta neki az áhított szavakat is. Azután hatalmas tenyerét vejenek nyújtotta, mintegy békeként, s élve eme gesztus adta bocsánatával. Máté pedig elfogadta, s a parola után elgondolkodva nézett utána.

Hanna, aki ezidáig anyja kezei alatt nyugton, csendben figyelt, most rámeredt bátyjára, és a könnyező Beatrixra. – Tényleg? Ti tényleg? – Nem bírta kimondani azonnal, előbb hátrafordult, és lelkes szemeit apjára, majd anyjára vetette, s mikor látta azok bólintását, olyan hirtelen repült Máté karjai közé, hogy az alig bírta elkapni. Boldogan csüngött rajta, hogy már Beatrix is kérdően meredt ifjú férjére. S ezen arckifejezése megneveztette Mátét.

– Hanna, édesem! Az áll szándékodban, hogy idő előtt megölj? Mert ahogy szorítasz, lassan az az érzésem, hogy nem örömdben ugrottál a nyakamba, hanem azért, hogy megfojts.

A kislány engedett a szorításon, de csak annyira, hogy némi levegő jusson kettejük közé, és hogy bele tudjon nézni a csodásan fénylő szempárba, ami abban a pillanatban beleégett a szívébe, hogy felnőve először látta. Csodálta, és semmi kincsért nem akarta elengedni többé. S mivel gyermek volt, hát kimondhatta minden gondolatát, s nem is tartotta magában.

– Nem akarlak megölni, sem megfojtani. Egyik szemem sír, a másik pedig nevet. Mert örülök boldogságnak, és hogy új nővért kapok általad, de félek, hogy ezzel már nem leszel az, aki ebben a pár napban, az én édes, szeretett bátyám.

Máté őszintén elmosolyodott, és most ő maga szorította Hannát, hogy az érezze mérhetetlen szeretetét. – Édesem! Kicsi Hannám! Én mindig az leszek, aki voltam, s te is mindig az maradsz nekem, aki most vagy, aki eddig voltál. Ne félj, hiszen Beatrix nem elvenni akar tőletek, sokkal inkább családtaggá válni. Láttad magad is az előbbi jelenetet, s elég okos vagy ahhoz, hogy lásd, hogy megértésd.

A kislány bólintott, majd elengedte bátyját, hogy aztán Beatrix felé forduljon, és szó nélkül, szeretete teljességével szorítsa magához. – Örülök, hogy a családunk tagja lettél! – mondta neki, s Eszter tudta, maga sem mondhatná szebben, s szívhez szólóbban.

– Én is örülök – szipogta az ifjú ara, s meghatódottsága kiült vonásaira. S mikor elengedte Hannát, szégyenkezve bújt Máté erőt adó karjai közé.

– Vesztettél egy húgot, nyertél egy húgot – mondta neki a férfi, miközben szorosan magához húzta. – Vesztettél egy családot, nyertél egy családot, s mi több, egy ócska lovászt is.

Nevettek, s ez némileg könnyedebbé tette hangulatukat. Már nem sokat törődtek a távozókkal, csupán Péter és Eszter ment ki a hallba, hogy kikísérje őket. Udvariasak próbáltak lenni, de sem Kamilla, sem lánya nem szólt hozzájuk, még csak meg sem köszönték vendégszeretetüket, sem pedig az ebédet. De nem is róttá ezt fel nekik senki, csupán fájó szívvel nyugtázták, hogy szegény Beatrixnek valóban otromba család jutott. Csak a bárót tartották némileg többre, mert bár kiállt neje és kisebbik lánya mellett, látszott rajta, a szíve szakad meg bánatában. Mielőtt felszállt volna hintójukra, megfogta Eszter kezét, kezét csókolt, és elsuttogetta neki óvó szavait.

– Kérem, vigyázzanak az én leánykámra! – suttogetta, majd parolázott Péterrel, és követte feleségét a kocsiba.

A hintó kigördült az udvarról. Eszter merengve sóhajtott fel, majd férje felé fordult, aki látva reszketését, magához ölelte, hogy ezzel melegítse fel.

– Szomorú eset – nyugtázta, s nem óhajtotta ezt többel kiegészíteni. De Eszter mégis megfelelt rá, s nem éppen úgy, ahogy azt férje várta.

– S milyen szomorú lesz akkor, mikor rájönnek, hogy lányuk a lehető legegélyösebb házasságot kötötte, hiszen Máté vagyona kiapadhatatlan, s mint fiad helyett fiad is megilleti minden jog. Ha pedig így van, utánad a grófi címet is megörökölheti. Félek, ha mindez eljut majd a báróné fülébe, akkori negédes szeretete fájdalmasabb lesz majd, mint eme hirtelen elutasító távozása. Ami pedig Annát illeti, reá kecsesgatóan fog hatni e hír, s attól tartok, a féltékenység fogja felemészteni. Mert hogy rajong Mátéért, s nővérét mint vetélytársat látja, az elég egyértelműen kitűnik viselkedéséből.

– Néha az az érzésem, boszorkányt vettem el – rázta fejét Péter, de szemei nevettek, amitől Eszternek is kacagnia kellett.

– Nos hát, fiam! – Péter az íróasztala mögött ült a dolgozószobában, és a vele szemben helyet foglaló Mátét nézte. Szívét átjárta a boldogság, és hitte, ezután már nem jöhet semmi rossz, amit ne lehetne valamely módon széppé varázsolni. Halottnak

hitt fia is visszatért, s még mindig hihetetlennek találta, hogy csak karját kell kinyújtani ahhoz, hogy megérintse.

Sokszor gondolta, egyszer majd felébred, s kiderül, az elmúlt napok eseményeit csupán álmodta, de csak rá kellett pillantania felségére, s tudta, minden igaz. Mert bár őt megtörték az elmúlt évek, melyet Máté halála árnyékolt be, de Esztert még a lelkiismerete is gyötörte, mert – ahogy néha mondogatta –, ha jobb felesége lett volna, Máté őt választja a forradalom helyett, s akkor nem halt volna meg. Szerencsére, mindez a múlt, és már úgy utazhatnak haza, hogy boldogságuk teljes, ahogy családjuk is.

– Apám! – Máté komoly arca nagyon hasonlított a gróféra, s ahogy az évek alakították barázdáit, eltüntették ifjonti dacosságát, s helyébe meleg jóságot adtak. Ugyanazt, ami ott ült apja vonásain is. – Mi volt az a sürgős ügy, ami miatt beszélni akart velem?

Péter felemelt az asztalról egy paksamétát, majd vissza is ejtette. – Ez itt.

– Mégis, mi az?

– Hivatalos papír, hogy téged, mint Szilasi Mátét, fiamként ismerlek el, így minden ingó és ingatlan vagyonom éppen úgy megillet, mintha Burry lennél. Ennek fejében, ahogy már azelőtt is, eme kastély a te tulajdonod.

Máté előre hajolt a székben, és összehúzott szemöldökkel hallgatta a grófot, majd egyszerűen a fejét rázta. – Erre semmi szükség. Nem óhajtok kitérni örökségéből senkit sem. Mivel már nem vagyok Burry, így nem illet semmi, ami testvéreimet.

– Nem, valóban nem az illet, ami őket, hiszen az elsőszülöttem vagy, tehát jog szerint első számú örökösöm.

– Apám! – Máté felállt, és lassan elsétált az asztal mellől, hogy ne kelljen azt a hivatalos formulát tovább szenvednie, és kicsit bensőségebbé tegye beszélgetésüket. – Mikor úgy döntöttem, Burry Máté meghal, az én döntésem volt. Higgye el, mérlegeltem mindent, és ott, abban a pillanatban lemondtam minden előjogomról, minden vagyonomról. Azzal, hogy a sors visszahozott ide, visszaadta azt, amire mindig is vágytam, a családomat. S nekem ennyi épp elég. Ha feleségemmel együtt megtűr bennünket itt a kastélyban, nekünk nem kell több. Azon felül megdolgozom majd mindenért, nem óhajtok havi apanázst, sem egyéb járandóságokat.

Péter meglepődött fia szavain, és a tőle megszokott nyugalommal

fogadta szavait. Hátradólt székében, és halovány mosollyal nézte az immár felnőtt, érett fiát. – Mégis, mire gondoltál? Talán továbbra is lovászként óhajtasz szolgálni?

– Miért ne? – nézett apja szemeibe egészen komolyan. – Nem félek a munkától. S ha kell, ellátom, gondozom a lovait, igazgatom a birtokát, és...

– A birtokodat – javította ki a gróf, majd ő is felállt, odasétált fia mellé, hogy tekintetének mélyére nézhessen. De nem látott mást, csak a mérhetetlen nyugalmat, békét, s ez boldogsággal töltötte el. – Felnőtt vagy, nem irányíthatom sorsodat, ahogy soha nem is engedted, hogy azt tegyem. De hallgass meg, s azután tégy belátásod szerint. – Kezeit hátrakulcsolta, és tétován az ablak felé pillantott. – Édesanyád egy csodálatos teremtes volt, s korán eltávozott. Egyedül neveltelek, s próbáltam megadni neked azt a teret, amire – úgy gondoltam – szükséged van. Néha talán túlon túl is szabadjára engedtelek, s hagytam, hogy járd a saját utadat. Nem mindig, nem minden esetben voltam jó apa, ezt elismerem. Talán ezért is érezted úgy, dacolnod kell velem, s többet kell elérned, mint amit én felmutattam. Akaratomon kívül lettél ellenségem. – Mikor a szavakra Máté tiltakozni kezdett, a gróf felemelte kezét, és leintette. – Amikor Esztert hazahoztam, még gyermekek voltatok, s nekem senkim nem volt rajtatok kívül. Mert Esztert már akkor családunk tagjának tekintettem, hiszen árva volt, akinek szülei messze jártak, s aki csúf áldozatául esett a gyerekrablóknak. Bíztam benne, lassan megbékélsz vele te is. S örömmel töltött el, hogy végül hűgödként megszeretted. Tudtam, az egyetlen nő volt, akit közel engedted magadhoz, s kicsit pótolta számodra az anyát, a testvért, a feleséget. Elvetted, s csak akkor döbbsz rá, hogy ezt akarom legkevésbé, te pedig ezt a legjobban. Ha tehettem volna, sem másítok rajta, mert azt akartam, reméltem, boldog leszel. Mindazt ami ez után történt, nem minősítem, nem másítom, s még csak védekezni sem fogok soha. Viszont azt tudnod kell, nem akartalak bántani. Mérhetetlen fájdalommal járt elvesztésed, ahogy Eszternek is. Őt nem csak férje halála emésztette, de barátjáé is, ami mellé még bántotta saját hibája, hogy nem tudott jó feleséged lenni, s a halálba kergetett. Hallottam tőle néhányszor, s hiába állítottam, nem bűnös, s vádoltam inkább magamat, nem hagyott szót nekem. Együtt gyászoltunk, s gyászunkban vigaszt csupán gyermekeink jelentettek. – A gróf,

beszéde közben meghatódott, s elérzékenyülve fogta meg fia vállát. – Olyannyira ott éltél közöttünk halálhíred után is, hogy még Hanna is, aki piciként látott utoljára, tudta ki vagy, és azonnal felismert. Eszter hanyat-homlok futott hozzád, nem törődve vele, hogy az itteniek számára, mi halottak vagyunk, s még fiunkat is ott marasztalta az iskolában, hogy semmi ne akadályozhassa jöttét. Én pedig, mikor utamról hazaérve várt az üzenet, hogy élsz, ugyanolyan sietve pakoltam és utaztam ide. – Néhány másodpercig némán szemlélte gyermekét, és előntötte az a régen elveszettnek hitt mély szeretet iránta. – Fiam! Még ha nem is mutattam nyíltan, sokat szenvedtem hiányodtól. Nap mint nap eszembe jutottál, s azon tanakodtam, mit kellett volna másképp cselekednem. S ezeryi verzió jutott eszembe. Ha közelebb engedlek magamhoz, ha már fiatalon megnősülök újra, ha nem titkolom Eszter iránti érzéseimet, ha nem hagyom, hogy elvedd, ha határozottabban tiltom jurátusi szenvedélyed... nem tudom, mivel tudtalak volna megmenteni. De most hogy itt vagy, többé már nem engedlek el, s ezen elhatározásom végleges, ahogy döntésem is, mely ideláncol. – Egy mosoly suhant át arcán, amitől Máté egyszerre megértette döntését. – Tiéd eme kastély, s minden, amit egyébként is megkapnál, ha nevetem viselnéd. S ha úgy tetszik, fizetést kapsz, amiért igazgatod a birtokot. Nem érdekel, milyen címen fogadod el, de tiéd és kész!

Máté elérzékenyült a hozzá intézett szavaktól. S bár múltjának sebzett részét el akarta temetni Burry Mátéval együtt, most mégis emlékezett, és ugyanolyan őszintén vallott, mint imént az apja. – Egy percig sem éreztem hibásnak sem Esztert, sem apámat. Aki a legnagyobb ostobaságot elkövette, az én magam voltam. Tudtam, láttam, éreztem Eszter érzéseit apám iránt, s mégis elvettem. Házasságunkból pedig menekültem, mert nem bírtam látni azokat a csodásan kék, szomorú szemeket. Olyannak akartam Esztert, amilyen azelőtt volt, és képtelen voltam boldoggá tenni. S tudtam azt is, szomorúságának én magam voltam okozója, ahogy maga apám a boldogságának kulcsa. – Színt vallott, s ezzel lezártak is akarta tekinteni eme témát. – De ami volt, elmúlt. Új élet áll előttünk, s engem boldoggá tesz, hogy részt vehetek benne. S bár nem érdelem meg irántam tanúsított jóságát, mégis fejet hajtok, mert tudom, mekkora szomorúságot okoznék, ha nem így tennék. Ám élek azon jogommal, hogy amennyiben bármelyik testvérem igényt tart a

kastélyra vagy egyéb rám ruházott vagyonomra, saját belátásom szerint adhassam azt át nekik.

– Ez nem fog előfordulni – közölte Péter immár mosolyogva. – Húgod kelengyéje szépen gyarapszik, s öcsédé lesz mostani lakhelyünk. Eme kastélyt csupán azért nem írattuk rá másra, mert Eszter és húgod ragaszkodott hozzá, hogy megtartsuk. Nem is igazán a honvágy vagy emlékek miatt, csupán egy biztos pontként, ahová hazatérhetünk, ha úgy adódik. S most örülök, hogy hallgattam rájuk, mivel közölted, hogy nem áll szándékodban velünk tartani.

– Így van. Nem tenne jót egyikünknek sem, főleg nem nekem. De a kastély ajtaja, vagyis a kastélyom ajtaja nyitva áll apámék előtt bármikor.

– S úgy hiszem, húgod él is eme lehetőséggel, és itt töltene még néhány hetet. Amúgy sem hiszem, hogy rá tudnánk venni a hazatérésre most, hogy megtalált téged. – Nevetett, s milyen jól állt neki, mennyire barátságossá, lággyá tette vonásait. Máté elidőzött rajta, ahogy azon is, mennyire nem fogott apján az idő.

Miután befejezték az emlékezésbe nyúló ügyintézését, Máté elhagyta a dolgozószobát azzal a szándékkal, hogy feleségének is elmondja a híreket. Mert Beatrix az utóbbi időben nagyon aggódott jövőjük miatt. Hiába próbálta Máté megnyugtatni, hogy megtesz bármit érte, az asszony már azt kezdte fontolgatni, hogy piacra viszi hímzéseit, hátha azzal keresnek némi pénzt. Bizonyára lehiggad majd, ha meghallja, hogy grófnéhoz méltó élete lesz.

A szalonba indult, de egy bájos, kedves hang eltérítette. A folyosó másik végéről Eszter dudorászása hallatszott, s a férfi léptei önkéntelenül is abba az irányba tartottak.

Az utóbbi időben igen keveset beszélhetett volt nejével, s a kettesben eltöltött percek száma alig volt összefoglalható néhány percben. Talán nem véletlenül alakult így, mert Eszter, amint egyedül maradt Mátéval, valamely kifogással elsietett. S a férfi hagyta, mert tudta, saját érdeke is ezt kívánja. Most azonban égette a vágy, hogy elmondja neki, amit apjának, hogy soha, egyetlen pillanatra sem tartotta hibásnak, amiért sorsuk így alakult. Igen, ezt tudatnia kellett, hogy mindketten boldogan léphessenek tovább.

Eszter szobája előtt megállt, s hallgatta az asszony lágy, selymes hangját. Még semeit is lehunyta, hogy soha ne felejtse el, hogy mindig ott zengjen füleibe, akárhányszor csak rágondol majd.

Testtartása meggörnyedt, s egészen elgyengült eme édeni zenétől, mely átjárta minden porcikáját. Mégis erőt vett magán, lenyomta az ajtó kilincsét, és egyszerűen belépett az ajtón.

Eszter az ablak előtt ücsörgött, és keszkenőt hímzett világos piros rózsákkal. Keze serényen járt, arca egészen átszellemült. Máté roppant gyönyörűnek találta, főleg mikor meglátta őt, és arcára kiült a meglepődöttség. Mégis boldogan állt fel székéről, és mosolyogva, bár zavartan fogadta az érkezőt, ám amikor látta annak feldúlt vonásait, megijedt, és aggódva lépett felé.

– Máté! Valami baj van?

– Nem, nincs, ne félj! – A férfi próbálta elfojtani magában, de a készítés erősebb volt nála. Úgy érezte, ha nem érinti meg Esztert csak egy kicsit, egy simításra, megőrül. Ezért felemelte kezét, és megsimogatta vele Eszter karját. – Kedvesem! Az imént beszéltem apámmal – kezdte, csak hogy elterelje saját figyelmét a mozdulatról, amely jólesően megbizsergette egész testét. – Elmesélte, hogy magadat emésztetted a kialakult helyzetért. Azért jöttem, hogy elmondjam, soha, egyetlen percre sem hibáztattalak semmiért. S nem szeretném, ha ezen emésztenéd magad. Én voltam, ki elkövettem ostobaságaimat, amikért megfizettem. Bárhogy is, ezekért jogom sincs mást hibáztatni.

Eszter lehajtotta fejét, és lelkiismerete minden érzésével felsóhajtott. – Ó, Máté! Ha jobban szeretlek, ha nem gyötört volna úgy a fájdalom, ha...

– Csss! – A férfi ujjait az asszony ajkára tette, míg másik kezével megragadta karját, és közelebb húzta magához. – Eszter, kedvesem!

A gesztus meglepte az asszonyt, s mintha felismerte volna benne a szavak mélyén ülő érzelmeket. Nem reagált azonnal, előbb szép szóval próbálta Mátét visszatéríteni a helyes útra. – Nem inkább ifjú feleségednek kellene e szavakat mondanod?

A férfi elmosolyodott, lehajolt, és egy csókot lehelt Eszter orcájára. – Nem fog ő sem hiányt szenvedni, ezt ígérem neked, de előbb még... előbb még élvezni szeretném reagálásodat, mely ugyanolyan, mint gyermekként. – Mikor az asszony erre a fejét rázta, s ajka mosolyra húzódott, Máté komolyabbra fordította beszédét. – Egyébként pedig, soha nem foglak másképp szólítani, s úgy hiszem, jogom van így tenni. Vagy ha már nincs, arra kérek, ruházz fel vele, mert más megszólítást képtelen vagyok számra venni.

– Tudod, hogy nem tagadnám meg tőled soha. Csupán arra vigyázz, ne légy félreérthető, mert nem biztos, hogy Beatrix ezt tolerálná.

– S apám sem. Igaz?

Eszter felnézett a bánatos szemekbe, és szeretne volna visszaforgatni az időt. Ha akkor, ha annak idején ez a férfi állt volna előtte – abban biztos volt –, minden másként alakul. Hiszen ennek a férfinak helyén volt a szíve, mélyen szeretett, és mégis képes volt legyűrni magában minden érzését.

– Apád, s magam is sok mindent elnézünk neked, talán többet is mint szabadna. De ez természetes, hiszen örömünk benned jóval nagyobb, mint hogy bármit is felrójunk.

Máté összehúzta szemöldökét, és az asszony reszketeg vonásait kutatta. – Mégis miben találsz vétkeket?

– Hát... mondjuk ebben – pillantott karjára, melyen ott nyugodott a férfi erős keze. – Vagy ebben – emelte fel ujjait, és megérintette Máté kezét, mely az arcát simogatta.

– Bűnös vagyok, elismerem – leejtette kezeit, és megadóan hátrált egy lépést, de tekintete ugyanúgy izzott Eszter pirosposzsgás orcáján, rózsaszín ajkain. – S szívesen tekerném vissza az időt oda, hol még csak gyermekek voltunk. De nem tehetem. – Szavaiból kitört a bánat, s bár halkán beszélt, mégis jól érthető volt minden szava. – Bevallom kedvesem, félek. Félek attól, ha elutaztok, s nem lesztek velem, magányos leszek ismét.

– Hogy mondhatod ilyet? – ámult el az asszony, és értetlenkedve meredt Máté keserűen mély barázdáiba. – Hiszen már nem leszel egyedül, s feleséged nagyon kedves teremtés.

– Igen, természetében nagyon hasonlít rád, és tudom, boldoggá tesz majd, ahogy én is őt. De ő... ő sosem lesz az a családom, akik ti vagytok nekem. És attól tartok, túl messze lesztek tőlem, sem hogy érezném jelenléteteket. S itt nem csak rólad beszélek, kedvesem, hanem mindnyájatokról, kiket egykor magaménak mondhattam.

Más talán nem értette volna olyan jól, de Eszterbe belemart minden szava. Könnyei potyogtak arcán, mikor gondolkodás nélkül vetette bele magát a férfi karjaiba, s úgy szorította, mintha soha el nem akarná engedni. Fejét belefúrta annak vállhajlatába, s próbálta visszatartani az elmúlt évek alatt felgyülemlt fájdalmát. Máté pedig viszonzta mozdulatát, ölelte, simogatta, csókolta haját, nyakát, s

szemeiben már ott gyűltek ugyanazon ivású könnyek.

– Kedvesem – suttogta szakadozva, de többet képtelen volt mondani, mert attól félt, akkor már nem bírná tartani magát. S értelme sem lett volna, mert a behajtott ajtó megnyikordult, s Péter meghatódott arca nézett rájuk. Nem szólt, s mikor azok végre észrevették, odalépett hozzájuk egészen közel, megragadta mindkettejük vállát, és magához vonta őket, hogy bánatukon osztozhasson. S bár azok nem tudhatták, beszélgetésükből mennyit hallott, mégis szeretettel fogadták, s odabújtak hozzá.

– Mint három, sokat megélt hajótörött – mondta Péter, s tekintete neki is bepárasodott. Szavai nyomán pedig emlékek gyűltek össze, hogy igazolják ezen egyetlen mondat minden igazságát. Eszterben gyerekkora, Mátéban saját halála, Péterben pedig a küzdelmei első feleségéért, a fiáért és Eszterért.

Máté tért magához elsőként, s önkéntelenül felnevetett, miközben engedett karja szorításán. – Hát nem banális?

Erre már Péter is elmosolyodott, miközben hátrább lépett, hogy lássa felesége és fia arcát. – Banális – nyugtázta, majd egy sóhaj kíséretében Mátén állapodott meg tekintete. – Ha bármikor úgy érzed, nem bírod magányodat, s hiányunk felemészt, hát üzenj, vagy egyszerűen ülj fel a vonatra, és gyere el hozzánk. Egy család vagyunk, s történnék bármi, már az is maradunk.

Máté meghatódva biccentett, de nem bírta megállni, hogy rá ne kontrázzon, talán, mert ezzel tudta legjobban oldani a hangulatot. – Ugye tudja, apám, hogy nem szép dolog hallgatózni?

Nem kapott feleletet, s nem véletlenül. Hiszen Péter olyan dolognak lett ez által részese, amit bár tudott, mégis fájón érintette, s visszataszította a múltba. Pedig nem akarta, hogy így lássa, de egy pillanatra ugyanúgy állt szemben fiával, mint régen, mikor el kellett neki mondania, hogy... hogy elszerette tőle Esztert. Emlékezni sem akart rá többé! Ezért inkább megveregette fia vállát, majd felesége kezéért nyúlt, hogy magához húzza, s ő maga itassa fel könnyeit.

– Ha már most így sírtok-ríttok, mi lesz holnap, ha valóban el kell válnotok?

– Dunát rekesztünk – szipogta Eszter, s hagyta, hogy férje magához húzza, s lecsókolja arcáról a nedvességet.

Csend lett, s Máté érezte, itt rá van a legkevésbé szükség. Ezért hát egy halovány mosoly kíséretében biccentett egyet, és némán,

szótlanul elhagyta a szobát.

A hallba sétált, miközben megpróbálta összeszedni magát annyira, hogy ne látszódjék rajta sem bánata, sem keserősége. Pedig legszívesebben elfutott, elmenekült volna, vissza a várhoz, mely oly sokáig volt otthona, s melynek magányában igazi otthonra lelt. Mégsem tette, mert kötelességei voltak, hogy boldoggá tegyen egy fiatalasszonyt, aki epekedve várta a szalonban, ölében a madarakkal kivarrott keszkenőivel. Nem utolsó sorban pedig meg kellett felelnie azon elvárásoknak, melyeket visszajövetelével állított saját magának. Ha csak arra gondolt, hogy itt lehet Eszter árnyékában, már elégedettséget és örömet érzett. Ezzel feltöltődve lépett a szalonba, és már mosolyogva sietett feleségéhez.

9.

Beatrix a pamlagon ült, és Hannát hallgatta, aki arról mesélt, hogy mi mindent fog megnézni majd, ha szülei elutaztak. – A múzeumokat nem szeretem – fejtette ki a kislány –, inkább bálba mennék. Remélem, kapunk pár meghívást. És szívesen kocsikáznék át Pestre, ha az idő is engedi. Tudod, hová folyik a Duna? Ha tehetném, végigutaznám az egész nyomvonalát. Elmehetnénk egyszer együtt, családiasan.

A szó megütötte Beatrix fülét, és egészen keserűvé vált tőle. Hanna ugyan nem vette észre, de az éppen belépő Máté igen. Nem kellett tudósnak lennie ahhoz, hogy tudja, hogy ismerje felesége szomorúságának okát, hiszen ez gyötörte napok óta. Vagyis inkább hosszú, hosszú évek óta.

Talán éppen ez volt egyik oka annak, hogy egymásra találtak, hiszen mindketten magányosak voltak. De míg Máté megtalálta a családját, Beatrix végleg elveszítette azt. Legalábbis abból, ahogy szülei sietve távoztak a házból, és nem jelentkeztek azóta sem, ezt következtette ki.

Egy pillanatra meg is állt az ajtóban, nem lépett be, csak nézte szomorú tekintetű feleségét, és már nem is órá gondolt, hanem Eszterre. A sok szenvedésre, mely ott izzott szavaiban, süttött kék tekintetéből, szíve fájalmából, akárhányszor szüleire gondolt, akikől idejekorán elszakították, és akik akkor már halottnak hitték. Hogy szenvedett hiányuktól, pedig nem is ismerte őket. S most hasonlót él át Beatrix is, azzal a különbséggel, hogy ő jól ismeri szüleit, és éppen ez fájalmának oka.

Sóhajtott egyet, de mivel apjáiék már a lépcsőn tartottak lefelé, nem akarta megvárni leérésüket, inkább belépett a szalonba, s egy halovány mosollyal köszöntötte a jelenlévőket.

– Bocsánat a távolmaradásomért, de apámmal volt megbeszélhiválóm. – Az ablakhoz sétált, és onnan nézte ifjú felesége komor ábrázatát, melyen megcsillant a szerelem fénye, mikor reá pillantott. Ez éltette, tudta jól, s nem akart csalódást okozni neki. Ezért odalépett hozzá, és leült mellé a pamlag szélére. Erős kezébe vette a puha ujjakat, s ott melengette pár percig, míg úgy érezte, mindketten megnyugodtak már.

Időközben Eszter és Péter is leértek, és elhelyezkedtek a szalonban.

Eszter Krisztina mellé ült, aki egy képes újságot böngészett, melyben divatos ruhák voltak lefotografálva. Péter pedig az ablakhoz ballagott, mint imént a fia, és hátrakulcsolt kézzel nézte a kinti latyakos tájat.

Csend volt, amit csupán halk beszélgetés tört meg. Mintha mindegyikük gondolata egy másik világban járna. Még Hanna is érezte ezt, mert oly nyugodtan viselkedett, ahogy nagyon ritkán tette. S hamarosan távozott is azzal, hogy Lajoskával kimennek a ház köré sétálni. Még Krisztina is velük tartott, hogy egy pillanatra se tévessze szem elől unokahúgát. Távozásukkal azonban nagyobb lett a némaság, mint a kriptában. Beatrix keze serényen járt hímzésén, s egyre-másra varrta különös árnyban játszó madarait.

Eszter merengve nézte, s felismerte benne a néma segélykiáltásokat. Úgy olvasott a szárnyak színei között, mintha csak betűkkel lett volna írva. Olyannyira eltűnődött ezen, hogy észre sem vette Máté egyre többször rávillanó tekintetét. Csak mikor egy elgondolkodó pillantásából sóhajjal tért vissza a földre, akkor látta meg, amint a férfi összehúzott szemöldökkel, komoran a tekintetét keresi. Amint pedig végre összetalálkozott pillantásuk, Máté keserűen behunyta szemeit, s mikor kinyitotta, Beatrix arcára nézett.

Igen, Eszter azonnal rájött, ugyanarra gondolnak mindketten, s ettől, ha lehet, még nyomasztóbb lett a hangulat, ahogy nem lett jobb később sem, mikor Hannáék is visszatértek. Amint pedig vacsorához csengettek, és Beatrix fejfájásra hivatkozva vonult vissza szobájába, Eszter tehetetlenül ballagott utána. Bár látta amint a férfiak összenéznek a háta mögött, mit sem törődött vele, csak bekopogott Beatrix szobájának ajtaján, s mikor meghallotta annak alig szóló hangját, óvatosan benyitott.

A lány ott ült ágyának szélén teljesen magába roskadva, és nézte a semmit, ami eléje tárult. Bár Eszter jöttére felpillantott, s tettetett kedvvel elmosolyodott, hamar visszazárkózott fájdalmába.

– Látom, berendezkedtél – sétált közelebb az asszony, és úgy tett, mintha csak a berendezéseket vizsgálná. – Ha rám hallgatsz, kicseréled a rózsamintás függönyöket, s helyébe gyönyörű madarakat hímzel. Azzal még otthonosabbá válik majd a kastély.

– Szeretem a rózsákat – suttogetta Beatrix, alig hallhatóan.

– Igen, én is. Bár arra az időszakra, mikor a legtöbbet híméztem, nem szívesen gondolok vissza. – Mikor erre nem érkezett felelt,

Eszter odasétált az ágyhoz, és hatalmas ruháját összefogva, leült az ifjú ara mellé. – Neked most felhőtlenül boldognak kellene lenned, mégis mi nyomaszt ennyire?

Beatrix belenézett Eszter fényesen kéklő szemeibe, majd el is fordult tőle, mert oly élesen vetült rá annak tisztasága, hogy félt, megvakul belé. Azért elsuttogott, egy „semmi”-t, csak hogy ne maradjon szótlán, bár sejtette, hogy az asszony ezzel nem elégszik meg. Nem is csodálkozott rajta, hogy továbbra sem mozdul mellőle, és az őszinte feleletére vár.

Nem tehetett mást, érezte, tudta, Eszter a veséjébe lát, és még azon is túl. Annyira hasonlatosnak hiszi önmagához... s talán hasonlít is rá valamelyest.

– Tudod – kezdte mégis az asszony, mintha csak saját vallomásával akarná megkönnyíteni mostohamenye dolgát –, életemben sokat hímeztem. Szerettem a rózsákat, s szeretem most is. Önkéntelen mozdulat volt, mikor a cérnáért nyúltam, ahogy az is, hogy tudattalanul sötétítettem azokat hangulatom szerint. Valójában fel sem fogtam, mit teszek. Varrtam szívem virágait, s nem is tudatosult bennem, mennyire rabjává váltam. Nem érdekelt, mert ebben elmondhattam, kiadhattam magamból mindent. S azt látom, amit egykoron megtettem én, most éppen te teszed. Varrod szárnyaló madaraidat, de színük árnyalt, s nemhogy repülni nem tudnak, de béklyóként ragad rajtuk a fájdalom. Mi bánt, Beatrix? Mi gyötíri ifjonti szívedet? Talán én bántottalak meg valamivel? Talán Mátét nem érzed elég biztosnak? Mi baj?

– Nem, ó nem, dehogy! – hártott azonnal a lány, és kétségbeesett szemeit végre egészen Eszterre vetette. – Ne is gondolja ezt! Máté a legcsodásabb férj a világon, s bízom benne, ahogy önben is. Csak jót tett velem, s úgy hiszem, mondhatom úgy, barátnőmmé vált, az egyetlen barátnőmmé.

– S mint barátnődnek, nem akarod kiönteni a szíved? – Eszter letegezte, mert úgy gondolta, ez a bensőséges hangnem jobban illik beszélgetésükhöz. Még kezét is megfogta, melyet ott nyugtatott, barna selyem szoknyáján.

– Hogy tehetném? Most volt az esküvőnk. Hogyan ronthatnám el hangulatát a násznapoknak?

– Ugyan! Ha nem én jövök fel utánad, megtette volna Máté, hiszen látja ő is fájdalmadat. Így tehát erre alapozott tagadásod felesleges.

Beatrix lehajtotta fejét, és nehézkesen, boldogtalanul rázta meg barna haját, míg végre engedett a gyengéd unszolásnak, és elmondta lelke búját. – Nem értem, s fel nem foghatom, szüleim miért oly kegyetlenek hozzám. Azt hittem, abban reménykedtem, hogy a napok alatt megenyhülnek irányomban, s majd felkeresnek. De még csak nem is üzentek. Hát miért gyűlölnek ennyire? Mit vétettem ellenük? Olyan utálatos lennék, hogy nem lehet engem szeretni?

Szavai fájdalmat okoztak nem csak önmagának, de Eszternek is. Úgy szorította a lány kezét, mintha nem is annak, sokkal inkább neki fájna. Nem is bírt felelni, csak hallgatta a megannyi kérdést, s a kérdés mögött bujkáló vigasztalhatatlan gyermeket. Hiába is próbált uralkodni magán, megvetette Brüttereket, s szánta őket kicsinyességükért. S ahogy Beatrix szavai egyre mélyebbre szántottak a múltban, úgy tört fel benne egy halovány, és egyre élesebben körvonalazódó elhatározás. Tenni akart, s úgy gondolta, tenni is fog. De előbb még meg kellett nyugtatnia menyét, aki zaklatottságában egészen sápadttá vált.

– Nyugodj meg, Beatrix! Szüleid haragja nyilván nem ellened irányul, sokkal inkább a helyzetnek. Hiszen úgy esküdtetek, hogy édesanyád nem is tudott róla. Bizonyára neheztel e miatt, s idő kell neki, mire ez okozta sebei begyógyulnak.

– Igen, talán. De mi van, ha mégsem ezért tartanak távolságot?

– Ne láss rémeket! Ez a viselkedés nem vezet sehová. Hiszen van családod, s ezután bizonyára hamarosan lesz is. Mert Máténak elkelve néhány szaladgáló gyermek itt az udvaron. – Mosolygott, s mosolyával próbált erőt adni a lánynak is. S úgy tűnt, valamennyire sikerült, mert ezen már Beatrix is tudott kuncogni. – Szeretnék egy fiúunokát, aki olyan, mint Máté – ecsetelte tovább az asszony –, bár belőle van egy szakasztott mása otthon is. Aztán egy leányt, aki éppen olyan, mint te, őt nagyon tudnám szeretni. Aztán még egy hasonlatost Hannához is, mert az a cserfes száj úgy hiányzik! A többit rátok bízom, tudom, jól beosszátok.

Szavai jókedélyt kölcsönöztek Beatrixnek, s így Eszter már nyugodtabban hagyta magára. Igaz, vacsorázni még mindig nem volt hajlandó, de legalább nem emésztette úgy a szülei okozta magánya.

A lépcsőn lefelé tartva, az asszony arca mosolyról komorrá változott. Elhatározása, mely odabent érlelődött benne, most egész alakot öltött. Ezért ő sem tartott a többiekkel az étkezőbe, hanem a

kabátját kérte, s a hintót Lászlóval, a lovással együtt. Amíg pedig várakozott, egyre-másra formálta meg magában a szövegeket, amiket, s ahogyan majd elmondja mindazt, amit tudatnia kell.

– Te meg mit csinálsz idekinn? – hallotta meg Máté mély baritonját, mely ott szólalt meg közvetlenül mögötte.

Hogy mikor lépett ki a házból, nem vette észre, ahogy azt sem, mióta állt őt mustrálva.

– Várok – felelte, s már vissza is fordult.

– Mégis, mire?

– Úgy döntöttem, kihajtatok egy kicsit.

– Ilyenkor?

– Miért ne, ha egyszer most van hozzá kedvem?

Máté felhúzta szemöldökét, s mikor látta Eszter határozottságát, keresztbe tette kezeit a mellkasán. – Akkor bizonyára nincs ellenedre, ha veled tartok!

– És ha van? Nincs szükségem kíséretre.

– Szerintem pedig van. Nem engedhetek el egy védtelen hölgyet este egyedül kószálni.

Eszter már nagyon unta ezt a fajta gyözködést, ezért szembefordult a férfival, és a tőle telhető legnagyobb nyugalommal próbálta megértetni vele, hogy egyedül óhajt lenni. Ám abban a pillanatban tudta, hogy hiába hadakozik, mikor belenézett Máté határozott tekintetébe. Azért nem adta könnyen, és ész érvekkal akarta meggyőzni.

– Nem fogok kószálni, csupán kocsikázom. S mivel László velem lesz, még csak védtelen sem leszek.

– László? – Máté hitetlenkedve rázta meg fejét. – Ha már László is veled tart, olyan helynek kell lennie, ahol bizonyosan szükség lesz a védelemre. Tehát veled megyek, s erről nem vitatkozom tovább.

Nem sok választása volt, ezt Eszter is tudta, ezért nem szólt többet. Hagyta, hogy Máté kikérje a kabátját, s magára öltse, ahogy azt is, hogy amint a hintó megjelent az istállónál, s ő elindult oda, a férfi vele tartson. Nem ellenkezett, mert hiábavaló lett volna, ám útitervét nem osztotta meg vele, s inkább egész úton hallgatott, minthogy egy szóval is elárulja.

De eljött az idő, mikor már maga Máté is rádöbrent, merre tartanak, s ebből könnyedén kikövetkeztethette, mi a cél.

– Eszter, az égre! Mire készülsz? – tudakolta aggódva a férfi, amint

áthaladtak a hídon, majd valamivel később behajtottak a pesti rondella helyén álló *Angol királynő* szálló elé.

– Igazán semmire – közölte az asszony, de hangja most furcsamód távolságtartóan csengett.

– Igazán semmire? Akkor mégis, mit akarsz itt?

Az asszony kinézett a hintó ablakán, a sötéten át az épület irányába, majd felemelte fejét, és kihúzta magát, ami által egészen dámai külsőt kölcsönzött neki a félhomály, s az a csodaszép barna kabát, melynek gallérja vastag szőrmével volt borítva. Ahogy akkor Mátéra pillantott, benne volt minden elszántság.

A hintó megállt a bejárat előtt, és László már pattant is le a bakról, hogy azután lesegítse a kocsiról úrnőjét. Szótlanul, nyugalomban várta, hogy Eszter elmondja, mi lesz a dolga, mikor az ifjú úr vetett rá egy barátságos pillantást, és egy fejbiccentéssel a kocsi felé intett.

– Várj meg minket, úgy hiszem, gyorsan végzünk! – azzal elfordult, és határozottan belépett az ajtón.

Eszter vett egy mély levegőt, hogy magabiztosnak látszódjék, de szüksége sem volt jellemének eme kimutatására a szolgálók és a vendégek előtt, mert Máté intézett mindent, míg a márványlépcsőn át bejutottak abba a lakosztályba, ahová Eszter kíváncszott. Meg sem lepődött, mikor kiderült, hogy Brütter báróék szálltak meg ott, egészen úgy tett, mintha mindezt már tudta volna.

– Egy kis türelmet kérek, máris szólok a báróúrnak – közölte a szolgáló, miután őket a nappaliba invitálta, majd sebesen távozott a lakosztály másik ajtaján, hogy értesítse gazdáját a vendégek érkezéséről.

Eszter ezt az időt használta ki, hogy kérdőre vonja Mátét. – Te tudtad, hogy itt vannak?

– Hallottam róla – suttogta a férfi, miközben körbejárta szemét a helyiségen, a szállodához szokványos, de elegáns bútorokon.

– Talán jobb lenne, ha elmennél.

– Eszem ágában sincs!

Abban a percben szélesre tárult a szoba ajtaja, és Brütter báró lépdelt befelé, arcán kérdő, ideges tekintettel. Mikor meglátta az érkezőket, szemében nőttön nőtt a zavar. Azért udvariasan odalépett Eszter elé, és egy mély meghajlással kezét csókolt neki. – Grófnő! Megtiszteltetés, hogy újra láthatom!

– Báró! – Az asszony komolyan mérte végig Károlyt, és rettentő

szánalmat érzett iránta. Sietve el is vette kezét, nem akarta húzni az időt holmi bájolgással.

– Báró! – Máté kimért hangja rosszul érintette Károlyt, ez kitűnt arca rágásán, és azon, ahogy megalázottan nézett el veje mellett. Azért csak erőt vett magán, és kinyögött egy „fiam”-at, csak hogy ne álljon ott olyan szerencsétlenül.

– Foglaljanak helyet! Mégis minek köszönhetem látogatásukat? – kérdezte, de abban a pillanatban tovább is tudakozódott, talán, hogy átsikoljon beszélgetésük érzékeny fonalán. – Burry grófúrra is számíthatok?

– Nem, csupán ketten jöttünk – közölte Máté, és lassan elindult körbe a szobán, mignem megállt a dívány előtt. Alakja olyan fess volt, tartása oly egyenes, mely tükrözte komor magabiztosságát, mégsem szólt, mintha magát a kérdést várta volna, mely érdeklődik, mely kíváncsi. De nem érkezett, ezért rosszállóan lehunyta szemeit, és megrázta a fejét. – Kedves báró! Nem akarom bántani, de meg kell mondjam, kegyetlen a sors, amiért éppen magukat...

– Bocsássá meg, báró, hogy így magára törtünk – vágott közbe Eszter, és odalépett egészen Károly elé, hogy az ne is figyeljen vejeire, sokkal inkább őrá. Ebben pedig nem is volt hiba, hiszen Eszter az a fajta szépség és báj volt, ami leköti azt, aki egyszer is reá néz. – Mivel férjem és jómagam hamarosan elhagyjuk az országot, megértheti, hogy nem távozhatok úgy, hogy ne rendezzem el gyermekeim sorsát.

– Gyermekei? Ne haragudjon, grófnő, de nem értem – pislogott a báró. – Nem hiszem, hogy közöm lenne a kegyed gyermekeihez.

– De még mennyire, hogy van, hiszen azzal, hogy Máté elvette az ön idősebbik leányát, ahogy Máté fogadott fiammá, úgy Beatrix leányommá vált.

Máté arcán megrándultak az izmok a „fogadott fiú” titulusra, mégsem szólt, csak összeszorította száját, és némán hallgatta tovább a párbeszédet, miközben ugrásra kész volt, hogy bármikor Eszter védelmére kelhessen.

– Ez igazán megtisztelő – nyögte Károly csendesen, s látszott rajta, egyre kevésbé szeretné ezt a beszélgetést.

– S meg sem kérdezi, mit szeretnék tenni? Hogyan szeretném sorsukat elrendezni?

– Ó, de, hát persze... Hogyan gondolta?

A kérdés olyannyira kényszeredett volt, hogy Eszterből egy pillanatra elszállt minden remény. Csalódottsága kiült gyönyörű orcájára, szemei fénye pedig oly tompák lettek, mintha valamely betegség gyötörné.

Felsőhajtott, hatalmas, türkiskék selyemruhájának szoknyáját szorította ököltre, s úgy próbált hatni a báróra. – Hát semmit sem számít önnek leánya? Miért veti meg annyira, hogy még említését sem teszi?

Talán Károly felelt volna, de akkor ismét nyílt a szoba ajtaja, és a szolid drapp ruhába öltözött Kamilla, és a rózsaszín selymet viselő Anna sétáltak befelé kíváncsian. Vendégeik láttán döbenten megálltak, és míg a báróné halálsápadtan igyekezett leplezni idegességét, addig a kislány haragosan lépett egész közel Eszterhez, pukedlizett neki, majd Mátéra nézett, és oly keményen vajt tekintetében, mintha bármi oka is lenne gyűlölni őt.

– Bárónő! – Máté biccentett egyet, és egy futó kézcsókot eszközölt, ahogy Annának is, bár a kislány hamar elhúzta ujjait, és dacosan, mereven tartotta magát.

Eszter is üdvözölte a hölgyeket, de kérdő pillantása még mindig a bárót figyelte, mely a néma csendben kezdett egészen kellemetlenné válni.

– Bocsánat, nem is tudtuk, hogy vendégeink vannak – motyogta Kamilla, elővéve udvariasabb énjét. – Kérem, foglaljanak helyet!

– Köszönjük, de nem azért jöttünk – felelte Eszter. – Csupán egy kéréssem lenne önökhöz, vagy ha úgy tetszik, egy kérdésem. A bárónak már mondtam, de úgy érzem, a legjobb az, ha megismétlem itt mindnyájuk előtt újra. Beatrixról lenne szó.

– Ki másról? – gúnyolódott Anna, és még el is fintorította helyes kis orrát.

– A férjem és jómagam hazautazunk – folytatta az asszony, s bár hallotta a kislány „hála az égnek” suttozását, nem vett róla tudomást.

– Szeretnék úgy elmenni, hogy nincs már aggodalmam Máté és Beatrix felől.

– Akkor ne aggódjon! Felnőttek, oldják meg a gondjaikat egyedül!
– Anna nem bírta ki, ismét közbeszólt, de most jóval hangosabban.

Eszter még ezt is figyelmen kívül hagyta, és inkább az asszonyhoz beszélt. – Beatrix jó lány. Kedves, aranyos, és szívéen viseli, hogy önök olyan kegyetlenek hozzá.

– Tessék?! – Kamilla és Anna egyszerre hördültek fel a kemény szavaktól, és míg a báróné alig kapott levegőt a felháborodástól, Anna az udvariasság határán, de pimaszul felelt.

– Ez aztán a kedves látogatás!

– S kedves is, amennyiben békét tud teremteni kemény, oktanul haragos szívekben – nyugtázta a grófnő, és nem foglalkozva a lánnyal, a bárónéra nézett oly keményen, hogy az hirtelen megszólalni is elfelejtett, és lenyelte minden gondolatát. – Mi végre büntetik Beatrixet? Mit vétett, amiért bűnhődnie kell, és nélkülözni szülei szeretetét? Mi rosszat lehet számlájára írni? Talán nem volt szófogadó, odaadó önök felé? Talán kicsapongó életet élt? Talán bántotta hűgát? Mi? Mi okuk van ennyire megvetni azt a szegény lányt, aki most is ott ül szobájában, és azon kesereg, hogy a szülei nem szeretik, s talán nem szerették sohasem?

Kamilla és Károly hallgatott. Mélyen érintette őket a grófnő megrendült beszéde, hiszen hangjából kiérezhető volt, ő maga is a sírással küszködik. Ez meghatódottságot okozott mindnyájuknak, és arra sarkallta őket, hogy elgondolkozzanak a szavak igazán. Csupán Anna nem érezte át a pillanatot, a perc jelentőségét, mert olyan élesen csattant fel, akár egy fúria.

– Még hogy nem szerették? Hát nem volt szép ruhája? Hát nem voltak kiváltságai? Úgy élt, akár egy úrinő, s ő inkább választott egy nincstelen lovászt.

Hangja lemondó volt és gyűlölettel teli, és ettől Máté keze ökölbe szorult. Bár annak idején bájosnak találta Annát, mostanában olyannyira kifordult önmagából, hogy közel volt ahhoz, hogy gyűlölje.

– S hogy lássa, mennyire téved – fordult most felé Eszter, s kéklő tekintete átvájta annak szemeit –, Beatrix élete ezután még úribb lesz. Még ha valaha lovász is volt az, akihez hozzáment, már úr, még hozzá a város egyik legszebb és legnagyobb kastélyának ura, s Burry Péter gróf első számú örököse. – Kamillához fordult, s most órá szegezte szemének villámain. – Még mindig úgy hiszi, leánya rossz partit csinált?

Az asszony a fejét rázta, s Eszter épp erre számított, ám arra nem, ahogy Anna reagál. Mert egy dühös sikítás után, zokogva esett neki Máténak, és egy csattanós pofont kevert le neki.

A férfi teljesen nyugodtan fogadta az apró ujjak gyenge, de

csattanós ütését. Nem mozdult, még csak nem is védekezett, hiszen jól tudta, vagy legalábbis sejtette, miért kapta. Tagadhatta volna, de hiába, hiszen a vak is látta, hogy Anna szíve megremegett iránta. S még ha ez viszonzatlan maradt is, feljogosítva érezte magát, hogy e képpen reagálja le.

Eszter sem szólt, csak lehajtott fejjel nyugtázta, hogy a gyermek immár felnőtt, s megértette végre, ami neki játék, az másnak az élete, hiszen most megérezte a fájdalom ízét.

– Kislányom! – A báró odalépett lányához, és megragadta vállait, így húzta odébb, el Máté közeléből. – Bocsássanak meg! – szabadkozott, s meggyötört arcán látszott, bizony nagyon megviselték az imént elhangzottak.

– Nem tőlünk kell bocsánatot kérnie – közölte Eszter. – Máté bizonyára megérdemelte a pofont, amit kapott, s én sem vagyok mimóza, hogy ne viseljek el némi ellenszenvet. De Beatrix még fiatal és sebezhető. Szeretetre, bizalomra, otthonra vágyik. Máté mindezt biztosítani tudja és fogja számára, de a szüleit, a szüleit sosem pótolhatja.

Csend lett, melyben csak Anna szipogását lehetett hallani, ahogy apja vállára borult. Eszter ezt érezte annak a pillanatnak, hogy elhagyja a helyiséget. Ezért vetett még egy pillantást a szülőkre, majd elindult az ajtó felé, s csak onnan szólt vissza egészen halkán.

– Örülnék, ha holnap vendégül láthatnám önöket teára, s bizonyára Beatrix is hasonlóan boldog lenne. – Kilépett az ajtón, nyomában a szótlan Mátéval.

Nem beszéltek egészen addig, míg már a hintóban ültek, és hazafelé tartottak. Akkor azonban Eszter rámeredt a vele szemben ülő Mátéra, és olyan haragosan sziszegett fogai között, mint még talán sohasem.

– Mi a csudát műveltél?

A férfi felpillantott, s még a sötétben is kivehető volt arcán az értetlenkedés. – Miért, mit műveltem? Én nem...

– Máté! – Már a név is úgy hangzott az asszony szájából, hogy az felért egy rendreutasítással. – Ez a lány még gyermek. Érzelmei labilisak, s a vak is látja, hogy szerelmes beléd. Mit tettél? Hogy fajulhattak a dolgok idáig?

Máté kinézett az ablakon. Arcán idegesen rángtak az izmok, száját egészen kicsire húzta, miközben magával viaskodott. Ám végül

mégis visszafordult az asszonyhoz, és kissé előrébb hajolva ültében, a kezeiért nyúlt.

– Eszter! – Megragadta a kesztyűbe bújtatott ujjakat, s úgy nézett bele a gyönyörű kék szemekbe. – Soha nem kértem sem Annát, sem Beatrixet, hogy szeressenek, ahogy apjukat sem arra, hogy felvegyen lovásznak. Ahogy téged sem kértelek, hogy végy szárnyaid alá.

– Igaz – nyugtázta az asszony némileg nyugodtabban, de lelombozva a nem éppen kellemes csevejtől, ami az imént esett meg odabenn. – Mégis! Férfi vagy, s észre kellett volna vened a jeleket, s leállítanod addig, míg a gyermek nem bolondult ennyire beléd.

Máté hallgatott egy darabig, miközben lehúzta a kesztyűt Eszter ujjairól, s maga melengette fehér kezét. – Ha csak remélhetném, hogy szavaid mögött féltékenység bujkál. De tudom, jobban félted a fiatal lányokat, mint engem. S ezzel én magam is így vagyok, mert minden nyíló virágszámban téged látlak viszont. Hogyan is bánthattam volna?

– Megértem, Máté, de beláthatod, mindez eléggé rányomta bélyegét Beatrix családi kapcsolatára.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy Anna nyomta rá bélyegét, na és az Áment.

Gunyoros hangját Eszter elengedte a füle mellett. – Hagyjuk ezt, Máté! – Ujjait is kihúzta a férfi meleg tenyeréből, s visszavette rá kesztyűjét. – Inkább foglalkozunk a jövővel, s reménykedjünk benne, hogy holnap, holnap rendbe jön minden, vagy legalábbis a bárónak lesz annyi esze, hogy megtegye Beatrix felé az első lépést. Félek, ha nem így lesz, feleséged vigasztalhatatlan marad.

– Mint te voltál egykoron.

Eszter elsápadt az emlékezés szavaitól, s hogy ne kelljen átélnie újra, megrázta fejét. – Kérlek, Máté, inkább hallgassunk, míg vissza nem érünk a kastélyba, mert még az is jobb, mint a fájdalomra gondolni.

– Jobban tudnék hallgatni, ha nem tagadnád meg tőlem selymes kezed fogását – nyúlt ismét az asszony kezei után, mire az az út alatt először elmosolyodott.

A Burry kastélyban már csupán gyér fények égtek, mikor a hintó megállt a bejáratnál. László lesegítette gazdáit a kocsiról, megvárta, míg az inas ajtót nyit, csak azután hajtott vissza az istállóhoz.

– A szalonba! – suttogta Máté, miután megszabadultak kabátjaiktól, s ő maga el is indult arra, mert látta, hogy halvány világosság szűrődik ki onnan. Nem tudta, mire számíthat, ám azon cseppet sem lepődött meg, hogy apját ott találta a fotelban ülve, egy égő szivar társaságában. – Jó estét! – köszönt neki illedelmesen, de csak azután sétált beljebb, hogy Eszter is belépett a helyiségbe.

– Szép jó estét! – A gróf elnyomta a szivarját és felállt. Arca nyugodt volt, s még csak rosszallás sem tűnt ki szemeiből. De kíváncsi volt, ezért előbb nejére pillantott, majd egyenesen fia arcába, mely tükrözte sajátját. – Ifjú feleséged üzent, hogy vacsorázz nélküle, mert nem éhes.

– Járt lenn? – tudakolta Eszter, miközben fáradtan férjéhez ballagott, s megállt mellette.

– Nem, s így tudomása sincs távozásotokról.

– Talán így a legjobb.

– Talán igen, attól függően, mi titkolnivalótok van előtte.

Péter szavai, még ha nem is voltak vádlók, Máté jól tudta, mit takarnak. Eleresztett ajkán egy félmosolyt, s még fejét is megrázta, mielőtt felelt.

– Nincs titkolnivalónk, legfeljebb kiformni való, melynek csupán holnap válik el foganatja.

– S mégis miféle, már ha tudhatok felőle?

Eszter a pamlaghoz sétált, s leült rá. Olyan nehéznek érezte minden tagját, mintha órákat futott volna. Mellkasa szaporán járt még, de sokkal nyugodtabb volt, mint amilyenek látszott. – Látogatóban voltunk.

– Ilyenkor? Mégis kinél?

– Brütter báróéknál.

A téma kezdett érdekessé válni, ezért Péter odatelepedett felesége mellé, és onnan várta a beszéd folytatását. – A báróék még a városban vannak?

– Igen, és László kiderítette, hol. Úgyhogy úgy döntöttem, meglátogatom őket, hogy megtudakoljam viselkedésük okát. Máté pedig lovagiasan elkísért, félve attól, hogy bajom esik.

– Szólhattál volna nekem is.

– S akkor ezernyi kérdés merült volna fel, melyre senki nem tudott volna olyan jó kitérő válaszokat adni, mint te – simogatta meg Péter karját Eszter.

– És mire jutottatok végül?

Az asszony nehézkesen megrázta fejét. – Nem tudom. Csupán reménykedek benne, hogy szavaim hatottak rájuk, s átgondolnak mindent. Meghívtam őket teára, s ha eljönnek, megnyugodhatunk.

A gróf felállt, odalépdelt fiához, és lazán megveregette annak vállát. – Mi talán igen, de van aki még akkor sem – motyogta, mire Máté nem bírta, egy megadó pillantás után behunyta szemeit, s lehajtotta fejét.

– Ha megbocsájtanak! – mondta végül, s meghajtotta magát. Késő van, lefekszem. Apám! Eszter! Jó éjszakát! – Azzal választ sem várva lépett ki a szalon ajtaján, s ballagott fel az emeletre, feleségével közös szobájukba.

Távolodó léptei elhaltak, s Péter csak ezt várta, egészen feleségéhez fordult, s lágyan lenézett rá. – Gondolod, meghatotta őket látogatásod?

– Talán igen. Úgy láttam, sikerült némileg beláttatni velük viselkedésük hibáit.

– Ennek ellenére azért nem reménykedsz túlzottan. Igaz?

– Őszintén szólva, nem. Akik éveken át képesek voltak leányukat így kezelni, azoktól nem várok azonnali megértést. Mégis! Jó volna, ha legalább enyhülnének irányában, s nem kellene látnom szenvedését, mert meghasad belé a szívem.

Péter nem felelt erre, ezért Eszter felállt a pamlagról, odasétált hozzá, s odabújt karjai közé. Élvezte erős kezeinek szorítását, ahogy testének melegét. Józansága felüdítette, s a kettejük közötti őszinteség most is boldoggá tette. Nem is tudott volna jobb férjet elképzelni magának, s nem is akart.

– Ideje nekünk is lefeküdnünk, bár ha jól sejtem, éjszakád nem alvással fog telni, mert azon fogod emésztelni magad, hogy mi lesz fogadott leányod sorsa.

– Túl jól ismersz – mosolygott Eszter, s hagyta, hogy férje kivezesse a szalonból, fel saját szobájukba.

– Asszonyom, hozhatom a teát? – kérdezte Józsi a szalonban ücsörgő Esztertől, akinek jobbán Beatrix hímmzett, baljára pedig Krisztina olvasott. Máté az ablaknál ácsorgott, tekintetét feleségén és Eszteren járatta. Péter a fotelban újságot böngészett, de az inas jöttére felemelte fejét, és kérdőn nézte az asszonyt.

– Még várjunk egy kicsit – közölte Eszter. – Hannáék sincsenek még itt.

– S nem is lesznek, mert László elkérte őket egész délutánra. A közeli Pozsonyi-hegyre kirándultak – közölte Krisztina, mire húga meglepetten pislogott rá.

– Valóban? Legalább szólhatott volna.

– Szólt – vetette közbe Máté, miközben apja fotelja mögé sétált, és kezeit ráhelyezte a háttámlára –, nekem. Én pedig elengedtem.

Eszter felsóhajtott, és immár nem volt kifogása, miért kelljen megvárni, míg a tea kihűl. Ezért bólintott Józsinak, aki nyugtázva ezt elsietett, hogy ugrassza a szolgálot a teával.

Csend lett, merengő csend. Beatrix is letette öléből a hímzést, és úgy pislogott körbe bánatos szemeivel, mintha nem találná sehol sem a helyét. Eszter meg is fogta ujjait, és rámosolygott, mintha saját magából akarna erőt adni neki.

A tea megérkezett, s Eszter vállalta magára a feladatot, hogy csészékbe tölti, mikor kopogtattak. Az asszony keze megremegett, s kis híján a kancsót is elejtette. De ezt senki nem vette észre, mert lefoglalták őket az érkezők, báró Brütter Károly, és annak neje.

– Báró! – Péter felállt a fotelból, és a vendégek üdvözlésére sietett. Parolázott Károllyal, és kezet csókolt Kamillának. – Örülünk, hogy elfogadták meghívásunkat!

– Grófúr! Igazán megtisztelő – dünnyögte a báró félszegen, miközben tekintete megállapodott Eszter ideges vonásain, amiről leánya döbrent, kikerekedett, reménnyel teli szemeire siklott. – Kislányom, örülök, hogy látlak!

Beatrix lassan felállt a pamlagról, és tétován közeledett apja felé, mintha valójában azt sem tudná, oda merjen-e menni. Végül mégis győzött a szíve, mert előre lépett édesapjához, és sírásra görbülő szájjal pislogott maga elé. Ezt látva a báró felemelte kezét, és megfogta lánya reszkető ujjait.

– Hát, nem is köszöntöd szüleidet?

– De, én... nagyon örülök, hogy itt vannak, apus! Anyus! – pukedlizett a lány, s oly várakozóan nézte anyját, hogy az is kénytelen volt megszólalni.

– Jól van lányom!

Csupán egy röpké mondat volt, s mégis megremegettette Beatrix szívét. De Péter nem hagyta, hogy a vendégek érkezése rögtön

sírásba fulladjon, ezért hellyel kínálta őket, miközben Eszter teát kínál nekik.

– Köszönöm! – vette el a csészét Kamilla, és úgy tett, mintha roppantul lefoglalná az ivás. Nem is nézett senkire, s ezt jól látta és értette mindenki. Legalábbis azt hitték, de csupán Eszter, mint anya tudta, hogy vannak dolgok, melyeket mások előtt kellemetlen kimutatni, elmondani vagy belátni. Ezért ráemelte kérő tekintetét Krisztinára, miközben letette saját csészéjét az asztalra.

– Talán le kellene ellenőriznünk, hogy a szobalány mindent bepakolt-e. Nem szeretnék odahaza szembesülni vele, hogy itt hagytuk a legfontosabb dolgokat.

– Ó, igen! – Krisztina azonnal tudta, vagy inkább sejtette, miről lehet szó, így mindjárt felállt, és elindult az ajtó felé.

– Nekem is van még néhány véglegesítésre váró levelem – közölte Péter, majd karját nyújtotta feleségének, és kivezette a szalonból.

A báró, aki ott ült az egyik öblös fotelban, felállt, és odasétált a még jelenlévő Máté elé, majd kezét nyújtotta felé.

A gesztus meglepte a férfit, de eszébe sem jutott elutasítani. Csak megrázta az öreg, hideg kezét, aztán kikerülte Károlyt, a feleségéhez hajolt, akinek fejére csókot lehelt, majd ő maga is kísértelt a helyiségből, s még az ajtót is becsukta maga után.

A hallban már senkit nem talált, de egy darabig mégis ott ácsorgott, csak hogy reagálni tudjon, ha a szalonban olyasmi történik, amihez reá is szükség lehet. Ám egy idő után, mikor csak a csendes beszélgetés zaja szűrődött át hozzá, komótosan felballagott az emeletre, arra, amerről hangokat hallott.

Mire észbe kapott, Eszter szobája előtt találta magát, és mikor erre rájött, tovább akart menni, de a lábai nem engedték, önkéntelenül is átlépték a küszöböt.

– A kék ruhámat nem láttad? Tudod, amelyiknek van egy szép fodorszalag a derekán – szemlélte Eszter a szekrénye tartalmát.

– De igen, a szobalány levitte kivasalni – felelte Krisztina a budoárból. – Szóljak neki, hogy hozza fel?

– Nem, nem kell! – Az asszony észrevette az érkezőt, s vetett rá egy reménnyel teli pillantást, de aztán folytatta ruhái vizsgálatát.

Máté nem akart zavarni, ezért elhelyezkedett a kényelmes ágyon, és ott ülve várta, hogy azok odalenn kibeszéljék magukat, és végre tisztázzanak mindent. Közben hallgatta az asszony édes hangját, s

szívébe akarta vézni mindörökre. Még szemeit is behunyta, csak hogy jobban átérezhesse, mélyebbre raktározhassa el.

– Ezt itt? – lépett be Krisztina, kezében egy csinos, barna mellénnyel, ám lendülete egy pillanatra megállt, mikor meglátta Mátét. – Nem is hallottam, hogy bejöttél.

– Csak nem akartam egyedül várakozni – felelte a férfi, miközben előre hajolt, s rákönyökölt térdére, onnan szemlélte a rámuló asszonyt és hűgát. De egy idő után már eme tevékenysége sem tette boldoggá. Nyugtalan volt, s nem csupán Beatrix miatt, hanem egészen másért.

– Miért kell elutaznotok? Miért nem maradtok még egy kicsit? Vagy miért nem költöztök egyszerűen vissza? Lemondok a kastélyról is, nincs rá szükségem.

Krisztina nővérére pillantott zavartan, majd szó nélkül – mintha csak egy szolgáló lenne – visszavonult a budoárba. Eszter azonban ügyet sem vetett tapintatosságára, mint ahogy Mátéra sem fordított túlzott figyelmet.

– Mi már ott élünk, már ott van az otthonunk, apádat is oda szólítják ügyei.

– Amit nyugodtan áthelyezhetne ide.

– De nem fogja, még ha ezerszer rágod is fülét ezért.

– Nem rágom. S kérlek, ne beszélj velem, úgy, mint egy gyermekkel, mint ahogy Hannával szoktál! Nem dacból, sem pedig nyafogásból kérem maradásotok, csupán hiányotok éget már most.

– Tudom – sóhajtott az asszony, s letette kezéből a ruhát, amit utazásukhoz választott, azután odaballagott Mátéhoz, s leült mellé az ágyra. – Te is hiányozni fogsz nekünk! De lásd be, apádnak igaza van. Ahhoz, hogy tovább tudj lépni, s boldog lehess, el kell mennem innen, el kell mennem a közeledből.

– De én éppen ezt nem akarom! Engem egyetlen szavad boldoggá tesz, egyetlen pillantásod, egyetlen mosolyod.

– Pedig volt idő, mikor mindent jobban becsültél, mint engem, s még csak nem is búcsúztál tőlem, oly izgatottá tett szerelmed, a politika.

A férfi halkán felnevetett, arcán az emlékezés ostoba ifjúsága játszott. – Sosem volt szerelmem. Bár jurátusként szívemhez nőtt, nem tagadom. De nagyobb volt igazságérzetem, és vele együtt félelmeim veled kapcsolatban, minthogy bevalljam, semmi sem

fontosabb nálad. – Oldalra fordult, és ránézett néhai asszonyára, csak hogy lássa annak reagálását, arcának pírját, szempilláinak remegését. Ám még ennél is sokkal több tárult szeme elé, mert látószöge felső sarkában egy fekete pantallót pillantott meg, s ahogy feljebb emelte fejét, apja egész lénye elé tárult.

A poklot kívánta, hogy megnyíljon alatta a föld, és elnyelje mindenestül, de ahogy nem mozdult meg a padló, úgy nem moccan ő sem. Csupán szenvedőn felszállt mélyről jövő sóhaja, miközben tekintete a messzeségbe révedt. – Igazad van, jobb, ha távol leszel tőlem, mert az segíti leginkább boldogságodat, s bizonyára az enyémet is. – Felállt, és egyenesen apja bizonytalan, kissé gondterhelt arcába nézett, s egyenes beszéddel próbálta oldani a benne dülő, látható, érezhető neheztelést. – Ne haragudjon rám, apám, de Eszter mindig érzékeny pontja volt életemnek, s bár tagadhatnám, de az ma is.

– Tudom, fiam, ahogy azt is, hogy felnőttél, s ez által belátod, ha tovább udvarolsz neki, párbajra kell hívjalak, ami eme öreg, agg állapotomban, nem lenne épp szerencsés dolog. Minden bizonytal hamar letudnál, és már két asszonyt kellene eltartanod, két rosszcson gyerekekkel.

Eszter felnevetett, majd felugrott ültéből, és odabújt szeretett férjéhez. – Még hogy agg, öreg? Túlteszel sok fiatalon.

– Ne vigasztalj! – felelte, de már mosolygott ő is, ahogy Máténak is egyszeriben jó kedve lett attól, hogy apja ennyire szereti. Oda is lépett hozzájuk, csókot lehelt Eszter hajára, majd megölelte mindkettejüket, s csendben, némán elhagyta a szobát.

*B*eatrice feszélyezetten ücsörgött a pamlagon, miközben szülei olyan kedvesen viselkedtek vele. Valójában ez volt zavarodottságának oka, mert képtelen volt helyén kezelni ezt az egészen újszerű hozzáállást. Bizonytalan volt abban is, mennyire hiheti el a felé nyújtott jobbot, az iránta tanúsított szeretet. Eleinte visszafogottan társalgott, ám lassan egyre bátrabban mosolygott, s végül elfogadta néma bocsánatkérésüket, s immár boldogan mesélte el, mi mindent terveztek, s hogyan alakítják ki Mátéval jövőjüket.

– Tehát, valóban megkapta a kastélyt – nyugtázta Kamilla még most is kissé hitetlenkedve.

– Igen, meg, és ennél jóval többet is.

– Szerencsés férfi, te pedig szerencsés nő vagy, hogy éppen téged szeret.

Mint végszóra, Máté lépett a szalonba kissé nyugtalanul, mégis higgadtan. Biccentett a bárók felé, majd odaállt felesége mögé. Így Beatrix igen félszegen felelt.

– Igen, az vagyok.

– No, ez derék! – paskolta meg lánya kezét Károly. – Akkor nyilván nagyobb hangot is adtok esküvőtöknek. Talán valamiféle fogadás formájában.

– Ó, hát nem, én... nem terveztük.

Máté önkéntelenül, szinte tudattalanul szólt közbe, hogy lássák, jelen van, ott áll felesége mellett, és megtesz mindent azért, hogy örömet szerezzen neki. – Persze, tartunk egy szerény fogadást, hogy megünnepeljük házasságunkat.

– De a grófok holnap elutaznak – szólt hátra Beatrix.

– Tudom, s hidd el, őket ez nem zavarja.

– Biztosan jó ötlet egy fogadás? – kérdezte Kamilla, hangjában több mondanivalóval, mint amit szavakba öltött. S Máté érezte is, hogy attól tart, mit szólnak majd az emberek, hogy az ő leányuk egy hajdani lovászból lett kegyenc felesége lett.

Először válasz nélkül akarta hagyni eme gondolatsort, de végül mégis belenézett az asszony kifestett szeméibe.

– Ha Beatrix vállalja, hogy mások összesúgnak háta mögött, kegyednek nincs mitől tartania. Én a magam részéről biztosíthatom, vendégeim mind megfelelnek majd ízléseiknek, kezdve Füzesy gróffal, Daka báróval, s Jolsfy báróval. Ők pedig egytől-egyik tisztelettel lesznek mindnyájunk iránt. Viszont Hannácska barátja, Lajoska, bár nem úrigyerek, ugyanúgy részese lesz vendégeimnek.

Károly meglepődött a komor hangvételén, de betudta az előző esti jelenetnek, mert úgy hitte, Mátét még mindig Anna pofonja bántja, s az azzal járó megaláztatottság, hiszen még a grófnő sem védte meg, hanem azt mondta, bizonyára megérdemelte az ütést. – Persze, hogyne – közölte végül. – Helyes az a fiú, és nagyon jól viselkedik.

– Igen, mivel kastélyban nevelkedett. Mégsem úr, s talán nem is lesz az soha.

A célzás telibe talált, és a báró azonnal reagált rá azzal, hogy felállt a pamlagról, és úgy nézett bele veje keményvé vált arcába. – Maga mégis ez lett.

Máté szája szélén átfutott egy mosoly, mely inkább volt gunyoros, mint kedves. – Én igen. De beláthatja, ez merőben szerencse dolga, na és persze a grófék jó szívének köszönhető. Ám nem akartam úr lenni, s nem kértem tőlük sem kastélyt, sem nevet magamnak. De mondja meg! Mennyivel voltam vagy vagyok rosszabb, mint bármelyik báró vagy gróf?

– Semmivel – nyugtázta az öreg, és bólogatva hajtotta le fejét, hogy aztán egészen őszintén emelje fel. – Megkövetem, s bocsánatát kérem.

– S én ezt sem várom. Csupán egyetlen dolgot kérek öntől és kedves nejétől, hogy legyenek jók Beatrixhez, s szeressék.

– Úgy lesz – nyugtázta a báró, s látszott rajta, teljesen megnyugodott most, hogy ezt a beszélgetést is letudta. S ugyanazt érezte Beatrix is, mert immár tudott őszintén, örömmel mosolyogni szüleire.

– És húgom? Ő hogy van?

Kamilla zavartan pislogott, mégis azonnal felelt. – Úgy hiszem, elkapta valami betegség, mert egész nap ki sem mozdult szobájából, s a reggelit is visszaküldette.

– Remélem, nem súlyos.

– Ó, bizonyára nem. – Máté felesége vállára tette meleg tenyerét. – Ismered húgodat, nagyobb a füstje, mint a lángja. Meglátod, a fogadáson ő lesz a legszebb kislány mind közül.

– Csak ne kapjanak hajba Hannával. – Beatrix hangjában annyi szenvedés volt, hogy Mátéból egyszeriben kitört a nevetés.

– Úgy hiszem, még a legnagyobb ellenségekből is lehetnek barátok. Nem igaz, báróúr?

Károly bólíntott, s eme oldott hangulat őt is jókedvűbbé varázsolta.

10.

Máté a szobában üldögélt ünneplő ruhájában, és a rózsamintás függönyt szemlélte. Szinte látta maga előtt Eszter szorgos kezét, amint a mintát hímzi bele az anyagba. Arca egészen átszellemült, s oly szorgosan dolgozott, mintha az egész világot kellene időre rózsákkal ellátnia. Szépsége bearanyozta elméjét, és akárhogyan próbálta is, képtelen volt kitörölni onnan.

– Hát itt vagy! – nyílt az ajtó, s Beatrix lépett be a szobába. Csodás, aranyozott estélyi ruhát viselt, melynek dekoltázsán csillámló fodor futott végig, s derekát hasonlóan csillámló szalag fogta át. Haja kontyba volt tűzve, mely szabadon hagyta formás nyakát, s oly csinos összhatást keltett, hogy Máté elmosolyodott, amint meglátta. – Miért nem jössz le? A vendégek hamarosan megérkeznek.

– Megyek már – mondta, de szavaival ellentétben nem mozdult, inkább felesége felé nyújtotta kezét, s mikor az odalépett elé, és behelyezte ujjait annak tenyerébe, Máté megrántotta, majd az ölébe húzta. – Te vagy a legszebb asszony a környéken!

– Na persze! – húzta el száját Beatrix. – Ezt csak úgy mondod.

– Talán nem bizonyítottam elégszer?

– Bizonyítani? Mégis, mire gondolsz? – incselkedett, s úgy kacagott fel, hogy Máténak egy pillanatra elállt a szava, s olyan hévvel vonta magára, mintha ott helyben akarná biztosítani mérhetetlen szerelméről. Úgy csókolta, mintha az életet akarná elszívni belőle, mintha soha többé nem tudná elengedni. – Szeretlek! – pihegte az asszony, mikor némi levegőhöz jutott. – Ugye tudod, hogy nagyon szeretlek? De ha nem akarod, hogy a vendégek keresni kezdjenek bennünket, ideje lemennünk.

– Hát persze – nyugtázta a férfi, és egyetlen csókkal belefojtott asszonyába minden ellenkezést.

– *D*rága barátom! – Füzesy gróf állt Máté mellett, és mosolygós szemekkel nézte az ifjú feleséget, aki éppen szüleivel váltott néhány szót. – Úgy látom, szép kismadárkát zártál kalitkába. S szárnyal-e már?

– Igen, szárnyal.

– És apádék, mit szóltak hozzá?

Máté arcizmai megrándultak, mégis felelt. – Támogatták.

– Eszter is?

– Ő a legjobban. Beatrix saját magára emlékezteti. Hiszen látod magad is, még szórakozásuk is ugyanolyan – mutatott a sötétítő függönyökön lévő hímzett madarakra.

– Nem, barátom! Téved mindenki, aki ezt állítja, mert Eszter asszony egyedi, és ha akad is hasonlatos, ugyanolyan mégsem lehet.

Máté megrázta fejét, mintha csak saját magát akarná észhez téríteni. – Igen, igaz, s apám szerencsés ember, hogy megnyerte szerelmét. De tudod mit? – fogta meg Tamás vállát barátságosan –, én magam is szerencsés vagyok, hogy hasonlóan szép leányra akadtam, s azért is, mert ilyen rokonaim és barátaim vannak, mint te, akiknél titkom örökkön-örökké megmarad.

Utószó

~*~

„Drága Eszter!

Tél van, veszett hideg tél, s engem mégis felmelegít, ha csak rád gondolok. Emlékeim fűtenek, s a fájdalom, mely soha többé nem fog már elmúlni, és elkísér, amíg csak élek.

Az első pillanatban, mikor megláttalak, tudtam, te leszel életem éltetője, s mulasztója is egyben, ahogy azt is, nem lesz rajtad kívül senki, akit jobban szeretnék.

Bátran írhatom ezt, hiszen eme levél – úgy ahogy a többi – nem fog eljutni hozzád, mégis jólesik megírni, s kiönteni szívem, papírra róni minden gondolatomat.

Ó Eszter, szívem vérvörös rózsája, egyetlen éltető virágszála! Bárcsak meghaltam volna ott a harcmezőn, s ne kellene minden nap vegetálnom, s emlékezni mindarra, amit annak idején elkövettem! Pedig szerettelek, jobban, mint hinnéd. S menekültem tőled, hogy ne kelljen látnom, házasságunkban milyen keserűen élsz. Mégis! Ahogy itt fekszem a vár lábánál, s kis lakomba bevág a téli szél, egész bensőmet fűti fülembé zengő nevetésed, meleg tekinteted, gyönyörűséged emléke. Ha kell, életem végéig képes lennék itt és így élni, mert emlékeimben minden pillanatban velem vagy.

Eszter, édes, drága kedvesem! Nincs szó, mely kifejezné, s nincs betű mely leírná, mit érzek. S én mégis megteszem. Majd fogom e levelet, s eltépem, eltüzelem, hogy ne jöjj rá soha, te voltál, te vagy, s te leszel életem egyetlen virágszála, egyetlen rózsája, s még azon túl is, ha már valóban elváltasz a halál a földi élettől!

Máté

Kelt: Tata, 1858. január 26.”

~*~